

ΧΙΤΟΥΚΚΕΤΟ

1927



ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 106.600.000

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ

Έν θψει πρὸς 4 ο/ο
Μὲ 15ήμερον προειδοποίησιν . . . 4 1/4 ο/ο

Τομειυτήριον

μέχρι Δελ. 50.000 5 ο/ο

ΕΙΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ ΕΠΙ:

Λονδίνου πρὸς 4 ο/ο
» ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην. 4 1/2 ο/ο
Νέας Υόρκης ἐν θψει 4 ο/ο
Παρισίων 4 ο/ο

ΙΑΤΡΟΣ Κ. Ν. ΜΕΛΑΣ

Δερματικά—Γυναικολογικά—ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ

Ίδιαίτερα αἰθουσαι διὰ τὰς Κυρίας. Δέχεται καθημερινῶς ἀπὸ τὸς 8 π. μ.—2 μ. μ. καὶ 4—10 τὸ βράδυ, ἐν τῇ Νέᾳ Κλινικῇ τοῦ ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ἀριθ. 36, (Ὁμόνοια).—Α θ ῆ ν α ι.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟΝ



ΚΑΚΑΟΝ
LYONS

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΝΩΤΑΤΟΝ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
Σ. ΧΑΡΒΑΛΙΑΣ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 52, ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ 10%

Εἰς τὸ μοναδικὸν κατ'ἐστὶν τιμὴν δι' ὀλίγας μόνον ἡμέρας
Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ ΚΑΙ ΥΙΩΝ
Ὁδὸς Σταδίου 45 (Νέοι Στοι)

“ΒΟΥΤΡΥΣ”

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
Μετοχικὸν Κεφάλαιον καὶ
Αποθεματικὸν Δρχ. 50.000.000
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
Ἀθηνᾶς 53

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΥΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΝ ΙΑΤΡΟΥΜΕΛΑΡΟΥ
Ἐπαναφέρει τὸ πρότερον χροῖμα. Δὲν
βάφει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ δυναμώνει
τὰς τρίχας.
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,
ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡ. 48.—ΑΘΗΝΑΙ
Τιμὴ Δρχ. 50, διὰ τὰς Ἐπερχίας 60

Η ΚΡΕΜΑ ΚΡΙΝΟΣ

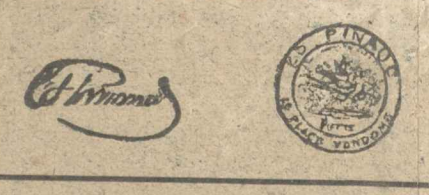
Κάνει τὸ φαιδρύτερον δερμα. Εἶνε
ἀπολύτως ἀβλαβής. Συντηρεῖ τὴν καλὴν
λόνην καὶ ἐξελίφει τὰς ρυτίδας.
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,
ΟΔΟΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡΙΘ. 48
Τὸ βάζο Δρχ. 15, διὰ τὰς Ἐπερχίας 25

ΠΟΥΔΡΑ “ΛΟΡΙΑ”

ΕΔ. ΠΙΝΩ



ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
Ζητεῖτε τὴν κατὰ τὴν ὑπογραφήν
καὶ τὸ κατωθὶ σῆμα.



Οἱ ἐν Λευκωσίᾳ τῆς Κύπρου ἀ-
ναγνώσται μας ἄς ζητήσουν τὸ
“Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου»
ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπόν μας κ. Γ.
Υψηλάντην Βιβλιοπωλεῖον «Αἰ
Μουσαί».

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΤΙΖΙΑ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ἐπὶ τετραετίαν ἐιδικῶς εἰς Παρισίους σπουδάζας. Θεραπεύει
ὀδοντογενεῖς ἀνοδύνας, θρομβώσεις, σπασμούς, καὶ ὅλα
τὰς, δυσουμίας, Ρτογθῆς καὶ ἄ. διὰ νεωστῶν ἐπιστημονικῶν
Δέχεται 9—12 καὶ 2—6 1/2. 51, ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου 51, 2

Ἐξελίφει καὶ ἐκ τὴν τὴν σημεῖα
τῆς κοιλίας καὶ τὴν φροντίζων τὰ
ὅλα τὰ γυμνάσματα τὸ πρόσωπόν σας.
Ἴδου τὴν σὰς προσφέρει

Η ΚΡΕΜΑ ΣΙΜΟΝ

(CRÈME SIMON)
Ἀπομακρύνει οὐτὸν
τὴν ἐμφάνισιν τῶν ρυ-
τίδων καὶ διαφυλάττει
εἰς τὸ πρόσωπόν σας
ἀπαλότητα καὶ
καθαρότητα. Ὅπως ἐ-
πιτύχητε τὰ καλλίτε-
ρα δυνατὰ ἀποτελέ-
σματα ἐπαλείφετε τὴν
ΚΡΕΜΑ ΣΙΜΟΝ
ἐπὶ τοῦ δερματός ὑποὺ
εἰσεῖτε καὶ δι' ἐλαφροῦ μασάζ τὴν κά-
μινετε διὰ ἀπορροφηθῇ. Σπογγίζετε ἀ-
κολούθως καὶ πονδράρετε με ΠΟΥ-
ΔΡΑΝ ΣΙΜΟΝ.

Πωλεῖται πανταχοῦ
ΚΡΕΜΑ, ΠΟΥΔΡΑ ΣΙΜΟΝ
59, Faub. St Martin. PARIS.

ΚΩΝΣΤ. Α. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ

Νοσήματα Παιδολογικά—Γυναικολο-
γικά—Νέα Διεγύθνας: Ὁδὸς Πλίνου
117. Δέχεται 8—9 π. μ. καὶ 4—5 μ. μ.

Osteline

Ἐκχύλισμα τῶν δραστηκῶν στοι-
χείων τοῦ Μουρουνελαιίου.



4 Σταγόνας
ἀντιστοιχοῦσι πρὸς
ἐν κοιλίαν
τοῦ καφέ,
μουρουνελαιίου.

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΙΣ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕ-
ΙΑ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΣΤΑΜ. ΧΑΡΒΑΛΙΑΣ ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 52

ΑΥ ΠΡΙΝΤΕ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΟΥΤΣΑ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΑΡΗ

Υφάσματα μεταξω-
λιν, νεωτερισμοί,
ἀσπρόρρουχα πολυ-
ρέλκβε τὸ ΠΡΙΝΤΕ

Κ. ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΟΥΤΣΑ

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ—ΠΑΙ-
ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ ΤΡΙ

17 Φεβρουαρίου 1927

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

169



Ο ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ Ο ΜΠΕΛΕΓΡΗΣ

Ὁ ἥλιος βασίλευε... Ἀραιὰ σύννεφα ἀρμενίζον στὸν οὐρανόν...
Στοὺς δρόμους ἡ κίνησις εἶνε ζωηρή. Τὰ μπουλούνια τοῦ κόσμου
ἀνεβοκατεβαίνουν, σὲ μιὰ ἀτέλειωτη φουρτούνα. Ὁ Ἀναστάσης ὁ
Μπελεγρῆς, ὁ κύριος Ἀναστάσης, ὅπως τὸν λένε στὸ Ὑπουργεῖο, εἶνε
μεινὴν ὁμιολόγητος στὸ γραφεῖο. Οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι τὸ σκάσανε
καὶ τὸν ἀφῆσαν νὰ νταῖρη τις δουλειὲς μονάχος του, ὅπως τὸ συ-
νηθᾶνε καθημερινῶς, γιὰ τὸν κύριον Ἀναστάση εἶνε καλόβουλος, δὲν
λέει ποτὲ τοῦ ὄχι, γιὰ τὸν ποτὲ τοῦ δὲ βιάζεται νὰ γυρίσῃ σπίτι του.
Ὁ κύριος Ἀναστάσης ῥίχνει μιὰ τελευταία ματιά στὰ ἔγγραφα ποὺ
εἶνε σκορπισμένα μπροστά του, τὰ μαζεύει καὶ τὰ κλείνει στὸ ντου-
λάκι. Ὑστερα κόβει μερικὰ σουλάτσια ἀπὸ τὸν ὕπνου, χαμογεῖται,
τρίβει τὰ μάτια του, σὰ νὰ ξύπνησε ἀπὸ βαθὺν ὕπνου, χαμογεῖται
τεντώνεται καὶ ἀφῆνει ἕνα στεναγμὸ νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ
στήθεα... Κόφτει ἀπότομα τὸ σουλάτσο του, καθέται στὴ καρδέ-
λια, ἀκουμπᾷ τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του καὶ ἀρχίζει νὰ σκέ-
φεται. Σκέφεται, εἶσι κοινοβουλευτικὸς ὥρα καὶ ὥρα. Ἀφερέθηκε
τόσο πού λες καὶ ἀποκοιμήθηκε. Ἐνα ποντίκι ξεπροβάλε κατὰ ἀπ'
τὸ παλὸν, μουσαμαδένιο καναπέ, νομίζοντας τὸ
γραφεῖο ἔρημο...

Μὰ ὁ κύριος Ἀναστάσης δὲν κοιμάται. Ὁ κύριος
Ἀναστάσης σκέφτεται τὴ μαζὴν καὶ τὴν ἀρα-
χὴ τῆ ζωῆς του. Σκέφτεται τὴ γυναῖκα του, τὴ
Ζωΐτσα, ποὺ τοῦχει καίει τὴ ζωὴ τοῦ μικροῦ καὶ
ἀγαπᾷ τὴ Ζωΐτσα του δὲν τὸν ἀγαπάει πειὰ.
Ἀγαπᾷ κάποιον ἄλλο, κάποιον πειὸ νέο,
πειὸ καλοκαίρι καὶ πειὸ καλοστεκούμενον
ἀπ' αὐτόν. Κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος δὲν εἶν' ὁ πρῶ-
τος. Δὲν εἶν' ὁ τελευταῖος. Ἄλλοι καὶ ἄλλοι κυ-
βέρνησαν τὴ καρδιά της, ἄλλοι καὶ ἄλλοι θάρσυν-
νε μετὰ καὶ ὁ κύριος Ἀναστάσης, νὰ γληνέσουν
τὴν ἀγάπην του, τὴν γυναῖκα του, ποὺ τὴν ὀρίζει,
ποὺ τὴν πῆρε μετὰ στερᾶν, ποὺ τοῦ ὀρκίστηκε πίστι
καὶ ἀφοσίωσις μπροστά στὸ καπλᾶ, μπροστά
στὸ θεὸ τὸν ἴδιον... Τὴ ντροπὴ τοῦ καὶ τὸν ἐξευ-
τελισμὸν τοῦ σκέφτεται τότε ὥρα τώρα ὁ κύριος
Ἀναστάσης ὁ Μπελεγρῆς, καὶ ἡ καρδιά του σφιγ-
γεται καὶ τὸ μυαλό του γυρίζει, γυρίζει σὰν
ἀνεμόμυλος ποὺ τὸν δερνουν ἡ τέσσαρες ἀνέ-
μοι. Ὁρᾷς ἕνας βαθὺς, πονεμένος στε-
ναγμὸς τοῦ φουσκᾷ καὶ τὸ στήθος, ἡχᾷ μέσα
στὸ ἔρημο γραφεῖο λυπητερά καὶ τὸ γιομίζει
μετὰ τὸ πόνον του. Τὸ ποντίκι τρυπᾷ τρο-
μαγμένο στὴ γωνία τοῦ καναπέ γιὰ νὰ ξεπρο-
βάλλῃ πάλι ὅταν ξαναγίνει ἡσυχία...

Σκέφτεται καὶ σκέφτεται ὁ κύριος Ἀναστά-
σης. Σκέφτεται τὰ χρόνια του ποὺ τὰ χαράμισε
ἀδύνα, γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν τοῦ εἶ-
ξε καθόλου, σκέφτεται τὴ ζωὴν τὴν στερεομένην, ποὺ δὲν τὴν χά-
ριξε οὔτε μιὰ ὥρα, σκέφτεται πὼς μιὰ μέρα, ἀργά ἢ γρήγορα, θεὸς
μου! δὲν κατεβῇ στὸν τάφο, πικραμένος μετὰ τὸ ἴδιο παρᾶπονον στὴ
καρδιά, μετὰ τὸ ἴδιο βάρος, ποὺ θὰ πᾶν καὶ θὰ τὸ ἀκουμπήσῃ στὰ
πόδια τοῦ Κυρίου. Αὐτὸς ἴς κρίνῃ γιὰ τὸ ἀδίκον ποὺ τοῦγινε... Ὁ
κύριος δὲν εἶνε ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τελειώνουν τις δουλειὲς αὐ-
τὲς μετὰ τὸ διαβῆναι τὸ πιστόλι. Γεννήθηκε ἡσυχος καὶ μαλακός,
γεννήθηκε γιὰ νὰ ζῇ σ' αὐτὸ τὸ κόσμον δυστυχισμένος...
Στὴ ζωὴν τοῦ δὲν εἶχε οὔτε μιὰ ὥρα, οὔτε φιλοδοξίες. Δὲν
ποδοῦσε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν προαγωγὴν του, μιὰ ἡσυχίαν, εἰρηνικὴν
ζωὴν, μιὰ ζωὴν ἀγάπης καὶ ζεστασιάς, κοντὰ σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ νὰ
τὴν λατρεῖ καὶ νὰ τὸν ἀγαπᾷ μετὰ τὴν καρδιά της. Κι' ὅμως ἡ Μοῖρα
τοῦ γράνηκε σκληρῇ, ῥιχνόντας τὸν στὰ δόξα μιᾶς τέτοιας γυναί-
κας, ποὺ τὸν ἀπάτησε, τὸν πρόδωσε, τὸν ἀφάνισε...
Ὁ κύριος Ἀναστάσης σκέφτεται καὶ τὸν ἀπὸ τὸν γραφεῖον κάνει τὸν κύριον
Ἀναστάση νὰ πεταχθῇ πᾶνον. Τρίβει τὰ μάτια του καὶ κυττάει
ἔξω. Στὸ δρόμο εἶχον ἀνάγει πειὰ τὸ ἡλεκτρικόν. Ἡ κίνησις εἶνε
ζωηρή...

Ὁ κύριος Ἀναστάσης σηκώνεται ἀ-
πάνου, σουλατσάει ἀπὸ τὴν μιὰ ἀκρὴ
τοῦ γραφείου ὡς τὴν ἄλλη, μετὰ τὰ χέ-
μα πᾶνον καὶ τὸ κεφάλι κρεμασμένο
στὸ στήθος, σουλατσάει καὶ σκέφτε-
ται, τὴν ἴδια πάντα ἱστορίαν, αὐτὴν
ποὺ τοῦχει γίνῃ τὸ σαράκι τῆς καρ-

διάς του...
Πλησιάζει τώρα στ' ἀνοιχτὸ παράθυρον καὶ κυττάει κάτου τὴ
φουρτούνα τοῦ κόσμου τὴν ἀσταμάτητην. Σκεπτεται κυττάζοντας εἶσι
πολλὰ αὐτὸ τὸ ντουλάκι ποὺ ἀνεβοκατεβαίνει σὰν κορναρισμένος...
Πολλὲς βραδυνὲς ξεχάστηκε στὸ ἴδιο αὐτὸ παράθυρον, θλιμμένος βα-
ρεῖα, ὁ κύριος Ἀναστάσης. Πολλὰ καλοκαίρινα δειλινὰ στὴν σιὰ
ἀγνάντευσε εἶσι τὸν κόσμον κατὰ τὸ δρόμον, μετὰ τὴν ἴδια πάντα, τὴν
ἐπιμόνη σκέψιν στὸ μυαλό του, τὸν ἴδιον τὸ στοχασμὸν ποῦχει καὶ τὴ
στιγμὴ αὐτῇ...

Τάχα εἶμαι μονάχος μου στὸν κόσμον, σκέφτεται ὁ κύριος Ἀνα-
στάσης... Κι' ὅλοι αὐτοὶ καὶ κάτω εἶνε εὐτυχισμένοι, πραγματο-
ποίησαν τ' ὄνειρό τους, ζοῦν ἡσυχὰ καὶ ἀγαπημένα μετὰ τις γυναῖκες
τους;...

Ὁ κύριος Ἀναστάσης εἶνε ἀμφιβολίες. Ποιὸς ξέρει πόσοι ἀπ' αὐ-
τοὺς δὲν θάχουν τὸ ἴδιο μαρτύριον στὴν καρδιά. Ποιὸς τὸ ξέρε;...
Ὁ κύριος Ἀναστάσης τεντώνει τὸ λαμὸν του, γουρλώνει τὰ μάτια
του, σιάζει τὰ γυαλιά του καὶ κυττάει προσεχτικὰ τοὺς διαβάτες.

Προσπαθεῖ νὰ ξεχωρίσῃ μέσα στὸ ἀμέτρητον
πλῆθος τοῦ δρόμου, καὶ ἄλλους ποὺ νάχουν τὸν
ἴδιον πόνο μ' αὐτόν.

Νά! νά!... Αὐτὸς ποὺ πάει μετὰ τὸ κεφάλι
κάτου. Κι' ὁ ἄλλος ἐκεῖ, ποὺ κατεβαίνει σκε-
φτικῶς. Κι' ἐκεῖνος μετὰ τὸν τριμμένο ῥοῦχα. Νά!
νά! Κι' ἄλλοι, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, νουνηδῆς, κο-
παδὶ δόλοκληρο!

Ὁ κύριος Ἀναστάσης παραφέρεται, σνύει ἀ-
κόμα, κρεμᾷται μετὰ τὸ κεφάλι κάτου, ἀπλώνει
τὸ χεῖρ του καὶ δείχνει...

Νά! νά! Κόττα!... Κι' ἄλλοι... Κι' ἄλλοι...
Ναί, εἶσι εἶνε, λοιπὸν δὲν εἶνε μοναχὸς του,
ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι δυστυχισμένοι μέσα στὸ κό-
σμον, πολλοὶ, ἀμέτρητοι... Κι' ἀκόμα ποιὸς ξέρε
ἀν' καὶ αὐτοὶ ποὺ περνᾷ γελᾶστος καὶ εὐχάρισ-
μένοι, ποιὸς τὸ ξέρε; — ψυχὴ μου! — ἀν' δὲν
εἶνε καὶ αὐτοὶ ἀπ' τὴ φάσιν τῆς ζωῆς του;...

Ἀχ! πὼς παρηγορεῖται εἶσι ὁ κύριος Ἀναστά-
σης. Τοῦρχει νὰ τοὺς φωνᾷ ἐκ τῶν ὀντων αὐτῶν
νὰνέβουν ἀπάνου, νὰ τοὺς σπρίξῃ τὸ χεῖρ, νὰ
ποῦν τὸ πόνον τους, νὰ ἐνδύσουν τὰ δάκρυά
τους...

Ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἀνοίγει ξαφνικὰ με
κρότον. Εἶνε ἡ καθαρίστρια μ' ἕνα τενεκὶ καὶ
μιὰ σκούρα στὸ χεῖρ. Ὁ κύριος Ἀναστάσης τινά-
ζεται σὰν νὰ ξύπνησε ἀπὸ βαθὺν ὕπνου, φοράει
τὸ καπέλλο του γρήγορα — γρήγορα, ἀρπάζει
τὸ μπαστούνι του, τὸ βάθει κατὰ ἀπ' τὴν μα-
σάλην καὶ φεύγει. Οὔτε χαιδέθηκε καὶ τὴν γυ-
ναῖκα ποὺ τὸν γνωρίζει χροῖνα τώρα καὶ τὸν
καλὴν πέρις τόσο εὐγενικά...

Τὸ μυαλό του γυρίζει ἀκόμα γύρω ἀπ' τὴ συμφορὰ του, σὰν τὴ
νυχτοπεταλούδα γύρω ἀπ' τὴ λαμπά. Κατεβαίνοντας τις σκάλες
σκέφτεται κάποιο περιστατικόν, ποὺ λίγο ἔλλειψε ἄλλοτε νὰ τοῦ χο-
στήσῃ ἀκριβᾶ. Μία λέει νάβγαζε τότε ἀπ' τὸ στόμα του θάταν διω-
γμένος ἀπ' τὸ ὑπουργεῖον...

Τὸ θυμᾷται τὸ περιστατικόν αὐτὸ σὰν νᾶταν χθὲς ἀκόμα. Μόλις
εἶχε πάει τὸ ποῖ στὸ γραφεῖον ἄκωρος καὶ ντυμένος. Εἶχε
γυμνασθεῖ μετὰ τὴν γυναῖκα του, τὴν ἀκουσε φωνάζοντας ἀπ' τὸ σπίτι
νὰ τοῦ σερῇ ἕνα σωρὸν προστηγχοβριανὲς καὶ σ' ὅλο τὸ δρόμον ὁ
νοῦς του ἦταν πάντα σ' αὐτὴν τὴν ἀπιστίαν. Σκόνταψε πάνω σ' ἕνα
σωρὸν πρωίνους διαβάτες καὶ στὸ ὑπουργεῖον μὴ ἔχοντας ὁρᾷ γιὰ
δουλειὰ ἀκούστησε τὸ κεφάλι στὰ χέρια του καὶ βυθίστηκε σὲ
μαθηρὲς σκέψεις. Ὅλες ἡ δυστυχίες του, ὅλα του τὰ σαρκώματα, ἔχον
ἀφορμὴν τὴν ἀπιστίαν ἐκείνης, τῆς Ζωΐτσας. Ἐξάφνου τὸν φώναξαν
νὰ πᾶν κάποιον φάκελλον μ' ἔγγραφα στὸν ὑπουργόν.

Ὁ Ὑπουργός... Ὅσο πρὶν φερμένος στὸ ὑπουργεῖον! Τσακί-
στηκε ὅσο νὰ φτάσῃ στὸ γραφεῖον του. Τοῦδωσε τὸ φάκελλον καὶ
στάθηκε ὁρᾷς μπροστά του ἀνασεί-
νοντας σιγὰ — σιγὰ, πνιγμένα, γιὰ
νὰ μὴ τὸν ἐνοχλή. Ὁ ὑπουργὸς φαί-
νεται χαλαρῶς πνιγμένος. Σερβίλλει
νευρικά τὰ ἔγγραφα, τὸ μὲτρον του
κατασφύριξε, μιὰ δύο φορές κατὰ
μουρουνελαιίου, κατὰ σὰν βλαστήμια

μέσα στα δόντια του.

Ο κύριος Αναστάσης που το μυαλό του ξανάχε φτερουγίζει στη γυναίκα του παρακολουθώντας τον ύπνο του με προσοχή. Γιατί ήταν τάχα έτσι κακοκεφιασμένος προί-προί ο κύριος ύπνου; «Α-ξάφνα μία ιδέα το καρφώθηκε στο μυαλό. «Αν ήταν κι αυτός από αυτούς που... «Αν κι αυτόν τον ή γυναίκα... Ο κύριος Αναστάσης έφερε στο νου του την κυρία ύπνου, νέα, όμορφη, άφορτη, κανακάρια... Θυμήθηκε πως μία μέρα πούχε ροβόλησει στενωχο-ρημένους στην έξοχή, για να ξεκάσει, την είδε στο ύπνουγκό αυτο-κίνητο μ' ένα κύριο νέο και καλοκαμωμένο, πλάι — πλάι, σάν τα πουλιά που ζευγαρώνουν στις φωλιές. «Ετσι λοιπόν ήταν. Και καθώς το μάτι του ξανάπεσε στο κατσουλιωμένο μούτρο του ύπνου, έτσι χωρίς να το σκεφθεί, πάνω στο δρόμο πούχαν πάρει η ιδέα του, μέσα στο σίφονα των στοχασμών που βρισκότανε, άνοιξε το στόμα του έτοιμος να τον ρωτήσει:

— Κ' η δική σου τ'άδεια;
«Αξάφνα όμως άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο διευθυντής του ύπνου. Ο δόρυβος κούνει, ξύπνησε τον κύριο Αναστάση απ' τον έφιάλη μέσα στον οποίο παράδερνε. Αναλογίστηκε τί πήγε να κάνει; έβριζε. Σηκώθηκε η τράχα του, ίδρωσε δόρυβος. Άρ-χισε να ξεροκαταλήν με βιά, σά ναχε σταθή η ρώτη στο στόμα του, έτοιμη να βγή έξω, σάν να προσπαθούσε να καταπιεί κι αυτή τη καταρμένη του γλώσσα...

«Ετσι βυθισμένος στις σκέψεις του έφτασε, ο κύριος Αναστάσης, μπρος στους Άγιους Θεόδωρους. Το εκκλησάκι τουφραζε το δρο-μιο κι αναγκάστηκε να σταθή. Έβριζε μία ματιά γύρω του, και χωρίς διαταγή πιά πήρε τον άνηφορο. Πέρασε μπρος απ' τον Άι Γιώργη το Καρότσι, σταυροκοπήθηκε και ροβόλησε κατά τα στε-νοσόκακα του Λέγκα. Έκει κάπου, στην όδον Χαβρίου, ήταν το καπλιέ που σήγαζε χρόνια τώρα. Γιατί ο κύριος Αναστάσης που δεν τβάζε ούτε στο στόμα του, που δεν πατούσε ποτέ του σε ταβέρνα, ο κύριος Αναστάσης τόνιζε πιά, τόνιζε σά φάρμα-κο, τόνιζε σά βάλαμο, για να μαλακώνη ο πόνος του...

Μπήκε στη ταβέρνα, και κά-θησε σε μία γωνιά μονάχος του. Ο κάπελας πούερε τα βί-σια του και τις παραζενιές του, του πήγε ένα εκατοσταράκι κρα-σί κι ένα ποτηρί. Το εκατοστα-ράκι αυτό κι άλλα δυό — τρία που ορχόντουσαν κατολινά, τόνι-ζαν ο κύριος Αναστάσης γουλιά-γουλιά, με το κεφάλι άκουμπ-μένο στο στήθος, με τα βλέφαρα μισόκλειστα.

Τις ώρες αυτές ο κύριος Αναστάσης ταξείδευε στα περασμένα του. Θυμότανε τη παλιά του ευτυχία, η καρδιά του σπαρτάραγε από τον πόνο. Νέος άκουα τότε δεν είχε κανένα στο κόσμο, καμιά έν-νοια, καμιά φροντίδα. Πουλί πετούμενο. Νεοδιορισμένος στο ύ-πουργείο ήταν ευχαριστισμένος απ' όλα. Η καρδιά του ήταν άλα-φρος σαν το πουτσόλο, το κορίτσι τον λαχταρούσαν και σάν ροβόλα-νε στις γειτονιές σαλεύανε η κουρτίνες, παίζανε η γριλλίες, άναμει-ζαν οι κλώνοι του βασιλικού... Ποιά να τον πρωτοδή και ποιά να τον χαϊρώσει... Αξάφνα περασμένα!...

Κ' ύστερα όλη Θεού αλήθεια — πήγε και κάθισε στο σπίτι της κυρά Θωμαής. Νοίκιαζε δωμάτια σ' εγγένειδες η κυρά Θωμαή, έκανε προζενιές, έρωχνε τον καφέ, ήξερε γιατροσόφια και βότανα για τις άρρώστιες. Τον κύριο Αναστάση τον πήρε από την πρώτη μέρα με καλό μάτι. Κ' όταν μία μέρα κρεβατώθηκε από άνεμο-πύρρινα — καλύτερα να πέθαινε — φώναξε την άνιψή της, τη Ζωί-σα, να τον περιποιηθή. Καλόκαρδη η Ζωίσα, σβέλτη, γλυκομι-λητή, δεν έλειψε στιγμή απ' το κρεβάτι του. Ο κύριος Αναστάσης βαλάντωθηκε απ' την καλωσύνη της. Φαινότανε σωστός άγγελος τότε η Ζωίσα. Η κυρά Θωμαή κατάλαβε τον καυμό του κι έχυσε λάδι στη φωτιά. Άναψε και φούντωσε ο κύριος Αναστάσης. Τούγινε πάθος η Ζωίσα, καυμός και μαράσι. Ένα βράδυ τα μιλήσανε με την κυρά Θωμαή και δώσανε τα χέρια. Η Ζωίσα ήταν όμορφη κι έμενε με τη γιαγιά της. Προίκα δεν είχε. Μα ο κύριος Αναστάσης δεν ήθελε λεφτά. Τη γυναίκα λιμπίστη. Τον Άπριλη γίνανε κι άλλος οι γάμοι του. Το βράδυ της Πρωτομαγιάς τον πρωτογχοι-άζε για ψύλλον πήδημα. Κ' ύστερα άρχισε η καθημερινή φαγοπόλη. Κό-λαση σωστή η ζωή του! Μα τι έχει να κάνει; Τάπινε ο κύριος Ανα-στάσης τα φαράκια και δεν μιλούσε. Έλπιζε... Με τον καιρό δι-ξαναπαύσαν, θά ξανάβρισκε την ευτυχία του... Και τα χρόνια περνούσαν...

«Ενα άπομεινήριο ο κύριος Αναστάσης έννοιωσε σύγχρονο στο κορμί του, καθώς εργαζότανε στο ύπουργείο. Είχε ζαλάδες, δεν ήταν πιά καλά του. Πήρε το καπέλλο του, διπλώθηκε στα πανω-φόρι του και τράβηξε για το σπίτι. Στο δρόμο σκεφτότανε την γυναίκα του και στενωχορούταν. Πρώτη φορά της γύριζε έτσι άξα-φνα, άρρωστος, απ' τον καιρό που τον περιποιήθηκε εγγένει-αλόμια στις θειάς της, της κυρά Θωμαής. Πώς θα τον δεχότανε αλήθεια; Θά τον συμπόνεζε; Θάόχιζε τη γριλιά, όπως το συνή-θαγε καθημερινά; Όταν ανέβηκε τη πετροσκάλα και γύρισε το πόμολο είδε πως η πόρτα ήταν κλειωμένη και παραξενεύτηκε. Που ναχε πάει η Ζωίσα; Τοιμάδωσαν να κατέβη να ρωτήσει τη γει-...



τόνισσα, όταν άκουσε από μέσα άλαφροπατήματα. Γνώρισε το σούρσιμο απ' τις παντοφλές της γυναίκας του κι άμέσως έτρεξε άκουσε τη φωνή της θυμωμένη:

— Ποιος είναι;
— Εγώ... Εγώ... Ο κύριος Αναστάσης... Άνοιξε... τράβηξε τη μοντας.

Μα η πόρτα δεν άνοιξε. Σάν να σάστισε η Ζωίσα από μέσα, σά να στεκόταν βουβή κι άπολωλαμένη. Ο κύριος Αναστάσης περ-μενε με το χέρι στο πόμολο. Αξάφνα την άκουσε να φεύγει κι άπαι-ρησε. Στ' αυτιά του φτάσανε όμιλίες σιγομουμουριές απ' την περ-πέρα. Η καρδιά του χτύπησε άπότομα. Το χέρι του στο πόμολο άρ-χισε να τρέμει. Ποιος ήταν μέσα στο σπίτι; Τα χρονιά της ζωής του στη τραπέζα άνακούστηκαν. Ύστερα ξανάσπασαν. Προς τη πόρτα η παντοφλή της Ζωίσας. Ο κύριος Αναστάσης κίταξε τη πόρτα. Η πόρτα άνοιξε. Ο κύριος Αναστάσης κίταξε τη γυναι-κα του κατάματα. Ήταν γέλαστη κι αυτό του δυνάμωσε τα ύποψιες. Τον κίταζε από πάνω ως κάτω σαστισμένη λόγω του πούπε με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει πειδ μαλακή:

— Γιατί ήρθες;... Σέχασες τίποτα;... Θές να στο πέρω;... Το μάγουλά της κοκκίνισαν. Γέλασε νευρικά, έτσι χωρίς λό-γους. Ο κύριος Αναστάσης τράβηξε να μπη μέσα. Η Ζωίσα τον άκούε-θηςε ξοπίσω:

— Έλα... Καλά πούθες... Θά γνωριστής και με τον έδωρο... Ήρθε απ' την Πάτρα και πέρασε να μάς δη... Ο κύριος Αναστάσης την κίταξε στα μάτια. Αυτή γύρισε άπότομα το πρόσωπό της και προχώρησε προς τη τραπέζα άφωναζοντας:
— Ο άντρας μου είναι. Ήσουν τυχερός Μητό; Νά, τίπο-θά γνωριστής κι άλλας...

Ο κύριος Αναστάσης έννοιω-σε το αίμα του να του άναβαίνει κεφάλι. Τα μάτια του δόλωσαν. Κ' η καρδιά του χτυπούσε — χτυ-πούσε σάν το σφυρί στ' άμυν... (Το τέλος στο προσεχές)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Αν ένα τρένο που τρέχει ταχύτητα 48 μιλίων την ώρα πα-ματήσει άπότομα, οι έπιβάτες νοιώσουν το ίδιο τράνταγμα που το θά έννοιωθαν αν έπεσαν ύψος 45 ποδών.

— Ένας άμερικανός έζησε έχάτως διαζύγιον έπειθ, πα-ρ' όσον η γυναίκα του με τη μάχη της κατέ-ποστόλ δημοσίως πολυώμενα.

— Ο δόκτωρ Φίσερ υποστηρίζει ότι κατά τον ύπνο η καρ-πρέπει να είναι, αν όχι χαμηλότερο αλλά τουλάχιστον στο ίδιο ύψος με τα πόδια.

— Ο νεαρός υιός ενός δολαριούχου της Νέας Υόρκης ό Ρο-μαν Ουανμύκερ είναι άσφαλισμένος σε διάφορους εταιρείας 4.500.000 δολαρίων.

— Ένας πλαστογράφος κατάδικος της Καλλιφρονίας μετα-σας φράινεται, έφρερε μηχανήμα διά του όποιου καθίσταται άδύ-νατος η πλαστογραφία συναλλαγματικών, έπιταγών κ.λ.π.

— Οι σοφοί ισχυρίζονται πως τα όνειρα που βλέπουμε δια-ρκούν πολύ και ότι το μεγαλύτερο όνειρο βαστάει μόλις 5 πτά τις ώρες.

— Η πρώτη Ιανουαρίου του έτους ένα (1) μ. Χ. ήτο Σά-βατον.

— Το 1227 συμπληρώνονται 5927 έτη από Κτίσεως Κόσμου 4271 έτη από του κατακλυσμού, 2805 από της ίδρύσεως της Κε-θαγένης, 2573 από της τελευταίας Ολυμπιάδος, 2680 από της ίδρύσεως της Ρώμης, 1857 από της καταστροφής της Ιερουσα-λμ και 1395 από της Έγείρας.

— Τα πρώτα τραπουλόχαρτα έτυπώθησαν στη Βενετία το έτος 1340.

— Το μέσον ύψος του άνδρος είναι 1,68 της δε γυναικός 1,46.
— Κάποιος Γερμανός έφρερε ένα ρολόι του όποιου ο μισός σιός συνδέεται διά φωνογράφου και συνεπώς τις ώρες τις λέει εις άπαιστον Γερμανικόν.

— Στην Περσία για να θεωρείται μία γυναίκα ως καλλονή πει να ζυγίξη τουλάχιστον... 75 όκάδες.

— Ένας έσταυρωμένος από έλφραντοχόκαλο έργον του Λα-νάρδο να Βίντσι πωλήθηκε τελευταίως στην Ισπανία αντί 770.000 πεσετών ενώ πρό 20 ετών η ήδη πωλήτρια του κυρία Δόν Μορέ-τον είχε άγοράσει από έναν παληατζή άντι 25 φράγκων.

— Γάλλος ιατρός έξετάζον από ιατρικής άπόψεως τον Πι-σκάλ, τον Μολιέρον και τον Σατωβριάνδον, εύρίσκει ότι ο πρώ-τος ήτο πάντοτε άσθενής, ο δεύτερος νευροπαθής κι ο Σατωβριάν-δον έπασχε από μελαγχολία.

Μεταφ. John Chasseand

ΕΞΟΧΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ



Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΡΟΪΔΗ

Μυθιστορηματικές περιπέτειες της μικρής Κορνηλίας Ροδοκνήκης. Μετά τις σφαγές της Χίου. Η μικρή Κορνηλία σκλάβος των Τούρκων. Το φεβερύ δέκαμα που είδε. Ο περίεργος γάμος της στη Σύρο. Η Κορνηλία στάς Αθήνας. Ο θάνατος του γιου της κ.λ.π.

Η μητέρα του Έμι. Ροΐδη — του συγγραφέως της «Πάπισσας Ιωάννας», των «Συριακών διηγημάτων» και των «Ειδώλων» — έζησε μία ζωή γεμάτη μυ-...

θιστορηματικές περιπέτειες, που άξίζει να γίνουν γνωστές από τον πολύν κόσμο.

Η Κορνηλία Δ. Ροΐδου γεννήθηκε στα 1814 στη Χίο από ήου-χη και εύτυχη οικογένεια. Ο πατέρας της, ο Έμιμανουήλ Ροδοκνήκης, όπλος και η μητέρα της, το γένος Βούρου Μαλουνά-κοι άνήκαν στην έμπορική άριστοκρατία της Χίου, η όποία διοι-κόσε τότε ουσιαστικός το νησί και άπλωνε την έπιρροή της από την Πόλη ως τους κυριωτέρους λιμένες της Δύσεως. Χιώτες έμπο-ροι είχαν εγκατασταθεί στις μεγάλες έμπορικές πόλεις της Μεσο-γείου, της Άδριατικής κ.λ.π. Η Άγγλία δεν τους είχε κερδίσει ακόμη.

Ο Έμιμανουήλ Ροδοκνήκης και οι δυο άδελφοί του είχαν έγ-κατασταθεί, πολύ πρό της Έπαναστάσεως, στο Λιβόρνο και στη Γένοβα. Δεν ήταν μόνο λαμπροί έμποροι, αλλά και άριστοι «Ελ-ληνες, φίλοι των γραμμάτων και γενικά της πρόδου. Ο Έμι-μανουήλ ήταν ο πρώτος Χιώτης που έβγαλε τα νησιώτικα ρούχα και για τοιο τον άνόμασαν Φραγκομανώλη. Παρ' όλο το παρατσούκλι του άγαπούσε τα Έλληνικά γράμματα και είναι από τους ιδρυτές του Ιστορικού Γυμνασίου της πατρίδος του. Ο άδελφός του, Στα-μάτης Ροδοκνήκης, πνεύμα νεοερωτιστικό έπεχείρησε κατά το 1812 να φέρη διάφορες καινοτομίες στα έθιμα, στη διοίκηση και τις φο-ρεσιές των συμπατριωτών του. Άλλ' οι έκ φρίσεως συντηρητικοί Χιώτες δεν τα δέχτηκαν και το πρόγραμμα του Στ. Ροδοκνήκη άπέτυχε. Αυτό, για να τους εκδιχθή, έγραψε μία δόλοκληρη σειρά από σατιρικά ποιήματα έναντιον των, πολύ έξυπνα, που βρισκονταν άνεχτοτα στη βιβλιοθήκη του κ. Στ. Μικρούλη, στην Κέρκυρα.

Ο κόμης Ντέ Μάουτελου, Α' γραμματέως της έν Κοινότητι Γαλλικής Πρεσβείας, μεταφραστής των δη-μοτικών μας τραγουδιών, έπεσκέφθηκε τη Χίο στα 1820 και φιλοξενήθηκε στο άρχοντικό των Ροδοκνά-κηδον. Περιγράφει έντεχνος την έπαυλη, όπου η Κορ-νηλία έπέρασε τα παιδικά της χρόνια. Θυμίζει τους ώραιους της κήπους, την πλούσια διακόσμηση και το μεγαλοπρεπές θέαμα που έβλεπε κανείς από το παρα-τήριό της (μεπληθέντες). Έντυπος δέ μεγάλη του έκανε και η πλούσια βιβλιοθήκη της από άρχαίους Έλληνες συγ-γραφέας.

Όταν άναψε η Έλληνική Έπαναστάση, η Κορνηλία ήταν μό-λις έφτά έτών, είχε όμως άρραβωνιαστεί... δυό φορές! Τοιο έι-νε χαρακτηριστικό των έθιμων του νησιού. Ο πρώτος της άρραβω-νιασμός, συνομήλικός της, είχε πεθάνει σέ ηλικία δυό ετών, από τον δεύτερο όμως την έχωρισαν τα γεγονότα που θα διηγηθούμε. Οι πρώην άρραβωνιασμένοι άνταμώθηκαν πάλι μόνο ύστερ' από σαράντα χρόνια!

Η καταστροφή του 1822, με τις σφαγές τόσων χιλιάδων Χρι-στιανών της Χίου, είναι σέ όλους γνωστή. Η οικογένεια Ροδοκα-νήκη έχασε τελείως την περιουσία της. Ο Φραγκομανώλης, που είχε ρθει τότε για λίγους μήνες από το Λιβόρνο στη Χίο, είχε πιαστεί μόλις άρχισε η Έπανάστασις. Η δυστυχισμένη γυναίκα του, έγκυος τότε, άδηγούσε από τους Τούρκους στο Κάστρο με τα πέντε παι-διά της και περιοριζότανε.

Λίγες μέρες άργότερα, ένας στρατιώτης έπήρε τα παιδιά από το χέρι, τάχα να τους κάνει ένα μικρόν περίπατο και τα έφερε ο άλλος μπροστά στο δέντρο από το όποιο κρεμότανε ο πατέρας τους. Στη μνήμη της Κορνηλίας το φοβερό εκείνο θέαμα έμεινε για πάντα χαραγμένο με όλη του τη φρίκη.

Έπειτα ήρθαν άλλα βάσανα, χειρότερα ίσως. Η μικρή Κορνη-λία με τ' άδερφια της — όπως τόσα σκλαβωμένα γυναικόπαιδα — που-λήθηκαν στο άνδροποπάχαρ της Σμύρνης. Η Κορνηλία έπεσε στα χέρια ενός πλούσιου Οθωμανού, που κατάλαβε ότι ύστερ' από λίγα χρόνια θα είχε ένα έξοχο στόλισμα για το χαρέμι του και την έστειλε σ' ένα άρρω-στό πτήμα που στο έσο-πτικό της Μικρής Α-σίας. Έκει, κατά το 1826, την ξαναβρήκε

ένας παλιός δηρέτης της οικογενείας της και έπρότεινε στον Οθωμανό να μεσολα-βήση ώστε να την άγοράσουν οι δικοί της. Ο Οθωμανός, που ήταν φιλοχρήματος, διέτύπωσε υπερβολικές άπαιτήσεις, τέλος όμως δέχτηκε να τη δώ-σει με 6.000 τάλληρα, ποσό μεγάλο για την εποχή εκείνη. Τα τέσ-σερα χρόνια της αιχμαλωσίας της τα πέρασε η μικρή Χιωτοπούλα στο ύπστατικό του Σερναούλ κυρίου της. Φύλαξές της ήταν ένα άντρογόνο γέρον Τούρκων, οι όποιοι, επειδή δεν είχαν παιδιά, έρωσαν όλη την αγάπη τους στη μικρή Κορνηλία, την μετεχειρίον-ταν σά θυγατέρα τους και την είχαν μετονομάσει Αϊσιέ. Όταν ήρθε η διαταγή να την οδηγήσουν στη Σμύρνη, για να μπη στο πλοίο για το Λιβόρνο, το γέριχο άντρογόνο τη συνάδευσε ως την παραλία κλαίγοντας.

Η Κορνηλία — λέγει ο βιογράφος της καθηγητής κ. Άνδρεάδης — συχνά θυμότανε τα χρόνια που πέρασε σά χωριτοπούλα, βόσκον-τας πρόβατα και τρώγοντας τις περισσότερες φορές βρασμένα λά-χανα και ψωμί ξερό. Με συγκίνηση θυμότανε συχνά το γεροντικό ζευγάρι που την είχε τόσο αγαπήσει.

Η Κορνηλία, όταν ύστερ' από τεσσάρων χρόνων σκλαβιά έφτασε στο Λιβόρνο, έσκανδάριζε με διάφορους τρόπους τους μακρινούς συγγενείς της. Είχε πάρει οθωμανικές συνήθειες που ήταν δύσκο-λο να τις άφήση άμέσως. Ένας από τους συγγενείς της έμουμού-ριζε:

— Για μία τέτοια Τουρκοπούλα να δώσουμε έξη χιλιάδες τάλ-ληρα!

Μαζί με τ' άλλα, η μικρή είχε λησμονήσει και τα Έλληνικά. Στην αρχή οι συγγενείς της δέ μπορούσαν να συννενοηθούν μαζί της. Εύτυχώς την εποχή εκείνη ήρθε στ' Λιβόρνο ένας φίλος της οικογενείας Ροδοκνήκη, ο πρώην ηγεμόν της Βλαχίας και λόγιος Καρατζάς, ο όποιος έφιλοξενήθη στο σπίτι τους. Ο άλλος μέγας αυτός διερμηνεύς της Πύλης, άνελαβε τώρα καθήκοντα διερμηνέως μεταξ' της Τουρ-κοπούλας και των συγγενών της. Σέ λίγο όμως καιρό ο Καρατζάς έγεννε περικότος. Η Κορνηλία μάθαινε γρήγο-ρα όχι μόνο Έλληνικά, αλλά και Ιταλικά και Γαλλικά. Ο θείος της σαρτρικός ποιητής Σταμάτης ήταν ο καλ-ιότερος της δάσκαλος. Ο έμπορικός οίκος των Ροδοκνήκη-δων ήταν τότε στήν ακμή του. Η Κορνηλία επελάττωε μέ-σα στην άριστοκρατία του Λιβόρνου.

Η Κορνηλία άφησε το Λιβόρνο στο 1834 για να παντρευτή. Ο γάμος της χαρακτηρίζεται τα Χιώτικα έθιμα του καιρού εκείνου. Ήταν ένα καύσο προσενεί. Οι συγγενείς της την είχαν άραβ-βονιάσει με το Δημήτριο Ροΐδη, άπόγονο άλλης γνωστής Χιακής οικογενείας, του όποιου την άδερφή είχε παντρευτεί ο θείος της Σταμάτης. Έπειδή όμως ο Ροΐδης είχε πολλές διαθέσεις στη Σύρο και δεν μπορούσε ν' άπομακρυνθή, του έστειλαν εκεί τη νύφη.

Με το γάμο έτελειώσαν οι μεγάλες περιπέτειες της Κορνηλίας, αλλά μόνο προσωρινώς. Στα 1839 ο Δημήτριος Ροΐδης εγκαταστάθη στη Γένοβα, διευθυντής μεγάλου έμπορικού οίκου και συνάμα Γε-νικός Πρόξενος της Ελλάδος. Σέ μία μεγάλη μορφή που δόθηκε στα 1848 η Κορνηλία Ροΐδη έλαβε την τιμή να χορήγη με το Βα-σιλέα Βικτωρ Έμιμανουήλ, νεαρό τότε. Το φορέμα της κυρίας Προ-ξένου είχε τα χρώματα της Έλληνικής σημαίας κι έδαυμάστηκε από όλους.

Μετά ένα έτος η οικογένεια έμεινε στο Λάσιον της Μολδαβίας, ο δέ γιός τους Έμιμανουήλ έστάλη στη Σύρο να μαθητεύσει.

Στη Ρουμανία έμειναν δέκα έτη. Από το 1862 η Κορνηλία εγκατεστάθη στάς Αθήνας όπου έζησε μέχρι ηλικίας 93 ετών. Μέχρι τέλους είχε διατηρήσει ζωηρό το πνεύμα της, την έξυ-πνάδα εκείνη που σπινθηρίζε στα έργα του γιου της σάν μικρή κληρονομιά. Η Κορνηλία Ροΐδη συνεκέντρωνε σπiti της την πιο άνεπτυγμένη Αθηναϊκή κοινωνία η όποια βάδιζε την έντι-μοσύνη και άκουγε με προσοχή τις διηγήσεις των περιπετειών της. Τις οικογενείς καταστροφές που είχε υποφέρει με υπομονή λέγοντας: «Και οι Βουρβόνοι έδυστυχίασαν». Όταν όμως ο συγ-γραφέας γιός της, το μόνο στήριγμα και καμάρι των γερατέων της, πήγε μπροστύτερα απ' αυτήν στον καιρό, η δυστυχισμένη μητέρα, 90 έτών τότε, είχε με δακρυμένα μά-τια:

— Γιατί δεν έμει-να σκλάβη...

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΕΝΕΔΡΑ



«Ήταν ακόμα καλοκαίρι. Ο Πετρίτο βόδιζε αγά-σι-γά και συλλογιζόταν ότι σε λίγη ώρα θα ξαναβόδιζε την αγαπημένη του Φραντζέσκα. Ο ήλιος βρισκόταν ακόμα ψηλά στον ουρανό και γύρω στα δέντρα έβενε έ-νας ζεστός αποπνικτικός αέρας.

— Πετρίτο, Πετρίτο! του φώναζε, μόλις τον είδε να περνάει από κοντά του. Πρόσεξε Πετρίτο! Άλλη φορά να μη ξαναβόδιζε εδώ, γιατί θα το πω του αδελφού της!... Άκούς! Άλλοι μόνον σου, Πετρίτο, αν ξαναβάλεις το πόδι σου σ' αυτό το μέρος... Η Φραντζέσκα δεν είχε για σένα!... Άκούς; Ο Πετρίτο στην άρχη τρώμαζε, μα ύστερα χαμογέλασε και ψιθύρισε:

— Ο Πετρίτο, δεν φοβάται κανένα! Είναι Ισπανός και δεν τον τρομάζουν οι φοβέρες!... Όλα τα κορίτσια του χωριού με θέ-λουν!... Άκούς μικρό μου, με θέλουν σου λέω!... Μα έγω διάλεξα απ' όλες τη Φραντζέσκα!

Και χωρίς να δώσει πια προσηχή στο μικρό γειτονόπουλο, που τον εντυπώσε παραξένα, ο Πετρίτο προχώρησε προς το σπίτι της αγαπημένης του.

Μόλις έφθασε εκεί σφύριζε δυο φορές και περίμενε. Μια μικρή πόρτα άνοιξε και μια άγγελική γυναίκα με μορφή φάνηκε να προ-χωρή με προφύλαξη κάτω απ' τα πυκνά δέντρα. Ο Πετρίτο σφύ-ριξε ακόμα μια φορά και άμέσως σκαρφάωσε στο φράχτη και πύ-ριξε έλαφρά στον κήπο του σπιτιού της φίλης του:

— Φραντζέσκα! είλε ο Ισπανός με μια σιγανή, αλλά καθαρή και γλυκερά φωνή.

— Πετρίτο! Πετρίτο! άπάντησε άμέσως εκείνη. Κάτω από μια πυκνόφυλλη φλαμουριά στάθηκαν και οι δυο. Τα σώματά τους ένωθηκαν και ένα θερμό φιλή άκούστηκε στην ήσυχία του μεση-μεριού...

— Ήμουν έτσι άγκαλιασμένοι άρκετη ώρα. Η καρδιάς τους χτυπούσαν δυνατά και χωρίς να μιλούνε, μεθυσμένοι και οι δυο από τον έρωτα, ρουφούσαν το γλυκό ποτό της αγάπης.

— Έξαφνα κάποιον μικρό θρόϊσιμα των φύλλων του κήπου τους έκανε να τρο-μάσουν. Και οι δυο άπισθοχωρήσανε μια στιγμή και κύτταξαν φοβισμένοι γύρω τους:

— Φοβάμαι τον αδελφό μου! είλε ε-κείνη κυττάζοντας στα μάτια τον Πετρίτο.

— Μη φοβάσαι κανέναν, όταν βρίσκε-σαι μαζί μου... της άπήντησε εκείνος ζοηρά.

— Ήμουν ακόμα λίγο και ύστερα ο Πετρίτο έδειξε πως είχε ώρα να ηγαίνει.

— Άντιο, άντιο, Φραντζέσκα, ψιθύ-ρισε σιγα ό Ισπανός στ αυτή της αγαπη-μένης του...

— Μείνε ακόμα λίγο, του είλε εκείνη. Όταν φεύγεις μου φαίνεται πως όλος ό κόσμος γεμίζει από έχθρες που με παραμονεύουν. Μείνε ακόμα Πετρίτο!... Σ' αγαπώ τόσο που φοβάμαι, φοβάμαι πολύ μήπως σε χάσω κάποια ημέρα από κοντά μου.

— Εκείνος πέρνοντας σιγά στα χέρια του το μελιχχορινό κεφα-λάκι της, το έφερε κοντά στην καρδιά του και κυττάζοντάς την στα μάτια είλε χαμογελώντας:

— Δεν ήρθε ακόμα εκείνη ή ώρα που θα με ιδής νεκρό Φραν-τζέσκα! όχι! όχι! Η αγάπη μας είχε τόσο μεγάλη, τόσο ιερή, που κι ό Θεός που μάς κυττάζει από ψηλά δεν θα θέληση να μάς ά-φήση μόνους κι άπροσπάτευτους... Έλπιζω στο Θεό, Φραντζέσκα και σ' αυτόν πρέπει κι' εσύ να έλπιζεις.

— Εκείνη έμεινε δυο στιγμές σιωπηλή και ύστερα έκανε το σημείο του σταυρού κυττάζοντας ψηλά στον ουρανό.

— Ο Πετρίτο την κυττάζε ακόμα λίγο στα μάτια και της είλε:

— Άντιο, Φραντζέσκα! Άχριο! άχριο! την ίδια ώρα!

Η νύχτα είχε πιά άπλωθεί παντού. Ο Πετρίτο λίγο ακόμα και θα έφθανε στο σπίτι του.

— Έξαφνα όμως, καθώς έστριβε από το μεγάλο δρόμο του περι-βολιού του, είλε μια σιγή να γλυστρή μέσα από τα δέντρα... Ο Πετρίτο έκανε να γυρίση λίγο για να ιδή πούδς ήνε, αλλά δεν πρό-φτασε. Την ίδια στιγμή δυο άνθρωποι έπεσαν επάνω του. Ο ένας ύψηλός και αδύνατος, του έδωσε άμέσως τα μάτια και ό άλλος έβγαλε ένα γυαλιστερό δόκον μαχαίρι και το βύθισε στο στή-θος του...

— Άθλιε! Δεν είπα να μη ξαναπειράξεις την Φραντζέσκα! ά-κούστηκε μια βραχνή φωνή στο σκοτάδι... Ο Πετρίτο έπεσε κάτω

κ' ένα υπόκοφο βογγητό ξε-φυγε από το στήθος του!...

Οι δυο άνθρωποι χάρηκαν. Ο Πετρίτο τους άκουσε να φεύγουν. Δεν έχασε άμέσως τις αισθήσεις του.

— Άθελα έφερε άμέσως το χέρι του στο στήθος και έβγαλε τα δάχτυλά του στη πληγή... Το αίμα έτρεξε ποτάμι... Ο Πετρίτο σφύριξε άνα-μορδους και έφθασε έτσι ως τη γωνία του δρόμου βογγώντας ά-κόμα... Με τα χέρια του κατάφερε να βγάλει το μαχαίρι από τα μάτια του... Ο ουρανός ήτανε καθαρός και το φεγγάρι μόλις ή-νε βγή και έλαμπε στο στερέωμα...

Τα μάτια του Πετρίτο άδάρυσαν. Ο γους του έπληξε άμέσως στη Φραντζέσκα!...

Πληγωμένος όπως ήτανε έβγαλε όλες του τις δυνάμεις και σπυ-ρθηκε λίγο όρθιος. Τα πόδια του όμως έτρεμαν. Προσπάθησε να στηριχτεί λίγο στον κορμό ενός δέντρου, μα δεν μπόρεσε. Ένα μικρό σύννεφο πέρασε άμέσως από μπροστά του, το μυαλό του σπύ-στηκε και τα γόνάτα του λιγύστηκαν. Λίγες στιγμές πριν χάσει τις αισθήσεις του έβγαλε από το στόμα του δυο δυνατά σφρυγίματα και άμέσως ύστερα σωριάστηκε κάτω στο χώμα λιποθυμισμένος...

Τα μάτια του Πετρίτο άδάρυσαν. Ο γους του έπληξε άμέσως στη Φραντζέσκα!...

Πληγωμένος όπως ήτανε έβγαλε όλες του τις δυνάμεις και σπυ-ρθηκε λίγο όρθιος. Τα πόδια του όμως έτρεμαν. Προσπάθησε να στηριχτεί λίγο στον κορμό ενός δέντρου, μα δεν μπόρεσε. Ένα μικρό σύννεφο πέρασε άμέσως από μπροστά του, το μυαλό του σπύ-στηκε και τα γόνάτα του λιγύστηκαν. Λίγες στιγμές πριν χάσει τις αισθήσεις του έβγαλε από το στόμα του δυο δυνατά σφρυγίματα και άμέσως ύστερα σωριάστηκε κάτω στο χώμα λιποθυμισμένος...

Τα μάτια του Πετρίτο άδάρυσαν. Ο γους του έπληξε άμέσως στη Φραντζέσκα!...

Πληγωμένος όπως ήτανε έβγαλε όλες του τις δυνάμεις και σπυ-ρθηκε λίγο όρθιος. Τα πόδια του όμως έτρεμαν. Προσπάθησε να στηριχτεί λίγο στον κορμό ενός δέντρου, μα δεν μπόρεσε. Ένα μικρό σύννεφο πέρασε άμέσως από μπροστά του, το μυαλό του σπύ-στηκε και τα γόνάτα του λιγύστηκαν. Λίγες στιγμές πριν χάσει τις αισθήσεις του έβγαλε από το στόμα του δυο δυνατά σφρυγίματα και άμέσως ύστερα σωριάστηκε κάτω στο χώμα λιποθυμισμένος...

Τα μάτια του Πετρίτο άδάρυσαν. Ο γους του έπληξε άμέσως στη Φραντζέσκα!...

Πληγωμένος όπως ήτανε έβγαλε όλες του τις δυνάμεις και σπυ-ρθηκε λίγο όρθιος. Τα πόδια του όμως έτρεμαν. Προσπάθησε να στηριχτεί λίγο στον κορμό ενός δέντρου, μα δεν μπόρεσε. Ένα μικρό σύννεφο πέρασε άμέσως από μπροστά του, το μυαλό του σπύ-στηκε και τα γόνάτα του λιγύστηκαν. Λίγες στιγμές πριν χάσει τις αισθήσεις του έβγαλε από το στόμα του δυο δυνατά σφρυγίματα και άμέσως ύστερα σωριάστηκε κάτω στο χώμα λιποθυμισμένος...

Τα μάτια του Πετρίτο άδάρυσαν. Ο γους του έπληξε άμέσως στη Φραντζέσκα!...

Πληγωμένος όπως ήτανε έβγαλε όλες του τις δυνάμεις και σπυ-ρθηκε λίγο όρθιος. Τα πόδια του όμως έτρεμαν. Προσπάθησε να στηριχτεί λίγο στον κορμό ενός δέντρου, μα δεν μπόρεσε. Ένα μικρό σύννεφο πέρασε άμέσως από μπροστά του, το μυαλό του σπύ-στηκε και τα γόνάτα του λιγύστηκαν. Λίγες στιγμές πριν χάσει τις αισθήσεις του έβγαλε από το στόμα του δυο δυνατά σφρυγίματα και άμέσως ύστερα σωριάστηκε κάτω στο χώμα λιποθυμισμένος...

Τα μάτια του Πετρίτο άδάρυσαν. Ο γους του έπληξε άμέσως στη Φραντζέσκα!...

Πληγωμένος όπως ήτανε έβγαλε όλες του τις δυνάμεις και σπυ-ρθηκε λίγο όρθιος. Τα πόδια του όμως έτρεμαν. Προσπάθησε να στηριχτεί λίγο στον κορμό ενός δέντρου, μα δεν μπόρεσε. Ένα μικρό σύννεφο πέρασε άμέσως από μπροστά του, το μυαλό του σπύ-στηκε και τα γόνάτα του λιγύστηκαν. Λίγες στιγμές πριν χάσει τις αισθήσεις του έβγαλε από το στόμα του δυο δυνατά σφρυγίματα και άμέσως ύστερα σωριάστηκε κάτω στο χώμα λιποθυμισμένος...

Τα μάτια του Πετρίτο άδάρυσαν. Ο γους του έπληξε άμέσως στη Φραντζέσκα!...

Πληγωμένος όπως ήτανε έβγαλε όλες του τις δυνάμεις και σπυ-ρθηκε λίγο όρθιος. Τα πόδια του όμως έτρεμαν. Προσπάθησε να στηριχτεί λίγο στον κορμό ενός δέντρου, μα δεν μπόρεσε. Ένα μικρό σύννεφο πέρασε άμέσως από μπροστά του, το μυαλό του σπύ-στηκε και τα γόνάτα του λιγύστηκαν. Λίγες στιγμές πριν χάσει τις αισθήσεις του έβγαλε από το στόμα του δυο δυνατά σφρυγίματα και άμέσως ύστερα σωριάστηκε κάτω στο χώμα λιποθυμισμένος...

Τα μάτια του Πετρίτο άδάρυσαν. Ο γους του έπληξε άμέσως στη Φραντζέσκα!...

Πληγωμένος όπως ήτανε έβγαλε όλες του τις δυνάμεις και σπυ-ρθηκε λίγο όρθιος. Τα πόδια του όμως έτρεμαν. Προσπάθησε να στηριχτεί λίγο στον κορμό ενός δέντρου, μα δεν μπόρεσε. Ένα μικρό σύννεφο πέρασε άμέσως από μπροστά του, το μυαλό του σπύ-στηκε και τα γόνάτα του λιγύστηκαν. Λίγες στιγμές πριν χάσει τις αισθήσεις του έβγαλε από το στόμα του δυο δυνατά σφρυγίματα και άμέσως ύστερα σωριάστηκε κάτω στο χώμα λιποθυμισμένος...

Τα μάτια του Πετρίτο άδάρυσαν. Ο γους του έπληξε άμέσως στη Φραντζέσκα!...

Πληγωμένος όπως ήτανε έβγαλε όλες του τις δυνάμεις και σπυ-ρθηκε λίγο όρθιος. Τα πόδια του όμως έτρεμαν. Προσπάθησε να στηριχτεί λίγο στον κορμό ενός δέντρου, μα δεν μπόρεσε. Ένα μικρό σύννεφο πέρασε άμέσως από μπροστά του, το μυαλό του σπύ-στηκε και τα γόνάτα του λιγύστηκαν. Λίγες στιγμές πριν χάσει τις αισθήσεις του έβγαλε από το στόμα του δυο δυνατά σφρυγίματα και άμέσως ύστερα σωριάστηκε κάτω στο χώμα λιποθυμισμένος...

Τα μάτια του Πετρίτο άδάρυσαν. Ο γους του έπληξε άμέσως στη Φραντζέσκα!...

Πληγωμένος όπως ήτανε έβγαλε όλες του τις δυνάμεις και σπυ-ρθηκε λίγο όρθιος. Τα πόδια του όμως έτρεμαν. Προσπάθησε να στηριχτεί λίγο στον κορμό ενός δέντρου, μα δεν μπόρεσε. Ένα μικρό σύννεφο πέρασε άμέσως από μπροστά του, το μυαλό του σπύ-στηκε και τα γόνάτα του λιγύστηκαν. Λίγες στιγμές πριν χάσει τις αισθήσεις του έβγαλε από το στόμα του δυο δυνατά σφρυγίματα και άμέσως ύστερα σωριάστηκε κάτω στο χώμα λιποθυμισμένος...

Τα μάτια του Πετρίτο άδάρυσαν. Ο γους του έπληξε άμέσως στη Φραντζέσκα!...

Πληγωμένος όπως ήτανε έβγαλε όλες του τις δυνάμεις και σπυ-ρθηκε λίγο όρθιος. Τα πόδια του όμως έτρεμαν. Προσπάθησε να στηριχτεί λίγο στον κορμό ενός δέντρου, μα δεν μπόρεσε. Ένα μικρό σύννεφο πέρασε άμέσως από μπροστά του, το μυαλό του σπύ-στηκε και τα γόνάτα του λιγύστηκαν. Λίγες στιγμές πριν χάσει τις αισθήσεις του έβγαλε από το στόμα του δυο δυνατά σφρυγίματα και άμέσως ύστερα σωριάστηκε κάτω στο χώμα λιποθυμισμένος...

Τα μάτια του Πετρίτο άδάρυσαν. Ο γους του έπληξε άμέσως στη Φραντζέσκα!...

Πληγωμένος όπως ήτανε έβγαλε όλες του τις δυνάμεις και σπυ-ρθηκε λίγο όρθιος. Τα πόδια του όμως έτρεμαν. Προσπάθησε να στηριχτεί λίγο στον κορμό ενός δέντρου, μα δεν μπόρεσε. Ένα μικρό σύννεφο πέρασε άμέσως από μπροστά του, το μυαλό του σπύ-στηκε και τα γόνάτα του λιγύστηκαν. Λίγες στιγμές πριν χάσει τις αισθήσεις του έβγαλε από το στόμα του δυο δυνατά σφρυγίματα και άμέσως ύστερα σωριάστηκε κάτω στο χώμα λιποθυμισμένος...

Τα μάτια του Πετρίτο άδάρυσαν. Ο γους του έπληξε άμέσως στη Φραντζέσκα!...

Πληγωμένος όπως ήτανε έβγαλε όλες του τις δυνάμεις και σπυ-ρθηκε λίγο όρθιος. Τα πόδια του όμως έτρεμαν. Προσπάθησε να στηριχτεί λίγο στον κορμό ενός δέντρου, μα δεν μπόρεσε. Ένα μικρό σύννεφο πέρασε άμέσως από μπροστά του, το μυαλό του σπύ-στηκε και τα γόνάτα του λιγύστηκαν. Λίγες στιγμές πριν χάσει τις αισθήσεις του έβγαλε από το στόμα του δυο δυνατά σφρυγίματα και άμέσως ύστερα σωριάστηκε κάτω στο χώμα λιποθυμισμένος...

Τα μάτια του Πετρίτο άδάρυσαν. Ο γους του έπληξε άμέσως στη Φραντζέσκα!...

Πληγωμένος όπως ήτανε έβγαλε όλες του τις δυνάμεις και σπυ-ρθηκε λίγο όρθιος. Τα πόδια του όμως έτρεμαν. Προσπάθησε να στηριχτεί λίγο στον κορμό ενός δέντρου, μα δεν μπόρεσε. Ένα μικρό σύννεφο πέρασε άμέσως από μπροστά του, το μυαλό του σπύ-στηκε και τα γόνάτα του λιγύστηκαν. Λίγες στιγμές πριν χάσει τις αισθήσεις του έβγαλε από το στόμα του δυο δυνατά σφρυγίματα και άμέσως ύστερα σωριάστηκε κάτω στο χώμα λιποθυμισμένος...

Τα μάτια του Πετρίτο άδάρυσαν. Ο γους του έπληξε άμέσως στη Φραντζέσκα!...

Πληγωμένος όπως ήτανε έβγαλε όλες του τις δυνάμεις και σπυ-ρθηκε λίγο όρθιος. Τα πόδια του όμως έτρεμαν. Προσπάθησε να στηριχτεί λίγο στον κορμό ενός δέντρου, μα δεν μπόρεσε. Ένα μικρό σύννεφο πέρασε άμέσως από μπροστά του, το μυαλό του σπύ-στηκε και τα γόνάτα του λιγύστηκαν. Λίγες στιγμές πριν χάσει τις αισθήσεις του έβγαλε από το στόμα του δυο δυνατά σφρυγίματα και άμέσως ύστερα σωριάστηκε κάτω στο χώμα λιποθυμισμένος...

Τα μάτια του Πετρίτο άδάρυσαν. Ο γους του έπληξε άμέσως στη Φραντζέσκα!...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

ΑΜΑΘΕΙΑ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Παπάδες που δεν ξέρουν να διαβάσουν το Εὐαγγέλιο. — Η σπανιότης των βιβλίων. — Τα λατινικά των δυτικών. — Η διαθήκη ενός επίσκοπου. — κλπ. κλπ.

Ο δέκατος αιών ύπηρεσεν εποχή βαθύτατης αμαθείας και άφάν-ταστης διεισδυτικότητας. Πολλοί από όσους κατείχαν μεγάλες θέσεις στην Εκκλησία, ήσαν τόσο αμαθείς ώστε δεν ήξεραν ούτε καν να διαβάζουν. Άλλοι δε που ήθελαν να περνούν για λόγιοι και πο-λιτικοί, εφαινοντο σε διάφορες περιστάσεις αμαθέστατοι. Στην Ισπανία ήσαν τόσο σπάνια τα βιβλία ώστε ένα και το αυτό αντί-τυπον της 'Αγίας Γραφής, των επιστολών του 'Αγίου 'Ιερωνύμου και άλλων βιβλίων της εκκλησιαστικής ακολουθίας έχρησιμευαν σε πολλά συγχρόνως μοναστήρια, μεταβιβαζόμενα από το ένα στο άλλο.

Σ' ένα δε μοναστήρι, περίφημο στον Μεσαίωνα, δεν ύπρχε κατά τον 9ον αιώνα, κανένα άλλο βιβλίο παρά μόνον ένας λόγος του Χρισοστόμου. Ο Ισπανός Γερμάδος, επίσκοπος ό όποιος ά-πέθανε το 753, έληθοδοτήσε 60 τομους βιβλίων σε διάφορα μονα-στήρια και ρητώς διατάξε στην διαθήκη του να μην έπιτρέπεται σε κανένα καλόγερο να μετακομίζει τα βιβλία αυτά σε άλλο μέρος, αλλά να μένουν στο μοναστήρι εκείνο στο όποιον με την διαθήκη του 'έφηγε και να χρησιμοποιοιούνται μόνον από τους μοναχούς του μοναστηριού. Την διαθήκη του Γερμαδίου την προσυπέγρα-ψαν ό βασιλείς και ή βασίλισσα καθώς και πολλοί επίσκοποι και άλλοι έξοχοι άνδρες.

Ο περίφημος άγγλος επίσκοπος Γουίλκιφ λέγει, ότι στην εποχή του ύπάρχον πολλοί ιερείς «που δεν ήξεραν τις δέκα εντολές και που δεν μπορούσαν να διαβάσουν το Εὐαγγέλιο, ούτε και να καταλάβουν καθόλου».

Κάποιον νόστιμον περιστάσιον συνέβη μ' ένα τέτοιον αμαθή ιερω-μένο, τον άγγλο επίσκοπο του Ντουχαμ. Ο αμαθής αυτός και άριστοκράτης επίσκοπος τόσο δεν ήξερε να διαβάει, ούτε καν να συλλαβίζει, ώστε όταν ανέβηκε στον επiscopικό θρόνον και έπρεπε σύμφωνα μ' ένα παλαιό έθιμο να διαβάσει ό ίδιος στην εκκλησία το διάταγμα του διορισμού του, αν και το μελέτησε πολλές φορές από πριν, όταν άρχισε να το διαβάει, εκόμισε κάποιον, προσά-θησε να συλλαβίσει, άλλ' έπειδή δεν τα κατάφερε, είλε επί τέλους βλέποντας ότι δεν θα μπορούσε να τα βγάλει άλλοιώς πέρα «ας ύπαισθή, ότι το είπα».

Άλλά λίγο παρακάτω έπαθε τα ίδια, και τότε εφώνασε έξω φρενών από το κακό του: «Μα τον άγιο Λουδοβίκο, φαίνεται οι κάποιος έντελός αμαθής άνθρωπος έγραψε αυτήν εδώ την φλαγία».

Άλλά και πολύ άργότερα, και σ' αυτά άκόμη τα μέσα του 15ου αιώνου, ή μελέτη των 'Αγίων Γραφών ήτανε πολύ δλιγών ιερών άπασχόλησις. Το 1448 ό άγγλος επίσκοπος του Γουίντσεστερ έχρηστώνησε παρ' ό μίας παροιίας: έναν ιερωμένο τόσο αμαθή, ώστε από της χειροτονίας του, ώρκιστηκε μπροστά στον επίσκοπο, ότι έπειδή λόγω της αμαθείας του ήσαν άνίκανος να άδηγή στον δρόμο της άρετής τους χριστιανούς, θα έσουδάσε επί δύο συνεχή έτη λατινικά και ότι στο τέλος μεν του πρώτου έτους θα έξετα-ζότανε από τον επίσκοπο στη γραμματική, στο τέλος δε του δευ-τέρου, σε γενικώτερον μαθημática. Τόσο εν γένει δεν ήξεραν λατινικά οι παπάδες, αν και ός γνωστον τα λατινικά είλε ή έπίσημη γλώσσα της δυτικής Εκκλησίας, ώστε καθημερινώς έκαναν τρομερές γλά-φες, διαβάζοντας και γράφοντας άλλα άντ' άλλων.

Κάποιος αϊρνης που έβράφιζε άντι να πη τον συνεθισμένο τύπο του βαπτισμένου «βαπτίζω σε εν όνόματι του Πατρός, του Υιού και του άγιου Πνεύματος» έλεγε: «βαπτίζω σε εν όνόματι της... Πατρός, της κόρης και του άγιου Πνεύματος».

Ένας άλλος πάλιν έδιάβαζε τακτικά «γαϊδαρος του Θεού» (μούλου Ντέϊ) άντι «δούλου Θεού» (φάμουλους Ντέϊ).

Φαντά ύπο τοιούτους όρους δεν είνε περίεργο, ότι ανηγορεύ-οντο διδάκται της Θεολογίας, άνθρωποι που δεν είχαν διαβάσει ποτέ τους τις θείες Γραφές.

Ένας τέτοιος θεολόγος, ό όποιος μάλιστα άνεκρηγύθη και «σφαγματος» όμολογούσε, ότι μόνον όκτώ έτη ύστερα από την βαθμολογία αυτή... άρχισε να δια-βάει τις Γραφές! Για δε τον Άλβέρτο, τον άρχιεπίσκοπο του Μπες λέγεται, ότι εύρισκε το 1530 κατά την την επάνω σ' ένα τραπέζι την 'Αγία Γραφή την άνοιξε και άποδιέβρασε λίγες λί-θες εφώνασε: «Δεν ξέρω τι βί-βλος είνε αυτό» καταλαβαίνα ό-μως, ότι περιέχει πολλές βλασφη-μίες εναντίον μας.

Ο Έρασμος εις το περίφημο του 'Εγκώμιο της Μωρίας λέγει ότι έγνωρισε πολλούς διδάκτορας της θεολογίας, οι όποιοι ειλι-

Η "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ"

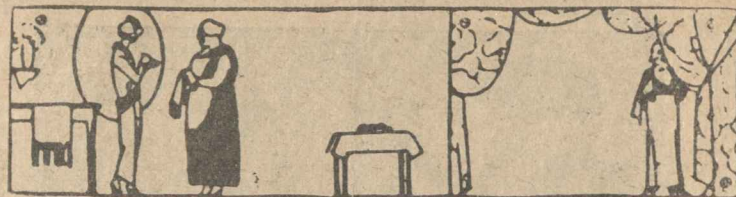
Η "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ", του προσεχούς Σαββάτου θα εκδοθή πα-νηγυρική, με μεγάλας πολυχρόμους εικόνες, πρωτοφανείς για έλ-ληνικό περιοδικό, με ύμπεροχοι και αναμνηστική ύλη, άποκατά-τις περιγραφές, νέα άναγνώσματα, διηγήματα, ανέκδοτα, πα-λάκια περιέργου, ενθυμιογραφήματα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εκτός της άλλης έκλεκτης ύλης άρχίζει από του φύλλου αυτού και ή περίφημος ιστορική έρευνα:

ΑΙ ΡΩΜΑΙΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

Η ζωή τους, τα φτασιόδια τους, οι έρωτές τους, τα λουτρά τους, τα στολίδια τους, ή τουαλέτα τους, ή χορούς τους, το ψεύτικα μαλλιά, τα ψεύτικα δόντια, όλα τα μυστικά της γυναικείας έμορφιάς επί άγούστου.

Ενθυμώθητε ν' άγοράσετε το φύλλο αυτό, γιατί ποτέ έλληνικό περιοδικό δεν έχει εμφανισθή τόσο πολυτελές εις εμφάνισιν και τόσο πλούσιον εις ύλην.



ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΜΠΙΖΕ

Ο περίφημος γάλλος μουσικός Γεώργιος Μπιζέ, ό συνθέτης της «Κάρμεν», εκτός της συνθετικής του μεγαλοφυίας έδωρεται και ένας από τους μεγαλύτερους πιανίστες της εποχής του, φημιζό-μενος για την καταπληκτική του μουσική μνήμη και για την εύκο-λία με την όποία έδιάβαζε πρώτα βίστα το δυσκόλο του μουσικό έργο. Το κατώτερον ανέκδοτό του το φανερώνει αυτό:

Ο συμπολίτης του Μπιζέ, ό Χαλέντ, ό συνθέτης της «Έβραιας» είχε κάποτε τραπέει σε μερικούς φίλους τον μεταξόν των όποιων ήσαν και ό Λίστ καθώς και ό νεαρός τότε μουσικός Μπιζέ. Αφού τελείωσε το δείπνο ό Λίστ εκάθησε στο πιάνο και άρχισε να παίζει κάποια καινούργια του σύνθεση γεμάτη από άφάνταστες τεχνικές δυσκολίες τις όποιες όπως πάντα ύπερνήκισε με την καταπληκτική δεξιοτεχνία που τον διέκρινε.

Ο Λίστ τελείωσε το έργο του μ' ένα τόσο θαυμασίο φινάλε ώστε ήταν αδύνατο να φαντασθή κανείς ότι το έκτελεισσαν χέρια ανθρώπου. Μόλις σηκώθηκε τον περιεκύλωσαν όλοι και άρχισαν να συγχαίρουν με θαυμασμό, όχι μόνο για την μεγαλοφυά σύνθεσή του, αλλά και για την απαράμιλλη έκτελεσή του.

— Ναι, είπεν ό Λίστ. Η σύνθεσή αυτή είνε αλήθεια πολύ δύ-σκολη και, σάς βεβαιώ, πως δεν ξέρω στην Εύρώπη παρά μόνον δυο πιανίστες, που θα ήταν ικανοί να την έκτελεισουν με την ίδια τέχνη και ταχύτητα που την άκούσατε, τον Χάινς Μπλόββ και τον... έ-αυτό μου!

Την στιγμή εκείνη πλησίασε και ό Χαλεβύ, ό διδάσκαλος του Μπιζέ, για να συγχαρή τον Λίστ. Αιφνιδίως όμως, στρεφόμενος προς τον νεαρόν Μπιζέ, του όποιου εγνωρίζε την θαυμασία μουσική τέχνη, του είπε:

— Πρόσεξε αυτό το φινάλε:

— Όχι μόνο το φινάλε, αλλά και όλο το έργο το πρόσεξε και το θυμούνται απ' έξω, του άπήντησε άμέσως ό Μπιζέ και χωρίς να χάση καιρό κάθησε άμέσως στο πιάνο και άρχισε να παίζει και αυτός το πρό μικρού έκτελεισθέν μέρος του Λίστ. Όλοι τον παρα-τηρούσαν κατάπληκτοι να παίζει χωρίς χειρόγραφο, ό δε Λίστ είχε άρχισεν να τα χάνει...

Όταν τελείωσε το πρώτο μέρος της συνθέσεως αυτής ό Λίστ έτρεξε πρώτος και πησε στην άγκαλιά του τον Μπιζέ, φωνάζοντας, μ' ένα πρωτοφανή ενθουσιασμό:

— Μπράβο! Μπράβο, μικρό μου φίλε. Έως τώρα ένόμιζα ότι μόνο δυο άνθρωποι ήσαν ικανοί ν' αντιμετωπίζουν τις δυσκολίες των μουσικών έργων μου στο πιάνο. Είχα όμως γελασθεί. Τώρα όμως βλέπω, με μεγάλη μου έκπληξη πως είμαστε τρεις και για να είμαι δίκαιος πρέπει ακόμα να προσθέσω, ότι έσείς, που είστε ό νεαρότερος και από τους τρεις μας, είστε και ό πιο αξιοθαύματος!

Χρόνος του όμολόγησαν, ότι μόλις πενήντα έτών είχαν πρωτοδια-βάσει τις επιστολές του Αποστόλου Παύλου. Κάποιος δε άλλος λόγιος άναφάει, ότι από της εκκλησιαστικής άναμορφώσεως του Λουθήρου, πολλοί ιερείς και ιεροκήρυκες δεν είχαν ιδή καν ποτέ τους την 'Αγία Γραφή. Τέλος πάντων ό Άνδρέας Φόρμαν επί-σκοπος και έκτακτος άπεσταλμένος του Πάπα στην Βενετία, κά-ποτε αναγκάστηκε να πη την προσευχή σ' ένα δείπνο, το όποιον είχε ό ίδιος προσφέρει στον Πάπα και στους Καρδινάλιους στη Ρώμη, τόσο κακά την άπή-γυε, ώστε ούτε ό Πάπας ούτε οι καρδινάλιοι μπόρεσαν να κρατήσουν την σοβαρότη-τά τους και έμψηναν τα γέ-λοια. Αυτό έθυσιασε τόσο τον επίσκοπο ώστε στον θυμό του επάνω πρόσθεσε, λατινι-κά όμως, στο τέλος της προ-σευχής του, ότι στέλνει στο-διάβολο όλους τους καρδι-νάλιους. Οι καρδινάλιοι όμως δεν κατάλαβαν την βουλή άλλ' άπεναντίας ένόμισαν ότι έπρόκειτο για ενύχνη, και εί-παν όλοι μαζί, συμπληρώ-νοντας, «Άμήν!»

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΕΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ... ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΙ



Ο Μπωμαρσάι... Εμπορός όπλων !.

Ο πολὺς κόσμος ἔχει τὴν γνώμη ὅτι οἱ συγγραφεῖς καὶ γενικῶς οἱ καλλιτέχναι δὲν δίνουν μεγάλη σημασία στὰ χρήματα. Ἡ γνώμη ὅμως αὐτὴ δὲν εἶναι ὀρθή. Ὑπάρχουν συγγραφεῖς, ποιητὴ καὶ καλλιτέχναι, ποὺ κατέβαλλαν μεγάλες προσπάθειες γιὰ νάποχτήσουν περιουσία. Σχεδιάζαν ὁλοένα ἐπιχειρήσεις, ὀνειρεύονταν κέρδη ἀμύθητα...

Ο ἄντικροσωπευτικότερος τύπος τοῦ συγγραφέως, ἐπιχειρηματίου, ἦταν ἀσφαλῶς ὁ Μπωμαρσάι. Ἀνακατευόνταν σὲ κάθε εἶδος ἐπιχείρησης, ἔγινε ἐκ περιτροπῆς καὶ πολιτικὸς πράκτορ. Ἀγόραζε τουφέκια γιὰ νὰ τὰ ξαναπουλῇ «αἰσχροκερδῶς» στοὺς ἐπαναστάτας τῆς Ἀμερικῆς. Καθὼς τὸν ἐξαπατῶσαν ἕνας σύγχρονός του, συνδύαζε τὸ «μεγαλοφυῆς» ταλέντο τοῦ λογοτέχνου μὲ τὴν κερδοσκοπικὴ δόξα ἑνὸς τραπεζίτου !

Ἄλλος τύπος τελείου «ἐπιχειρηματίου» ἦταν ὁ Μπαλζάν. Πιὸ ἀφελὴς ὅμως, πιὸ ἐνθουσιώδης καὶ πιὸ... ἐξωφρενικὸς ἀπὸ τὸ Μπωμαρσάι.

Ο Μπαλζάν ἤρκετο σὲ νὰ σχεδιάζῃ ἐπιχειρήσεις τεράστιες, ἀδύνατες στὴν ἐκτέλεση. Ὀνειροπολοῦσε, π.χ. τὴν ἴδρυσιν ἑνὸς τεραστίου... μπαλκονίου, ποὺ θὰ τὸ διηύθυνε ὁ ἴδιος, ἔχοντας ὡς συνεταῖρο τοῦ τὴν... Γεωργία Σάνδη. Ἡ Σάνδη θὰ θρονιάζονταν σὲ ταμειὸ τοῦ «μαγαζιῶν», ὁ δὲ Μπαλζάν θὰ... περιποιόταν τοὺς πελάτες.

Τὸ ὄνειρό του αὐτὸ τὸν κατεῖχε ἐπὶ πολὺν καιρὸ. Καὶ σὺν τύχῃ νὰ συναντήσῃ πουνθενά τὴν Σάνδη τῆς ἔλεγε:

— Τὴν μεγάλο γεγονός, ἔ, ἀγαπητὴ μου Σάνδη ! Ὁ Μέγα Διεθνὲς Ἐδαδιοπολεῖον» ἔτσι θὰ τὸ ὀνομάσωμε...

Ἡ φιλορηματία τοῦ Μπαλζάν τὸν ἔκανε κάποτε νὰ πουλῇ μόνος του ὅλα τὰ εἰσιτήρια τῆς παραστάσεως κάποιας κωμωδίας του. Ὅταν δὲ ἐπῆγγινε σὲ κανέναν ἐκδότῃ νὰ τοῦ πουλήσῃ τὸ ἔργο του, μεταχειριζόταν χίλια δόλπα γιὰ νὰ τοῦ εἰσπράξῃ ὅσο μπορούσε μεγαλύτερα «συγγραφικὰ δικαιώματα».

Ἰδοὺ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ δόλπα του, ὅπως μᾶς τὰ διηγείται ὁ Ἰούλιος Κλαρετί :

«Ἀδιάφορα, χαμογελώντας, μὲ ἕνα ὕφος σὰ νάστενευτὸν ἰνδρῆζε τὴ συζήτηση μὲ τὸν ἐκδότῃ.

— Δὲν βρίσκετε πὼς ἔχω μεγαλύτερο ταλέντο ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο Δουμά :

— Τὸν Δουμά ; Βεβαίως, κύριε ντὲ Μπαλζάν.

— Καὶ γιὰ τὸν Φρεντερίκ Σουλιέ τί ιδέαν ἔχετε ; Τὰ ἔργα μου δὲν εἶναι καλλίτερα ἀπὸ τὰ διὰ του ;

— Ἀσφαλῶς, ἀγαπητὴ μου Μπαλζάν.

— Καὶ δὲν πιστεύω νὰ φαντάζεσθε ὅτι, παρὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν «Μυστηρίων τῶν Παρισίων», τὰ βιβλία τοῦ Σὺν ἔχουν μεγαλύτερη ἀξία ἀπὸ τὰ διὰ μου !

— Καὶ βέβαια ὄχι !

— Ἐ, τότε λοιπὸν, γιὰ λέστε μου. Τὶ πληρώνετε στὸν Εὐγένιος Σὺν ; Τὶ δίνετε στὸν Σουλιέ ; Τὶ στὸν Δουμά ; Ἐρ' ὅσον, καθὼς εἴπατε κα' ὁ ἴδιος, τὰ βιβλία μου ἔχουν μεγαλύτερη ἀξία, ἀπὸ τὰ βιβλία τῶν κυρίων αὐτῶν, δὲν νομίζετε πὼς πρέπει νὰ μὲ πληρώσετε περισσότερο ἀπ' ὅτι πληρώνετε αὐτοὺς ;... Ἐλάτε τώρα...

Μὴν τὸ συζητοῦμε τὸ πρῶμα. Τὸ παραδεχθήκατε, ἄλλωστε καὶ μοναχὸς σας...

Κι' ἐκδότης, τίς περισσότερες φορὲς ὑπέκυπτε.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΕΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ... ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΙ

Ο Μπωμαρσάι καὶ οἱ ἐπιχειρήσεις του. — Τό... μποκόλιζε τοῦ Μπαλζάν μὲ συνέταίρο τὴν... Γεωργία Σάνδη. — Τὸ κτήμα τοῦ Μπαλζάν καὶ τὸ ἐκδοτικὸν του κατ'ἀνάγκη. — Ο Γκοζλάν ποὺ πωλεῖτο τὴν... ὁποιοῦν του ! — Ἐξωφρενικαὶ ἐπιχειρήσεις τοῦ Λαμαρτίνου. — Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς... ἑαυτῶν. — Ο Σὺν γὰρ καὶ ὁ Ριγκολέτος. — Ἡ ἐφημερίδα... Πετοετα !

Ὑπάρχουν περιστάσεις ὁποῦσιν ὁ Μπαλζάν εἶδε πονηρικὸ ἐπιχειρηματικὸ πνεῦμα. Ὅταν ἀγόρασε τὸ μεγάλο κτήμα Σαντίν, εἶχε προμαντεύσει πὸς κάποτε θὰ περνοῖσε ἀπὸ καὶ ὁ πόντος. Καὶ πράγματι, ὕστερ' ἀπὸ λίγα γρόνια ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ αὐτοῦ βγήκεν ἀληθινός. Καὶ ἡ ἀξία τοῦ κτήματός του, ἀπὸ τὴν μιά μερὰ στὴν ἄλλην ἑκατονταπλασιάσθηκε.

Πολλὰ χρήματα ἐπίσης ἐκέρδιζε γι' αὐτὸν μὴν ἄλλου τοῦ ἐπιχειρήσεως. Ἀγόρασε ἕνα τυπογραφεῖο καὶ ἀποφάσισε νὰ γίνῃ ἐκδοτὴς. Οἱ ἐκδόσεις του εἶχαν μεγάλη κυκλοφορία καὶ κυρίως τὸ ἔργον αὐτὸ γάλλων κλασσικῶν ποὺ εἶχε βγάλει σὲ κομψότατους τόμους.

Ἄλλος περιήγημος... συμφεροντολόγος συγγραφεὺς εἶνε ὁ Λεὼ Γκοζλάν—στενὸς φίλος τοῦ Μπαλζάν καὶ γνωστότατος μυθιστοριογράφος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ο Γκοζλάν ἔγραφε τὴν «ἐπιφυλλίδα» τοῦ ποριστοῦ Ἀλφόνσος Διηγοῦνται μάλιστα γι' αὐτὸν τὸ ἑξῆς:

Μιά μερὰ παρουσιάστηκε σὲ διαχειριστὴ τῆς ἐφημερίδος ὅπου ἐργαζόταν, γιὰ νὰ πληρωθῇ, κρατώντας σὲ τὴν σημείωση τῶν στίχων (οἱ ἐπιφυλλίδες γράφοντο πληρώνονται στὴ Γαλλία ἀπὸ τὸ πλεῖστον μὲ τὸ στίχο) ποὺ τοῦ ἀνέλεοντο.

— Λείπουν σαρανταπέντε στίχοι ! εἰς τὸν διαχειριστὴ, δείχνοντάς του τὴν μείωση.

— Ὁ Σανταμεντρίστε τους κ. Γκοζλάν. Τούτοις ἔμειναν μὲ μεγάλη προσοχὴ, λέει οὐτε ἕνας στίχος... Δὲν εἶναι δυνατόν...

— Μοὺ λείπουν, σὰς λέω, σαράντα πέντε στίχοι ! Τὸ μυθιστορηματικὸν ἔργο μου εἰσπληρώθηκε σὲ σαρανταπέντε ἐπιφυλλίδες. Ἐμπήκε λοιπὸν σαρανταπέντε φορὲς τὸ ὄνομά μου «Λεὼν Γκοζλάν» !

— Μά, κύριε Γκοζλάν, δὲν ἔχει ἀπὸ στὴν πουνθενά νὰ πληρωθῇ καὶ ἡ ἑξῆς γράφῃ τοῦ συγγραφέως !

— Πολλὴ ὥρα !... φώναξε τότε κατὰ γυναικισμὸν ὁ μυθιστοριογράφος. Ἐφ' ὅπου ὅμως δὲν τὴν πληρώνετε, τὴν ἑξῆς γράφῃ, γιὰ τὴν βάζετε ; Νὰ τὴν ἀπορρίψετε ! Στὸ τέλος καὶ ἐπιφυλλίδος βάζετε τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως, ἀπὸ δὲν θέλετε νὰ τὸ λογαριάσετε !...

Κάποιος διευθυντὴς μεγάλης καθημερινῆς ἐφημερίδος ποὺ χρημάτιζε καὶ πωροῦς, συνήθιζε νὰ λήθῃ σχετικῶς. Ἐπὶ τιμὴ νὰ μπλέξω μὲ δικαστικὸν κληρικὸν παρὰ μὲ ποιητὴ !

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

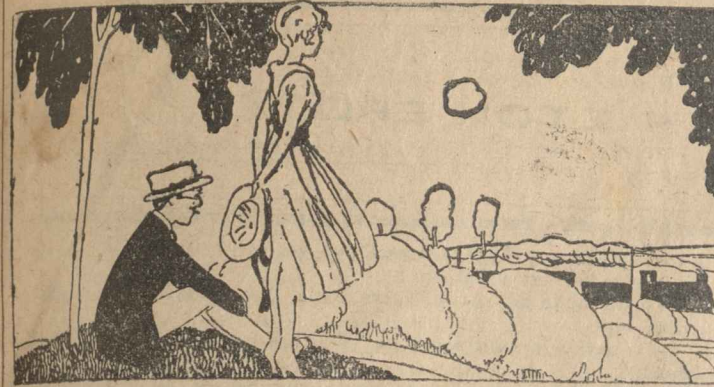
Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.

Ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρξε ἐπίσης ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας. Κατάφερε καὶ μπλεχόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποκαταλύονταν ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Δὲν μπορούσε νὰ πολεμήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν.



ΚΑΤΩΡΘΩΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΥΠΝΟΒΑΤΙΔΟΣ

Στὴ Φιλαδέλφεια τῆς Ἀμερικῆς ἔχει κάνει τελευταίως μεγάλη ἐντύπωση ἡ μαντικὴ δύναμις τῆς ὑπνοβάτιδος Μις Ντίρτον, ἡ ὁποία καταρθώνει ἡ ἀπολύτως κατὰ τρόπον μυστηριώδη καὶ ἀνεξήγητον, διάφορα μυστικά. Ὅλοι οἱ ἐκδηλοῦνται τὴν περιήγησιν αὐτῆς ὑπνοβάτιδα, διαλογοῦν πὸς ὅσα τοὺς εἶπε ἐβγήκαν ἐντελῶς ἀληθινά.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε ἐξαφανισθῇ κάποιος ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος. Ἡ ἀστυνομία κατ' ἀρχὰς ἐνόμιζε ὅτι πρόκειται περὶ ἐγκλήματος. Ἡ ὑπνοβάτις ὅμως ἐρωτήθησα εἶπε, ὅτι ὁ ὑπάλληλος αὐτὸς ἀνυπόκοπος. Τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα τότε ἄρχισαν νὰ προβαίνουν εἰς δραστηριότητες ἐρευνᾶς πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ πτώματος αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι ὅμως ἐπέβαιναν ἄκαρποι καὶ, ἔνεκα τούτου, ἐσκέφθησαν, ὅτι τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα θὰ ἦτο νὰ ρωτήσουν καὶ πάλιν τὴν ὑπνοβάτιδα, ἡ ὁποία ἴσως νύ ἐγνώριζε τὸ μέρος σὲ ὅπου θὰ ἔσπευε νὰ ἐρευνηθῇ. Πράγματι ἡ Μις Ντίρτον τοὺς εἶπε ὅτι σὲ δύο ἡμέρας τὸ πτώμα τοῦ ταχυδρομικοῦ ὑπαλλήλου ἐπρόκειτο νὰ ἐκβραθῇ σ' ἕνα ὠριανὸν μέρος τῆς ἀκτῆς. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐρευνῆσαντες, εἶδαν μετ' ἐκπλήξεως ὕστερα ἀπὸ δύο ἡμέρας τὸ πτώμα τοῦ ἀνθρώπου ὑπαλλήλου νὰ τὸ βγάξῃ ἡ θάλασσα στὴν ὑποδειχθεῖσαν θέαν !...

Συρί, καὶ ἐκεῖ νύ πλουτήσῃ.

Κάθε τόσο τὸν ἔπιανε «δημοσιογραφικὸς ὄρεσμος». Ἐργάζετο ἐφημερίδες, περιοδικὰ : τὸν «Σύμβουλο τοῦ Λαοῦ», τὰ «Λογοτεχνικὰ Μαθητήρια», ποὺ τὰ συνέτασσε ὁλομόναχος, ποὺ τὰ διηύθυνε μὲ πνεύμα ἐνθουσιασμοῦ, γράφοντας μὲ τὸ χεῖρ του τὰς ἐγκυκλίους τοὺς ἀναγνώσταις καὶ φροντίζοντας ὁ ἴδιος γιὰ τὴν ρεκάλαμα ποὺ τὴν ἐθεωροῦσε σπουδαία, συνήθιζε μάλιστα νὰ λέῃ :

— Ὁ καὶ ὁ Θεὸς ἔχει ἀνάγκη ρεκάλαμα ! Οἱ καμπάνες του δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ρεκάλαμα γιὰ νὰ μαζεύῃ κόσμους εἰς ἐκκλησίες του !...

Ὡς τὴν τελευταία του στιγμὴ ὁ Λαμαρτίνος ἄρρωστος, γέρος, δυστυχισμένος ἐργαζόταν μὲ κόπο γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του.

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς εἶχε... θεατρικὸ ἐπιχειρηματικὸ πνεῦμα. ἔκανε καὶ ἴδρυσεν τὸ «Ἰστορικὸ Θέατρο» ποὺ τὸ διηύθυνε μόνος του, δίνοντας ἐκεῖ ἔργα ποὺ βαστοῦσαν «εἰς συνεχεῖς ἐσπέραις» ὅπως, π.χ. ἡ Τριλογία τοῦ «Μόντε-Χρήστου». Κι' αὐτὸς ὀνειροπολοῦσε σὺν τὸν Μπαλζάν, καὶ σὺν τὸν Λαμαρτίνου, νὰ γίνῃ μὴ μὲν πλούσιος. Τὸ γεγονός ὅμως εἶναι πὼς ναι μὲν ὡς διευθυντὴς θεάτρον ὑπῆρξε πρῶτης τάξεως ἐπιχειρηματίας, ἀλλὰ σὲ τέλος, ἐχρεώθηκε καὶ ἀπελπισμένος ἐφυγε γιὰ τὸ Βέλγιο !...

Πραγματικὸς συμφεροντολόγος συγγραφεὺς ἦταν ὁ Βίκτωρ Οὐγγί... Τὴν ἐποχὴ πῶχε ἐξοριστὴν σὲ Βέλγιο, γιὰ πολιτικὸν λόγον, τὰ οικονομικὰ του δὲν ἦσαν πολὺ ἀνθηρὰ. Φαντάζεσθε λοιπὸν τὴν ἀγανάκτησιν του ὅταν ἔβλεπε τὰ περισσότερα δραματικὰ τὸν ἔργον ποὺ εἶχαν ἀπαγορευθῇ σὲ Παρίσι ἀπὸ τὴν λογοκρισίαν, καὶ παίζονταν σὲ διάφορα θέατρα διασκευασμένα σὲ ὅπως—ὅπως π.χ. τὸ «Ὁ Βασιλεὺς διασκεδάζει» ποὺ τὸ μετέβαλεν ὁ Βέροντι σὲ «Ριγκολέτος» χωρὶς νὰ τοῦ στέλλουν οὐτε πεντάρα ἀπὸ τὰ ποσοστά.

Ὁ Οὐγγί στὶς ἐμπορικὰς του συναλλαγὰς ἦταν ὑπερβολικὰ εὐθεῖς, τίμιος καὶ εὐνοειδής. Ἐννοοῦσε ὅμως καὶ οἱ ἄλλοι νὰ εἶναι τὸ ἴδιο ἀνέναντί του. Ὅταν ὑπέγραφε μὴ συμφωνία μ' ἕναν ἐκδότῃ ἐπρόκειτο νὰ ἀναφέρονται σ' αὐτὴ καὶ ἡ πρὸ ἀσημαντὴς λεπτομέρεια. Τὸ χροῖμα τοῦ ἐξώφυλλου, τὸ σχῆμα τοῦ βιβλίου, ἡ προνομία τῆς ἐκδόσεως καὶ ἡ ἡμέρα ἀκόμα.

Ἐπὶ ἀλλος πρωτότυπος ἐπιχειρηματίας Δημοσιογράφος

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ EDOUARD DE KEYSER

ΜΙΣΗ ΩΡΑ ΠΡΙΝ...

— «Η ώρα είναι ξη, είπα στον φίλο μου Περισβάλ. Δεν θα πάμε στη λέσχη;»
 «Εκείνος έβγαλε το όρολόγι του.
 «Έχουμε καιρό. Άκόμα είναι 6 παρά 25.
 Σηκώθηκα και πήγα να διορθώσω τους δείκτες του μεγάλου όρολογιού που ήταν κοσμημένο στον τοίχο της κάμαράς μου.
 — Δεν ξέρεις, είπα, πόσο πειράζονται τα νεύρα μου όταν βλέπω το όρολόι μου να πηγαίνει μπροστά.
 Την ίδια στιγμή όμως ο φίλος μου με τράβηξε από το χέρι και αφού έβαλε πάλι το όρολόγι στην ίδια ώρα που έλεγε πριν το διορθώσω μου είπε σιγά με παράξενο τόνο φωνής:
 — Μη διορθώνεις ποτέ το όρολόγι σου όταν πηγαίνει εμπρός, μου είπε ο φίλος μου, με μυστηριώδη τρόπο. Δεν ξέρεις ποτέ τι κακό μπορεί να προξενήσεις στον εαυτό σου μ' αυτό το διάρρημα...

«Άρχισα μάλιστα την αλήθεια ν' άνησυχώ λιγάκι όταν τον άκουσα να λέει αυτά τα μυστηριώδη λόγια.
 «Ο φίλος μου είχε σταθή άπειρα ντί μου δροχός και με κυττούσε στα μάτια χωρίς να μιλάει. Στο βλέμμα του έκρινε κανείς κάποιο βαθύ μυστικό που τον βασάνιζε από καιρό και που τον έκανε ίσως να λέει αυτά τα παράξενα λόγια...
 «Η άνησυχία μου άρχισε να γίνεται μεγαλύτερη. Διάβηκα είπα μέσα μου. Έγώ είμαι ένας θετικός άνθρωπος χωρίς προλήψεις και δεισιδαιμονίες. Ποιός λόγος υπάρχει ν' άνησυχώ τώρα;

Και όμως όσο προσπαθούσα με τη λογική να βγάλω από πάνω μου τις άδριστες άνησυχίες που άρχιζαν να με πολιορκούν, τόσο περισσότερο αισθανόμουν κάποιο περίεργο συναισθήμα φόβου και περιεργίας να μου σφίγγει την ψυχή μου.

Τρελάθηκα; φώναξα απότομα στο φίλο μου. Τι σχέσι έχουν τα όρολόγια που πηγαίνουν εμπρός με τη ζωή μας;

— Και όμως, είπεν ο φίλος μου. Αύτη τη στιγμή που σου μιλώ αισθάνομαι να με πολιορκεί η παλιά εκείνη ανάνησις που ξέρεις... Αύτη τη στιγμή έχω μπροστά μου εκείνη. Ναι! ναι! εκείνη, αγαπητέ μου Ζόρζ... εκείνη ποδ...

— Σάμα! το είπα εγώ... Τι είπ' αυτά που άρχισες να λες πάλι;...

Μά ο φίλος μου, εξακολούθησε με το ίδιο ύφος.

— Ναι! ναι! Εσύ μόνο ξέρεις πόσο την είχα αγαπήσει... πόσο την είχα λατρεύσει... Και όμως τώρα πιά όλα, όλα πέρασαν. Η ετύχια μας δεν βάστηξε παρά μέχρι την ημέρα εκείνη που έπεσε βαριά άρρωστη... Από τότε αισθάνομαι πως μου άνοιξαν κάποια πληγή στη καρδιά μου. Και ποιά άπο τότε... Και ύποφερα... Και δεν μπορώ να παρηγορηθώ... με τίποτε.

— Ναι! ναι! τα ξέρω, τα ξέρω όλα, το είπα. Δεν πρέπει όμως ν' αφήνης τον εαυτό σου, φίλε μου, να σε καταβάλλει έτσι η λύπη!...

— Όχι! όχι! Δεν ξέρεις, δεν μπορείς να ξέρεις την αληθινή ιστορία. Δεν την έχω πει ακόμα σε κανένα... Μά σήμερα αισθάνομαι μέσα μου κάποιο βάρος, κάποια ανεξήγητη άνησυχία, που με σπρώχνει να σου το πω... Ναι, θα σου το πω φίλε μου το μυστικό που μ' έχει κάνει από τότε να μη διορθώνω ποτέ κανένα όρολόγι... Άκουσέ με, Θυμάσαι την Τζίνα; Θυμάσαι την

ημέρα που άρρώστησε καθώς και την στιγμή που ήρθε και σ' ε- νήγγειλα ότι οι γιατροί είχαν αποφασίσει να την έγχυθουν για να μπορέσουν ίσως έτσι να τη σώσουν απ' τη φοιχτή άρρώστια της; Δουπόν η έγχυσις αυτή επρόκειτο να γίνει στάν εννέα κι πρωί στις 11.

«Ύστερα από μία νύχτα άγωνίας που πέρασα, το πρωί έόθηκα από ένα βαρύ λήθαργο που με είχε πιάσει στην πολυθρόνα. Ένα χιόνιζε. Κύτταξα το όρολόγι μου. Ήτανε ακόμα έννεα. Έκρεσε να περάσουν δυό ώρες, δυό δολοκλήρες ώρες για να πάω στην κλινική.

«Έξαφνα άκουσα το άλλο όρολόγι που ήτανε στο διάδρομο του ξενοδοχείου να χτυπάει έννεα! «Ανατρίχιασα! Κύτταξα το δυο μου όρολόγια το οποίο έδειχνε δέκα ακριβώς. Εκείνη τη στιγμή έκανα κι' εγώ δι πηγες νάκάνης κι' έσυ προό όλίγου. Φώναξα τον ύπρητή. Όταν μου είπε ότι το ρολόγι του πηγαίνει μπροστά μία ώρα του είπα να το διορθώσει.

Περιμένα με άγωνία ακόμα μία ώρα και στάς έννεα ακριβώς ώρησε προς την έξοδο. Σε πέντε λεπτά ένα αυτοκίνητο μ' έβγαλε μπροστά στην πόρτα της κλινικής.

«Ανέβηκα δυό-δυό κι σκάλες. Η καρδιά μου κυττούσε δυνατά και είχε πιαστεί η άναπνή μου. Πέρασα τον πρώτο διάδρομο και έστηνα δεξιά. Κανείς δεν φαινότανε έξω από το δωμάτιο της... Έξαφνα βλέπω μία νοσοκόμα ν' άνοίγει την πόρτα της...

«Κατακίτρινος την ρώτησα πώς είναι η Τζίνα... Καί... Θεέ μου! θα μου ι... τί ήταν αυτό που άκουσα! Πώς άνθεξα... πώς κρατήθηκα στο πόδι μου;

— Δυστυχώς, κύριε, μου είπε. Δι μπόρεσε να ζήσει... Εύτυχώς πέθανε ήσυχα... χωρίς πόνο...

Κάτι πηγα να πω αλλά δεν μπόρεσα.

Είχε άρχισει το κορμί μου να τρέμει και αισθανόμουν ότι με άφταν οι δυνάμεις μου. Η νοσοκόμος που με είδε, έπληξε άμέσως μία καρέκλα και μ' έβαλε να καθήσω.

«Όταν με είδε ότι ήσυχασα κάπως η καλή εκείνη κοπέλλα, εξακολούθησε:

— Κανείς δεν κατάλαβε πώς πέθανε! Οι γιατροί είχαν μείνει κατάλαβτοι όταν την έφεραν από το χειρουργείο η καρδιά της λειτουργούσε ακόμα καλά και η έγχυσις είχε πιασσει τελείως. Έξαφνα όμως καθώς ανερχότανε σιγά-σιγά από το χειρουργείο, την είδα να χλωμαίνει και να σβύνει σιγά-σιγά... Δεν πρόφτασα ούτε να φωνάξω το γιατρό, όταν την είδα ν' άνοίγει μία στιγμή τα μάτια και να τ' ανακλείνει άμέσως χωρίς να πει τίποτε. Η καρδιά της σταμάτησε άξαφνα και από το στόμα της έβγαλε μια πνοή, που ήτανε η τελευταία πνοή της ζωής της...

Μηχανικά ρώτησα εκείνη τη στιγμή το φίλο μου...

— Και τί ώρα πέθανε;...

— Άκριβώς μισή ώρα ύστερα από τη στιγμή που άκουσα να χτυπάει χαλασμένο εκείνο όρολόγι του ξενοδοχείου μου. Άν έρχόμουνά άμέσως ακολουθώντας την ώρα εκείνη, θα φθαινα τη Τζίνα μου ζωντανή...

Και ο φίλος μου ο Περισβάλ, έλεγε με κτύταξε μία στιγμή στα μάτια, με έπανάλαβε:

— Μη διορθώνεις ποτέ το όρολόγι σου, όταν πηγαίνει μπροστά... Πώς άφτει τί κανείς εκείνη τη στιγμή, πώς θέλεις να το διορθώσεις...

Edouard de Keyser

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΜΑΣ

Η ΘΑΜΠΩΜΕΝΗ ΧΩΡΑ

Πολλές φορές: στο δεικνύει τη μουσική την ώρα,
 «Όταν γυρνά με την ψυχή βαριά συλλογισμένη,
 Πολλές φορές στην έρημιά βγαίνει μιάν άηλη χώρα,
 Μία χώρα πάντα σιωπηλή και πάντα θαμνωμένη.

Τα στίβια της είναι κλειστά κι' είναι παλιά. Κλωνάρια
 Σεβγαίνουν μέσ' απ' τις φτωχές αλλές, τις ρημαγμένες,
 Στους ταίρους, στα κατώφλια τους, φτερόνουνε χορ-
 [τάκια
 Κι' οι στέγες μέσ' στην πράσινη τη μοχλία είνε
 [τρυμνές.

«Ετσι είναι. Κι' άλλα τάχω δη-θαρω-στά μαύρα ξένα,
 Άλλα έδω πέρα στο χωριό, και κάποια στο νησί μου,
 Κάποια στο δρόμο του γυαλού, σε χρόνια ευτυχισμένα,
 Κι' όλα τους, κι' όλη η χώρα' αύτη μου λέει για τη
 [ζωή μου.

«Α! Καθώς μπαίνω σε' άχαρα τα βραδυά στενά της,
 Κανένας δεν πάσχει πιά να βγεί νά μ' άπαντήσει,
 Έγώ είμαι ο μόνος κι' ο στενός που τα περνά
 [δαράτης

Θυμάμαι άγάπες: σβύνεται το λίγο φως στη δύση.
 Σβύνεται άγάλια όλότελα. Κι' η χώρα η θαμνωμένη
 Μαζί μ' εκείνο σιωπηλή βυθίζεται μακριά μου,
 Γυρνάω σκεπτός. Κι' αλλοίμονο! τριγύρω μου δε
 [μένει

Παρά η νυχτιά, κι' η σκοτεινιά κι' η ατέλειωτη έ-
 [ρημιά μου.

Λάμπρος Πορφύρας

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

«Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ»,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Υστερ' από τις τυπικές φιλοφρονήσεις, ή δόν νε' Άρχος άπε-
 σόθη. Τότε ή Δολόρα έπιασε από το μπράτσο το σύζυγό της και
 τον έδήγησε σ' ένα έρηιο διαμέρισμα.

— Για όνομα τ'ου Θεού τί έχεις; τήν ρώτησε όταν έμειναν μόνοι.
 — Σ' άγπω! τίς είχε εκείνος παράρηρος νοιάζωντας να ξε-
 χαλάρω τον τό πάθος του προς αύτη.

«Η Δολόρα σπύφηκε με ζοηρότητα προς αυτόν, μά άμέσως χαλάρωσε τά βέληρά της κι' έγινε κατακόκκινη.

— Για πρώτη φορά έβλεπε κάτω το άποκορυστικό στο σύζυγό της.
 Ο Φλορεστάν είχε έν τω μεταξύ βυθισθή σ' ένα όκεανό έκστά-
 σης. Το χέρι της Δολόρας που τόσο σκληρά τον είχε ραπίσει την
 παραμένει μέρα αναπαύοταν τώρα μέσα στα χέρια του.

— Σ' άγαπώ! τίς ξανάτε με φωνή γλυκειά και έκτεντική.
 «Η Δολόρα έβαλε τά δάκτυλά της στα χείλη του Φλορεστάν.

— Σιωπή! το είπτε. Άν σ' άκουω κανείς!
 — Κι' άν μ' άκούω; Τί μ' αυτό;

— Θα μ' άκούθουνε, άγαπητέ μου κόρη. Λέγονται τέτοια πρ-
 αγμα ύστερ' από τρία χρόνια που είμαστε παντρεμένοι.

Γέλοσε βιασμένα. Δυσανασχετούσε για ότι έννοιαιθε εκείνη τη
 στιγμή μέσα της, για την ψυχρότητα που της προκαλούσε ο σύζυγός
 της και δεν μπορούσε να τη διώξει.

— Άς δούμε! το είπτε πάλι. Τι σοι συνέβη; ποιά θλιβερά γε-
 γονός σοι άνήγγειλαν.

— Μά, έρωτεύομαι ο Φλορεστάν, δέ μου συνέβη τίποτε σοι τ'
 άρεζομαι.

— Όπόσο άπουσίαιες μία ώρα
 δολοκλήρη.

— Είπα να δώσω μερικά δια-
 γνεις, αυτό ήταν όλο. Έπειτα αι-
 σθάνθηκα μ' ένα έξαφνη άδιαθεσία κι'
 έννοιαιθε την άνάγκη ν' άναπνέω.

— Α! ψιθύρισε με δυσπιστία,
 και κόρη.

«Ο Φλορεστάν φίλησε το χέρι της.
 Τώρα, είμαι καλύτερα, τίς ά-
 πάντως, ο καθαρός άέρας μ' έξωο-
 γήρισε.

— Κάτι μου κρύβεις! ψιθύρισε
 ή Δολόρα.

— Όχι...

— Πες μου την αλήθεια. Μήπως
 έρωτας κανένα νέο για τον άνθρωπο
 αυτό; είχε ή Δολόρα έννοώντας
 τον δόν διά.

«Ο Φλορεστάν, στήν αδυναμία
 του να καταλάβει για ποιον επό-
 ρισμό, άπάντησε άνησυχώς για νάναι
 άπορη.

— Η άναχώρησή μας για τη
 Γερμανία δεν θ' άναβλήθι, πιστεύω:

— Όχι, βέβαια, άπάντησε ο Φλο-
 ρεστάν, χωρίς να καταλαβαίνει.

«Η Δολόρα σηκώθηκε και είπτε:
 — Τις είναι καιρός ν' άπισυρθούμε...

— Άς φύγουμε, είπτε κι' ο Φλορεστάν.
 «Η καρδιά του χτυπούσε σά νάθελαι να βγεί από το στήθος του.

«Η άπορροιστική ώρα είχε φτάσει.
 Μετά δέκα λεπτά ο ψευτοκόλης και ή σύζυγός του, αφού έλαβαν
 την άδειαν της συγκεντρώσεως, έβγαλαν απ' την αίθουσαν του
 χορού και κατέβησαν τη μεγαλοπρεπή σκάλα του άνακτόρου, προη-
 γούμενου του ίδιου του διοικητή, ο όποιος για να τους τιμήση
 είχε πάει ένα πολύφωνο και τους φώτιζε το δρόμο.

«Ενα πλούσιό άμάξι, χρυσοστόλιστο, τους περίμενε κάτω.
 Το συγκρομένο έξω από το μέγαρο πλήθος μόλις άνεγνώ-
 ρισε τον κόμητα που ήτο το είδωλό του, άρχισε να ζητωκραυγάζει
 με χροά:

— Ζήτω ο κόμης της Θούνης!

XVII

Τά κλειδιά του Άγίου Κεντίνου

Βαρό το άμάξι του κόμητος της Θούνης περνούσε μέσ' απ' τους
 καταπληκτικούς δρόμους της Τουρναίης.

Τότε μ' άνοιγε τριβύτιαν, ένθ τις θυρίδες της, προς και πίσω
 στεκότανουν οι χρυσόφρεμένοι άκόλουθοι και πολεμιστάι πάνο-
 ριστοι.

Τι έσωτικη της άνείης; ήτανε σκοτεινό και ο Φλορεστάν μό-
 λ' άπ' ύψους και διέκρινε το πρόσωπό της Δολόρας. Άνέπνεε όμως
 με πικριτά άγάπης που εκείνη σαρπούσε γυρω του. Μέσα σ'
 αύτη την έκτετατή ή ψυχή του κόντευε να παρκαλύσει. Έξαφνα
 ο κόμης άγέλειε τη Δολόρα, και τραβώντας την κοντά του, τη
 ρώτησε με μία φωνή μυστοβυσμένη.

— Μ' άγαπάτε;

«Εκείνη χαμογέλασε έλαφρά, κάπως ντροπιασμένη και με άρκετή
 ειρωνεία.

— Άγαπητέ μου κόρη, είπτε, ή έρώτησίς σας αύτη είνε κάπως
 αδόδαξ.

Και χωρίς να ξέρη κι' αύτη το γιατί, άρχισε να τρέμει.
 Μά ο Φλορεστάν τά είχε χαμένα και βλέποντας το γυμνό όμο
 της κοιήσεως, έπλησίασε εκεί τά χείλη του και τη φίλησε.

«Εκείνη άνασκόρησε. Τραβήχτηκε στο βάθος τ' άμαξίου και
 τυλίχθηκε μέσα στο μεταξωτό της έπανωφόρι. Η καρδιά της
 έτρεμε.

— Θα νόμιζε κανείς πως σ' άς φοβίζω... ψιθύρισε τότε ο Φλο-
 ρεστάν με την πιο τρυφερή φωνή. Γιατί με άπορεύεστε;

— Θεέ μου! τραύλισε ή Δολόρα, δεν σ' άποφεύγω... αλλά, σ'
 αλήθεια, είσθε πολύ παράδοξος άπόψε.

Μά στάθηκε μπερδεμένη για τη φράση που είχε πει. Ένοιωθε
 κάποια τύψη μέσα της. Ο άνθρωπος αυτός τον όποιο τόσο έντυπώσε
 με την ψυχρότητά της, ήταν ο άντρας της. Τον άγαπούσε, ποτέ της
 δεν είχε κουραστεί από τά χάδια του.

Γιατί λοιπόν αύτη την ώρα, βλέποντάς τον, ήταν παγωμένη
 από τη φρόκη της;

«Ο κόμης στεκόταν λυπημένος και σιωπηλός. Αύτη νόμιζε πως
 τον είχε προσβάλει και το είπτε με τρυφερότητα:

— Συγγνώμη! Δεν ξέρω τί έχω σήμερα! είμαι νευρική και κακή...

Συγγνώμη, άγαπητέ μου Γοδεφρείδε.

Και λέγοντας αυτά του έτεινε το
 μέταπο, μά ο Φλορεστάν μόλις το
 άγγιξε μ' ένα γρήγορο φίλημα, έ-
 πειδή καθώς άκουσε το όνομα του
 Γοδεφρείδου τά έχασε από την τα-
 ραχία του. Την στιγμή εκείνη έφτα-
 ναν στο μέγαρο της Θούνης. Η ά-
 μαξα προχώρησε νάτ' απ' την θο-
 λοκή στοά και στάθηκε στην έσο-
 τευχή πύλη του άνακτόρου.

«Ο Φλορεστάν κατάλαβε ότι από
 εκείνη τη στιγμή έπρεπε να γίνη
 κύριος του εαυτού του για να θυ-
 μηθί τί το είπτε πει ο Βουά Βουρ-
 δόν και να πραγματοποιήση τις έν-
 τολές του. Κατέβηκε, προσέφερε το
 χέρι του στη Δολόρα και μπήκε μα-
 ζι της σ' ένα μακρύ διάδρομο που
 τον έστόλμασαν μαρμάρινα άγάλματα
 και μεγάλα χρυσοποικιλία δοχεία.

Δεξιά κι' αριστερά στεκότανουν
 οι ιδιαιτεροί θαλαμηπόλοι του κό-
 μητος και ή θεαλαμνίδες της κομη-
 σης και ύπεκλινοντο μπροστά τους.

«Έξω απ' τά διαμερίσματά τους,
 εκεί που συνήθως χωριζόντουσαν
 κάθε βράδυ ο κόμης και ή κόμισσα,
 ή Δολόρα έβρισκε το χέρι της στο
 μπράτσο του Φλορεστάν και το πήρε και το έφερε
 στα χείλη της.

«Εκεί είπτε στους όληντας του ν' άποσυρθούν, κρατώντας μονάχα
 κοντά του τον κύριο Γαμίν, τον πρώτο του έπαιστη, ο όποιος συ-
 νήθιζε να δίνει λογαριασμό στον κύριο του σχετικάς με την κίνηση
 του άνακτόρου του και να παίρνει διαταγές του για την άλλη μέρα.

«Ο Φλορεστάν έαπλώθηκε σε μία πλούσια πολυθρόνα και άφηνε
 τον έμπιστό του νά μιλήσει. Έπειτα το είπτε με τόνο κουρασμένο:

— Κύριε Γαμίν, όλος ο κόσμος παγνύρισε στην Τουρναίη την
 επέτειο του Διαιτητού, έκτός από τους ανθρώπους μου, οι όποιοι
 δέ μπόρεσαν να λάβουν μέρος στην έορτή. Γι' αυτό κι' εγώ νομίζω
 σωστό να τους άποζημιώσω. Γι' αυτό, σ' άς παρακαλώ, φροντίστε
 να τους παρατεθεί άμέσως ένα πλοίο στο δεικνύ μ' έκκελευσά κρασί,
 αλλά φροντίστε να γίνη αυτό στο πιο άπομακρυσμένο σημείο του
 μέγαρου μου γιατί το κεφάλι μου είναι βαρύ και δεν θέλω να μ'
 άνησυχήσουν.

«Ο έπιστάτης χαϊρέθηκε κι' έκανε να τραβιχτεί.

— Άκούστε, το είπτε ο Φλορεστάν, πέρτα και στον άξωματικό
 της ύπηρεσίας ότι τον θαλαμάρχο άπάσε των καθηκόντων του.

«Επειδή το χρεβάτι μου βρίσκεται πάνω από την αίθουσαν των σο-
 ματοφυλάκων και τά βήματα τους θα έτάραζαν τον ύπνο μου, πέστε
 τους σε πέντε λεπτά ν' άποσυρθούν σε μία άλλη αίθουσα.

«Ο κύριος Γαμίν βγήκε έξω. Σε λίγο ο έκείνοισι θάφουροι που
 άκοιμόντουσαν στο μέγαρο έπαιψαν και ή βαλνεία σιωπή που άπλώ-
 θηκε ανά γυαίε στον κόμητα ότι ή διαταγή του είχαν έκτελεσθή.

Τότε σηκώθηκε μ' ένα πήλημα και κύτταξε γύρω του.

(Άκολουθεί)

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΕΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΤΡΟΧΟΣ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Ένα περίεργο επεισόδιο επί Σουλτάνου Μουράτ. — 'Ο Σοφτάς και η αναφορά του. — Ένα Σουλτανικό δίστιχο που βάζει σε σκέψεις. — Στο Πάζαρι των δούλων. — 'Ο πρώην Βεζύρης και ο μυστηριώδης μουεζίνης του. — 'Ο θρίαμβος του «Αγίου ανθρώπου» και η έκπληξή του Σουλτάνου. — Μέγας Έμιρης της Μεκκας. — «Η δεύτερη σκέψη» είναι σωφώτερη».

Στην Τουρκία διακινείται η παράδοση των σοφτάδων. 'Ο σοφτάς είναι ένας ειδικός θεολόγος, φιλοσόφος, νομοδιδάσκαλος που σπουδάζει 20 έως 25 χρόνια, παίρνει το δίπλωμά του και έχει πειρά το δικαίωμα να... διορίσθῃ δημόσιος υπάλληλος. Παλαιά, ο διορισμός των Σοφτάδων ήταν υποχρεωτικός για το Σουλτάνο, ο οποίος τον υπέγραφε χωρίς άλλες διατυπώσεις. Έδιναν μόνον οι σοφτάδες εξετάσεις στο Σιερή, δηλαδή το θεοκρατικό Δίκαιο που έχει βάσι το Κοράνιο. Διηγούνται λοιπόν την ακόλουθη περιγραφή ιστορία που συνέβη στα 1636 επί Σουλτάνου Μουράτ Δ'.

Ένας Σοφτάς, άμα έτελεώσε τις σπουδές του, τις οποίες είχε αρχίσει από μικρό, παρουσιάστηκε στο Σουλτάνο και του επέδωκε τη σχετική αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό.

Ένας Σοφτάς, άμα έτελεώσε τις σπουδές του, τις οποίες είχε αρχίσει από μικρό, παρουσιάστηκε στο Σουλτάνο και του επέδωκε τη σχετική αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό.

Ένας Σοφτάς, άμα έτελεώσε τις σπουδές του, τις οποίες είχε αρχίσει από μικρό, παρουσιάστηκε στο Σουλτάνο και του επέδωκε τη σχετική αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό.

Ένας Σοφτάς, άμα έτελεώσε τις σπουδές του, τις οποίες είχε αρχίσει από μικρό, παρουσιάστηκε στο Σουλτάνο και του επέδωκε τη σχετική αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό.

Ένας Σοφτάς, άμα έτελεώσε τις σπουδές του, τις οποίες είχε αρχίσει από μικρό, παρουσιάστηκε στο Σουλτάνο και του επέδωκε τη σχετική αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό.

Ένας Σοφτάς, άμα έτελεώσε τις σπουδές του, τις οποίες είχε αρχίσει από μικρό, παρουσιάστηκε στο Σουλτάνο και του επέδωκε τη σχετική αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό.

Ένας Σοφτάς, άμα έτελεώσε τις σπουδές του, τις οποίες είχε αρχίσει από μικρό, παρουσιάστηκε στο Σουλτάνο και του επέδωκε τη σχετική αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό.

Ένας Σοφτάς, άμα έτελεώσε τις σπουδές του, τις οποίες είχε αρχίσει από μικρό, παρουσιάστηκε στο Σουλτάνο και του επέδωκε τη σχετική αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό.

Ένας Σοφτάς, άμα έτελεώσε τις σπουδές του, τις οποίες είχε αρχίσει από μικρό, παρουσιάστηκε στο Σουλτάνο και του επέδωκε τη σχετική αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό.

Ένας Σοφτάς, άμα έτελεώσε τις σπουδές του, τις οποίες είχε αρχίσει από μικρό, παρουσιάστηκε στο Σουλτάνο και του επέδωκε τη σχετική αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό.

Ένας Σοφτάς, άμα έτελεώσε τις σπουδές του, τις οποίες είχε αρχίσει από μικρό, παρουσιάστηκε στο Σουλτάνο και του επέδωκε τη σχετική αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό.

Ένας Σοφτάς, άμα έτελεώσε τις σπουδές του, τις οποίες είχε αρχίσει από μικρό, παρουσιάστηκε στο Σουλτάνο και του επέδωκε τη σχετική αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό.

Ένας Σοφτάς, άμα έτελεώσε τις σπουδές του, τις οποίες είχε αρχίσει από μικρό, παρουσιάστηκε στο Σουλτάνο και του επέδωκε τη σχετική αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό.

Ένας Σοφτάς, άμα έτελεώσε τις σπουδές του, τις οποίες είχε αρχίσει από μικρό, παρουσιάστηκε στο Σουλτάνο και του επέδωκε τη σχετική αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό.

Ένας Σοφτάς, άμα έτελεώσε τις σπουδές του, τις οποίες είχε αρχίσει από μικρό, παρουσιάστηκε στο Σουλτάνο και του επέδωκε τη σχετική αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό.

Ένας Σοφτάς, άμα έτελεώσε τις σπουδές του, τις οποίες είχε αρχίσει από μικρό, παρουσιάστηκε στο Σουλτάνο και του επέδωκε τη σχετική αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό. 'Ο Σουλτάνος έπηρε την αναφορά, γραμμένη σε ύψος πολύ απαιτητικό.



να μουεζίνη στο κονάκι μου. Ένα σκλάβο που έχω είναι μουγκός ο κακομοιρός. Από κανένα άλλο σπίτι λοιπόν θα βγαίνει η φωνή. Για προσέξτε καλλίτερα.

Πασσά μου, από το δικό σου σπίτι βγαίνει η ήμερη φωνή που ακούω όλοι κάθε νύχτα... Αργύρησε μια νύχτα να την ακούω με τ' αυτιά σου.

Ο Βεζύρης παραμόνεψε το ίδιο εκείνο βράδυ. Άκουσε την ορισίωτη φωνή να σκορπίζεται στον ήσυχο αέρα από τα ύψη του δικού του μινάρε, και γοητευμένος στάθηκε στη σκάλα και περίμενε. Τέλος βλέπει να κατεβαίνει ο μουγκός σκλάβος του.

Ποιος ήταν εκείνος που έμελεν; τον έρωτά.

Εγώ.

Εσύ; Πώς; Δεν είσαι λοιπόν μουγκός;

Όχι! Έδω κι' έξη μέρες φανερώθηκε στ' όνειρό μου ο μέγας Προφήτης και μου είπε «Ανοιξε το στόμα σου!» Φοβισμένος, έκανα ότι με διάταξε. Τότε ο ένδοξος Μωάμεθ έβαλε στο στόμα μου ένα μικρό, τόσο διά βιβλιαράκι με πράσινα φύλλα και χρυσά γράμματα και με διάταξε να το καταπιώ. Το κατάπινα άμεσως και από τη στιγμή εκείνη μιλώ όπως ήλπι οι άνθρωποι, έξω μάλιστα και όλο το Σιερή απέξω και ό,τι άλλο θέλεις να προστάξω. Πασσά μου!

Ο πρώην Βεζύρης έμεινε έμβροντης. Διάταξε να δώσουν στο Σοφτά ένα πλουσιώτατο χαρτάκι και να τον περιποιηθούν σαν άγιο άνθρωπο. Άμεσως διεδόθη όλη την πόλη ότι ο Μωάμεθ έδωκε τον γιο του, και κόσμος πολίς έφερε να βεβαιωθεί και φίληση το ιερό χέρι του Σοφτά.

Ο Σουλτάνος Μουράτ έζητησε να ιδη τον «άγιο άνθρωπο», αλλά ο Σοφτάς έθεώρησε ανόμοιστο στον ιερό χαρακτήρα του να πάη στο Παλάτι, αν δεν προσελήθη επίσημως. Ο Σουλτάνος τότε αναγκάστηκε να στείλῃ τις αυτοκρατορικές άνωξες να τον περιλάβουν. Έτσι ο Σοφτάς, περνούοντας μέσα από τους στοίχους του παραταγμένου στρατού, και ακολουθούμενος από άμετρο πληθος μοναχικού λαού έφτασε στα Άνάνιορα.

Ο Μουράτ τον έκοίταζε καλά και τον άνευρώσε:

Το πρόσωπο της 'Οσιότητος σας δεν μου φαίνεται άγνωστο» του είπε.

Μάλιστα, Μεγαλειότατε, απήντησε άταραχος ο Σοφτάς. 'Ιδου κάλιστα η αναφορά μου και οι στοίχοι Μοίρας η όχη:

Και ενώ ο Σουλτάνος έμενε σιωπηλός, βυθισμένος σε σκέψεις, ο Σοφτάς έξηκολούθησε:

Κοιτάξατε, Μεγαλειότατε, από το παράθρό σας. Τι βλέπετε;

Κόσμο...

Είμαι πολλές χιλιάδες φανατικών που στέκονται κάτω και περιμένουν να με ξαναϊδούν. Όλοι αυτοί κρέμονται από τα χείλη μου...

Αν στο λαό αυτό φωνάξω ότι ο Σουλτάνος δεν πιστεύει στο θάνατο του Μωάμεθ, στοχάζεστε τι μπορεί να γείνη;...

Ο Σουλτάνος έκοίταζε μια φορά άνοιξη από το άνοιχτό παράθυρο, σκέφθηκε και τέλος βγάδοντας το κεφάλι έξω, εφώνασε:

Μουσουλμάνοι! Γονατίσατε άμεσως και δοξάσατε το Μεγάλο Προφήτη μας...

Χωρίς κανένα δισταγμό, πιστεύω στο θάνατο του Μωάμεθ και προσκυνώ τον άγιο άνθρωπο...

τον όποιον ήσυχα τα βασις του έδιδελε για να θανατωρ-γίση... Για να τον δείξω δε και με πράγματα το σεβασμό μου, τον διορίζω Μέγαν Έμιρη της άγίας πόλεως Μεκκας!...

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

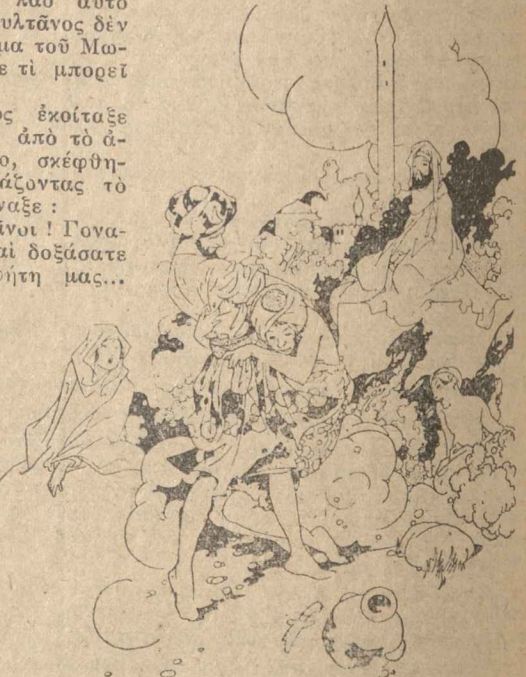
Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος



ΡΟΥΜΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Κάποτε ο Θεός έστειλε στη γη τον θάνατο, τον λυτρωτή των πόνων του ανθρώπου, για ν' αναπαύση κάποιον δυστυχισμένο, που ήσαν από καιρό άρρωστος.

Ο θάνατος έφτασε γρήγορα στην καλύβα του φτωχού χωρικού και πήρε μέσα. Έκει είδε μια γυναίκα και τρία μικρά παιδιά να κλαίει και να οδύρονται, κοντά στο κρεβάτι του άρρωστου, ο οποίος έπνεε τα λείψια. Ο θάνατος δεν μπόρεσε να μείνει άσχητος έμπρός σ' αυτή τη παραχρηκή σκηνή που είδε μπροστά του. Χωρίς να μπορεί πιά ούτε στιγμή να μείνη στη φτωχική αυτή καλύβα, έλειψε σιγά και άδούρβα την πόρτα της και ξαναγύρισε άπρακτος στον ούρανο.

Δεν μπορώ να πάρω την ψυχή αυτού του φτωχού ανθρώπου, είπε στο Θεό. Είναι ο μόνος προστάτης τριών όρφανών, που τα είδα να κλαίει τα κακόμοιρα μπροστά μου. Τα μάτια του Θεού άστραψαν από όργη σάν είδε ότι ο θάνατος είχε γυρίσει με άδειανά τα χέρια, χωρίς να εκπέσει τη διαταγή του.

Φεύγα, χάσ' από τα μάτια μου! Φώναξε κατακόκκινος απ' το θυμό τον στο θάνατο.

Μά δεν μπορούσα να το κάνω αυτό που μου είπατε, του ξαναείπε ο θάνατος. Ποιος θα φρόντιζε γι' αυτά τα όρφανα αν έπερνα την ψυχή αυτού του χριστιανού;

Ποιος θα φροντίσει, είπε ο Θεός. Τώρα θά δής. Τρέξεστά βάθη της θάλασσας και φέρε μου, άμεσως έδω όποιοδήποτε περσίτσα βοής χωμένη μέσα στα φύκια. Ο θάνατος ύπακούοντας έφυγε άμεσως από τον ούρανο και βούτηξε σε λίγο μέσα στη φουρτουνιασμένη θάλασσα. Φτάνοντας στο βυθό ο θάνατος άρπαξε μια μικρή πέτρα απ' τους σωρούς που βρισκόνταν εκεί και

την έφερε γρήγορα στην Ούρανο.

Ο Θεός, μόλις είδε την πέτρα αυτή στο χέρι του θανάτου, τον είλε:

Στάστην άμεσως σε δυο κομμάτια. Ο θάνατος έσφιξε με μεγάλη δύναμη την πέτρα στα δάκτυλά του και μόλις την έσπασε είδε να βγαίνει από μέσα της ένα σκουληράκι που άρχισε να περπατά ήσυχα...

Και ποιος λοιπόν, θάνατε, νομίζεις ότι προστατεύει αυτό το σκουληράκι ρώτησε τότε ο Θεός το θάνατο που το κύτταζε με άποια. Και χωρίς να χάση καιρό ο παντοδύναμος, μη μπορώντας άκόμα να συγκρατήσει το θυμό του, άρπαξε με τα χέρια του μια αδερβιά ράβδο και χτύπησε με αυτήν και τα δυο αυτά το θάνατο, που έλαζε απ' τον πόνο.

Κατέβα πάλι στη γη, του είλε ύστερα και φέρε μου γρήγορα την ψυχή αυτού του ανθρώπου που σου είπα. Τώρα πιά που σου τρύπησα τ' αυτιά και δεν ακούς δεν υπάρχει φόβος να συγκινήθῃς; από τα κλάματα και της φωνής που θ' ακούσεις...

Και ο θάνατος από τότε κοιφός στους θρήνους των ανθρώπων, παίρνει άλύπητα τις ψυχές των πλάσιμων του Θεού...

ένθουσιασμός υπεδέχθη τα λόγια αυτά του Σουλτάνου. Τά τύπανα του παρατεταμένου στρατού ενόχλησαν και η σάλληγγες άνηχησαν και ο λαός εγονάτισε να προσευχθή.

Ο Σουλτάνος Μουράτ δεν ήταν κατ'όνο άνθρωπος. Έκατάλαβε ότι και ο πρώην Βεζύρης του και ο δημοφιλής Σοφτάς θά του ήταν επικίνδυνοι έχθροι και το καλλίτερο που είχε να κάνει ήταν να τους άποκτηση φίλους. Έκάλεσε λοιπόν τον άλλοτε Βεζύρη στα Άνάνιορα και συμπληρώθηκε μαζί του, έδωσε πλούσια δώρα και στον «άγιο άνθρωπο» και έτσι ήσυχασε.

Έστερ' από λίγες μέρες ο νέος Έμιρης άνεχώρησε με μεγάλη ακολουθία σοφτάδων για τη Μεκκας.

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος



ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

'Ο Γκαίτε πρὸς τὴν Κυρίαν Φὸν Στάϊν

Ο πόθος μου για σένα, λατρευτή μου, δεν μ' αφήνει ήσυχο για να σου γράφω. Αν υπάκουα σ' αυτό μου τον πόθο θάπρεπε να πάω άμέσως το άλογο μου και πρωί πρωί να βρισκόμην εκεί που θά έπρεπε να είμαι, κοντά σου. Δυστυχώς όμως αυτός ο παληόκαιρος και ο κακός δρόμος, με κρατούν ακόμα μακριά σου. Σήμερα το πρωί, σκέφθηκα τον Wilhelm Meister. Όταν δεν έχω τί να κάμω, όταν ή άγάπη με βασανίζει προηγορεύω με την τέχνη μου, ή όποια με βοηθεί στις κακές μου ώρες.

Γκαίτε

Βράδυ

Διάβασα, γδύθηκα και άρχισα να γράφω. Τη πρώτη μέρα που έφυγα από κοντά σου, δεν μπορούσα να ήσυχάσω, μια υπέρανθρωπη δύναμη με τραβούσε κοντά σου. Η σημερινή μου στενοχωρία δεν προηγούρεται, κι' αυτό γιατί σκέπτομαι πώς μόνο ύστερα από 8 μέρες θά σε ξαναδώ.

Αδύνατο να σου διηγηθῃ τ' άψυχο αυτό χαρτί, τα όσα υποφέρω μακριά σου άγαπημένη μου γυναίκο.

Έχω πολλές ελπίδες στον «Egmont», αλλά προχωρεί πολύ πεισιγά απ' ό,τι φανταζόμουν. Γίνεται όμως θανάσιμος. Το γράμμα αυτό θά το πάρης μ' ένα ταχυδρόμο που φεύγει αύριο το πρωί.

Ω άκριβή μου! Σ' έλεη μου τη ζωή και μια ιδανική επιθυμία, ν' άγαπηθώ όπως θέλω, εγώ, και μάταια ζήτησα πάντα, στα πλάνα όνειρά μου την εκπλήρωσή της. Τώρα όμως που άρχισα να καταβαίνομαι καλλίτερα τον κόσμο, τη βρίσκω επί τέλους σε σένα, με ένα τρόπο που ποτέ μου δεν θά ξεχάσω. Ζήσε χίλιες φορές καλά.

Γκαίτε

Παμπτη πρωί 21 1782.

Μια κλημέρα ακόμα πριν αφήσω το Bettstadt. Άπόψε θαμνη στο Kalbriet. Άυριο θάχω γράμμα σου κι' αυτή είναι ή πειό μεγάλη μου επιθυμία.

Όταν είμαι μακριά σου δεν ήσυχάζω, αν δεν πάρω έστω και δυο λόγια δικά σου. Τι γίνεται ο λαμός σου; Πες είσαι; Υγιάνει. Από το Alstadt θά σου στείλω τον «Meinling» κι' αν έχω καιρό θά σου τον άναγνώρω. Η σημερινή μέρα είναι καλύτερη απ' την χθεινή, πάλι όμως θά υποφέρω λιγάκι στο δρόμο. Υγιάνει λατρευτή, έλπίδα όλου μου του βίου! Υγιάνει! Άγάπη μου δού, που σε σένα μπορεί να βρή κανείς όλα τα προτερήματα.

Γκαίτε

Μετ' έβδομα, Δευτέρα 1 Ιουνίου 1789.

Σ' εύχαριστώ για το γράμμα σου αν και με λείπη λιγάκι. Δίστασα να σ' απαντήσω γιατί είναι δύσκολο, σε μια τέτοια περίπτωση, να γράψω ειλικρινή, χωρίς να δυσχεραίσω τον άλλο. Το κόσον σ' αγαπώ και τόσο άναγνωρίζω το προς έσε και τον Φρειδερίκον καθήκον μου, άποδείχθηκε με την έξ' Ιταλίας επιστολή μου. Δυστυχώς, μόλις έφθασα σε βόημα νάχης κακή διάθεση και νάσαι πολύ ιδιότροπη. Σου διολογώ ότι ο τρόπος με τον όποιο με υπεδέχθηκες με πείραξε πολύ. Η δούκισσα μου είχε προσφέρει μια θέα στο άμαξί της, την έδέχθηκα, για να τη της κακοφανή, άπέριενα όμως πολλές κουβέντες και τις πλοηγότες ριπίες που μου έρχονταν κι' αυτό, γιατί ήξευρα πώς θά έήλυνες και θά θυμόνες, όταν το μάθαινες. Βλέπεις πώς για χάρι σου άποφύγω, τις προσελήψεις στις διάφορες άριστοκρατικές συγκεντρώσεις, άποφύγω να μιλή με ώμορφες κυρίες και σχεδόν άκοιφώσω όλους τους ανθρώπους!...

Τι ζήτησ' χαρά όμως που έννοια θά όταν σ' έβλεπα νάχης διάθεσι να μιλής μαζί μου για ενδιαφέροντα πράγματα. Όμοιογώ όμως πώς δεν ήμπορώ να υποφέρω πιά τον τρόπο με τον όποιο μέχρι σήμερα με μεταχειρίεσαι. Όταν ήμουνά όμιλτικός, κοιλκίνας το στόμα μου. Όταν ήμουνά καταδεχτικός πλέωνες με τη πειά μεγάλη άδιαφορία, τη καταδεχτικότητα μου.

Και όταν πάλιν ήμουνά φιλοσοφικός πρὸς τους φίλους με κατηγορούσες για την άπεναντί σου άμελεία μου!... Κακά!...

Γκαίτε

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος

Α κρά τητος



ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΑ ΔΥΟ ΜΑΤΙΑ

ΤΟΥ GONZALES



«Η «Ασπίς», η κομψή αυτή κανονιοφόρος, δώτερα από ένα διήμερο ταξείδι που έκανε στις ακτές της Ισπανίας για τη καταδίωξη του λαθρεμπορίου, προσήγγισε ένα καλοκαιρινό απόγευμα στη Βαρκελώνη. Ο πλοίαρχος, μόλις άραξε στο λιμάνι έδωσε σε πολλούς υπαξιωματικούς άδεια διανυκτερεύσεως. Μεταξύ των άλλων ανδρών του πληρώματος που πήραν άδεια ήταν και ο υπαξιωματικός Ιάκωβος Κλαρτίλς, ένας νεαρός Ισπανός με υψηλό ανάστημα και καταμυαυρα μεγάλα μάτια, που ήταν γεμάτα από μια άπειρη αγάπη και καλωσύνη.

Ο Ιάκωβος αφού έφαγε το βράδυ σ' ένα από τα ξενοδοχεία της πόλεως βγήκε ύστερα και τράβηξε προς την ερημη άκρη της Βαρκελώνης όπου περπατούσε άρεστη ώρα μονάχος. Ήταν εξαιρετικά μελαγχολικός ο Ιάκωβος αυτό το καλοκαιρινό βράδυ. Ένα σωρό πράγματα περνούσαν από το μυαλό του καθώς τριγύριζε στην παραλία. Θυμόταν τη πατρίδα του, την οικογένειά του, από την οποία δεν είχε μείνει πια στον κόσμο παρά αυτός, μόνος και ξεμυριασμένος, χωρίς κανένα συγγενή και μέσα σ' όλη αυτή την ξενιτιά που ξαναγύριζε πάλι στην ανάμνηση της. Έλβρας, του άδωκου εκείνου πλάσματος, που ξεψύχησε ένα βράδυ στα χέρια του, λίγους μήνες πριν άρραβωνιασθούνε... Πόσο ήταν τώρα δυστυχισμένος, ο φτωχός αυτός υπαξιωματικός, πόσο ήταν μόνος, πόσο ήταν ξεμυριασμένος στον κόσμο!

Τα βήματά του τον φέρανε άδεια έξω από ένα μπάρο της παραλίας. Ο Ιάκωβος θέλοντας να διώξει τις μαυρές σκέψεις απ' το μυαλό του, άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα. Σε μια γωνιά διέκρινε ένα τραπέζι αδειανό στο οποίο πήρε μια καρέκλα και κάθισε.

Η αίθουσα του μπάρο ήταν γεμάτη από ένα σωρό κόσμο που τακτικά, κάθε βράδυ αυτή την ώρα, έρχονταν εκεί για να θανατώσουν τη γλυκερά φωνή της Κάμεν, μιας ωραίας Ισπανίδας χορεύτριας, που ξετρελλάνει όλο τον κόσμο, με το χορό και με το θυμικό και λυγρό κορμί της.

Ο Ιάκωβος άρχισε να καιπνίζει προσπαθώντας να ξεχαστεί λιγάκι μέσα στην εθυσμία που έβλεπε γύρω του.

Θα είχε περάσει πια περισσότερο από μισή ώρα όταν ο Ιάκωβος έτοιμαζόταν να πληρώσει και να φύγει. Έξαφνα όμως καθώς έκανε να φωνάξει το γκαρσόνι, τα μάτια του πέσανε στο βράχο της αίθουσας, όπου ένας όμιλος από 5-6 αγγλούς ναύτες, σπουσι στο μεθιστό, είχαν περικυκλώσει την ωραία Κάμεν, και της ζητούσαν να τους χορέψει ένα Ισπανικό χορό μπροστά τους.

Ο Ιάκωβος τότε μόνο είδε καλά το πρόσωπο της ωραίας αυτής Ισπανίδας. Ήταν αλήθεια μια εξαιρετική μελαγχολική καλλονή. Στα μάτια της είχε κάτι από τη γλυκύτητα της αλυσμένης Έλβρας του. Κι έτσι καθώς την κύτταζε στα μάτια, αισθάνθηκε να ξαναβρίσκει μέσα του όλη εκείνη τη παλιά του αγάπη.

Ο χορός που ζήτησαν από την Κάμεν, οι αγγλοί ναύτες είχε τελειώσει.

Έξαφνα τα μάτια της χορεύτριας έπεσαν επάνω στον Ιάκωβο που τη χειροκροτούσε κι αυτός καθισμένος στη γωνιά του τραπέζιού του. Η ωραία Ισπανίδα φαινόταν σαν να ήθελε να θυμηθεί κάτι, μα την ίδια στιγμή ένας αγγλός ναύτης την έπιασε απ' τη μέση και έπεσε επάνω της για να τη φιλήσει. Η Κάμεν έβγαλε απ' το στόμα της μια Ισπανική βροσιά και προσπάθησε να απαλλαγεί από τα χέρια του αγγλίου ναύτη. Γύρω άρχισαν να γελούνε δυνατά και να χτυπούν τα ποτήρια τους στο τραπέζι. Η Κάμεν πάλευε ακόμα να απαλλαγεί απ' τις χονδροειδείς περιπτώσεις του μεθυσμένου ναύτη γεμάτη όργη...

Ο μόνος που συμμεριζόταν αυτή τη στιγμή την στενοχώρια και το θυμικό της Ισπανίδας ήταν ο Ιάκωβος. Απ' τη στιγμή που είδε



Ο Μ. ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΣ ΚΙ Ο ΓΑΙΤΡΟΣ ΤΗΣ

Μια μέρα, ο μέγας Φρειδερίκς είπε στον γαίτρο του για την περιέργη:

«Έλα, γαίτρε, άπάντησέ με ελλικρινε...»

— 300.000 πόντοι... από την Μεγάλη ητιά σου!

για την είδη χορεύτρια να τον κυττάει τόσο επίμονα, άρχισε να αισθάνεται μέσα του μια άλλοκοτη ανάταξη. Τα μάτια της Κάμεν τον έλπιαν στην ψυχή του και ένα αίσθημα αγάπης που γεννήθηκε απότομα εκείνη τη στιγμή στην καρδιά του, τον έκανε να θέλει με κάθε τρόπο να την πλησιάσει, να μιλήσει, να γνωριστεί μαζί της. Μόλις δέ είδε τη σκηνή αυτή με το αγγλό ναύτη, χωρίς να χάσει καιρό ο Ισπανός υπαξιωματικός κατόρθωσε απότομα και όρμησε να την ελευθερώσει από τα χέρια μεθυσμένων...

Ο Βοεττανός ναύτης μόλις είδε τον Ιάκωβο να πλησιάζει κατάλαβε από τα μάτια του το σκοπό του, άρπαξε άμέσως μια ορέκλα και, χωρίς να χάσει καιρό, την κατέβασε με όρμη στο κεφάλι του. Εύτυχώς ο Ιάκωβος, μ' ένα επιδέξιο κίνημα, κατάφερε να φύγει το χτύπημα και παραμερίζοντας δυο θαυμάσιους που έτρεξαν τους χωρίσιν, έπεσε επάνω στον αγγλό ναύτη.

Δύο αγγλές φωνές ακούστηκαν και άμέσως τα σώματα των δύο ανδρών μπλέχτηκαν το ένα με το άλλο. Ο Ιάκωβος έτρεξε άμέσως απ' τη σκέπη του το πιστόλι του. Μα κι ο αγγλός ναύτης είχε τραβήξει κι αυτός ένα σουγιά. Η στιγμή ήταν κρίσιμη. Έξαφνα όμως, πριν ο Ιάκωβος προλάβει να χρησιμοποιήσει το όπλο του ο ναύτης του το άρπαξε απ' το χέρι και τον έμακρυνε με μια κλοτσιά.

Η Κάμεν κατακίτρινη απ' το τρόμο της όρμησε με δυο λόγους ναύτες να προφυλάξουν τον Ιάκωβο μα δεν πρόφτασε. Ο αγγλός ναύτης είχε ριχτεί επάνω του και είχε άρχει να τον πιάσει στο στήθος με το σουγιά...

Πέρασαν ακόμα μερικές στιγμές αγωνίας... Μια ναυτική περιπόλος που περνούσε εκείνη την ώρα έξω από το Μπάρο και ανέλφθηρή τι συνέβαινε μπήκε μέσα κι έβγαλε τον θυμικό ναύτη την ίδια στιγμή που η Κάμεν είχε πέσει στο τακταμένο σώμα του Ιακώβου...

Εκείνος άναίσθητος, προσπαθώντας κάτι να προφέρει, κίπη, μα δεν μπορούσε... Ένα ύποκοφο βογγητό έβγαλε από το στόμα του...

Για μια στιγμή, καθώς η Κάμεν ήταν σκυμμένη επάνω του τον κυττούσε παγωμένη από το φόβο της, ο Ιάκωβος άνοιξε τα μάτια και τα στήλωσε επάνω στα καταμυαυρα μάτια της ωραίας Ισπανίδας. Μέσα στο συγκεχυμένο μυαλό του, πέρασε άμέσως εικόνα της περασμένης παληάς ζωής του. Σ' εκείνα τα χρόνια της χορευτικής ξανάβλεπε τώρα πάλι τη γλυκερά εκείνη που τον δυο τριφωρών ματιών της Έλβρας, της άτυχης εκείνης της του, που είχε οβύσει πια από τον κόσμο...

Ο Ιάκωβος κράτησε ακόμα λίγο τα μάτια του ανοιχτά και στενά, σαν να συνηθότανε από βαθύ όνειρο, να έστρεψε λίγους ναύτες να τον ούρουν, κι έτσι να τα ξαναβρίσει πια πάλι.

Η τελευταία λέξη που μπόρεσε να προφέρει, λίγες στιγμές πριν ξεψυχήσει, ήταν το όνομα της Έλβρας του, της γυναίκας που αγάπησε τόσο ο ίδιος τον κόσμο:

«Έλβρα!... Έλβρα!...»

Κι έσβυσε στην αγκαλιά άλλης, μιας χορευτριάς που τον τη θύμιζε τόσο... τόσο πολύ... τελευταίες αυτές στιγμές της ζωής του...

Γκονζαλές

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ

ΤΟΥ AUGUSTE BAILLY

— Βοήθεια, βοήθεια, άνοιχτε μου! Θέλει να με σκοτώσει, θέλει να με σκοτώσει! Έτσι φώναζε η Άσσουντα, η κόρη του Σίρου Σαλβατόρε, βγαίνοντας στην πόρτα της κάμαρης, ξεμαλλιασμένη, ξεπόλυτη, με κουρελιασμένα ρούχα. Η Άσσουντα ήταν ένα κορίτσι για το οποίο όλοι μιλούσαν με περιφρόνηση στην απόκεντη αυτή συνοικία. Άλλοι έλεγαν πως δεν άκουγε διόλου τον πατέρα της και ήθελε διαρκώς να γυρίσει έξω στους δρόμους με τον ένα και με τον άλλον και άλλη πάλι, ότι τα είχε ψήσει με κάποιον μαρμαρά που εργαζότανε εκεί κοντά. Δεν περνούσε μέρα που να μην άκουγε κανείς μέσα στο σπίτι του Σαλβατόρε φωνές και γκρίνιες, οι οποίες καταλήγανε πολύ συχνά σ' άγριο ξυλοκόπημα της αδιόρθωτης Άσσουντας.

Η κόρη του Σαλβατόρε κατέρριψε φωνάζοντας πάντοτε στη σκάλα του σπιτιού της και πριν βγει έξω από την πόρτα στάθηκε λίγο στην είσοδο του εσωτερίου του σπιτιού της στο οποίο κατοικούσε ο υποδηματοποιός Μπενετέτο ντι Ματέο.

— Βοήθεια, μπάρμπα Μπενετέτο, βοήθεια, ξαναείπε η Άσσουντα. Ο πατέρας μου θέλει να με σκοτώσει! Έφυγα από το σπίτι του. Σώσε με για όνομα του Θεού, σώσε με έσείς που είστε καλός άνθρωπος!...

Ο Μπενετέτο άνοιξε άμέσως την πόρτα του.

— Έλα μέσα, της είπε. Θά σ' σώσω. Μη φοβάσαι.

Η Άσσουντα μπήκε στο σπίτι του ντι Ματέο και έπεσε στο πάδια του για να τον ευχαριστήσει.

Εκείνη όμως τη στιγμή κατέρριξε από τη σκάλα ο γέρω Σαλβατόρε, ο πατέρας της, ο οποίος μόλις είδε την κόρη του να μπαίνει μέσα στο ξένο αυτό σπίτι, έτρεξε και χτύπησε δυνατά την πόρτα.

— Άνοιχτε μου! φώναζε... Δόστε μου την κόρη μου!

Η πόρτα ξανάνοιξε και η μορφή του ντι Ματέο προβάλλει θυμωμένη.

— Όχι! Όχι! είπε ο γέρω υποδηματοποιός στον πατέρα της Άσσουντας. Όχι! Δεν θα σου δώσω το κορίτσι σου να το σκοτώσεις. Άρκετά πιά τόδερες τόσος καιρός! Η κόρη σου μου ζήτησε την προστασία μου και όφειλα να της την δώσω. Πήγαυε απ' εδώ!

— Καλά, καλά, μουρμούρισε ο Σαλβατόρε. Κράτησε την άρνηση επιμένει... Μάθε όμως ότι δεν άζει αυτό που κάνεις σ' ένα τέτοιο παλινόκοιτο. Θά την γνωρίσεις καλύτερα και θά ιδής τι μέρος λόγου είναι αυτή η αλεπού που θέλεις να πάρεις στο σπίτι σου... Ο ντι Ματέο όμως χωρίς να δώσει προσηγή στα λόγια του Σαλβατόρε ξανακλείισε την πόρτα του σπιτιού του με όργη, αφήνοντας έξω τον πατέρα της Άσσουντας, ο οποίος εξακολουθούσε να φωνάζει και να βρίζει την κόρη του.

Από εκείνη την ημέρα πέρασαν δυο ολόκληρα χρόνια. Η Άσσουντα ζούσε μαζί με τον Μπενετέτο ντι Ματέο, ο οποίος την είχε σαν κόρη του. Ο Σαλβατόρε βλέποντας, ότι η κόρη του έμενε ακόμα στο σπίτι του ντι Ματέο, δεν έφευγε καμιά αντίρρηση, γιατί είχε μεγάλες οικονομικές στενοχώριες. Έβαστα δεν αγαπούσε πια την Άσσουντα ύστερα από τις τόσες σκηνές που είχε κάνει στο σπίτι του.

Έτσι η Άσσουντα ελεύθερη πια από τον πατρικό ζυγό του Σαλβατόρε είχε άφοσωθεί τώρα στο πρόντιμα του σπιτιού του ντι Ματέο. Είχε μπει να μαγειρεύει, να πλένει και είχε γίνει πρώτης τάξεως νοικοκυρά. Ο γέρω-υποδηματοποιός ήταν ένθουσιασμένος από τη διαγωγή της Άσσουντας και ένα βράδυ της είπε:

— Μπαρμπο, Άσσουντα μου! Έγινες ένα καλό κορίτσι. Τώρα που βλέπω ότι μεγάλωσες θά σου βρω και ένα καλό παιδί να σε παντρώσω.

Η Άσσουντα μόλις άκουσε τα λόγια αυτά ταράχθηκε και χαμήλωσε τα μάτια χωρίς ν' απαντήσει.

— Γιατί δεν μιλάς; της είπε ο γέρω-υποδηματοποιός, τί έχεις; Μήπως δεν θέλεις να παντρευτείς;

Η Άσσουντα κύτταξε μια στιγμή στα μάτια τον ντι Ματέο και χωρίς να θέλει έγινε κατακόκκινη:

— Όχι! νιθόμεις δειλά... Θέλω... να παντρευτώ...

Τότε λοιπόν γιατί δε χαίρεσαι που θά σε παντρεύω εγώ και θά σου βρω ένα καλό γαμπρό...

Η Άσσουντα πήγε και να πη αλλά τα λόγια μεπερδεύτηκαν και σιωπασε πάλι.

Ο ντι Ματέο κάτι κατάλαβε. Η Άσσουντα ασφαλώς είχε μέσα της ένα μυστικό που το έκρυβε απ' αυτόν.

— Πές μου ελεύθερα, της είπε. Μη διατάξεις!.. Μήπως αγαπάς κανένα;

Τα μάτια της κόρης του Σαλβατόρε έλαμψαν από χαρά.

— Να! είπε στον ντι Ματέο. Αγαπώ τρία χρόνια τώρα τον

Τζούλιο Βιβάντι... και μ' αγαπάει κι' εκείνος τρελλί...

Μόλις άκουσε το όνομα αυτό ο ντι Ματέο ταράχθηκε. Ήξερε από καιρό ότι το πρόσωπο αυτό δεν θα ήθελε με κανέναν τρόπο να το άκουση ο πατέρας της Άσσουντας για γαμπρό του.

— Μα αυτόν δεν τον θέλει ο πατέρας σου της είπε ο ντι Ματέο σε λίγο αφού την κύτταξε χαρακτηριστικά.

— Έγώ δεν ξέρω άλλον από σάς για πατέρα μου, του είπε εκείνη...

Έμειναν μια στιγμή κι' οι δυο τους σκεπτικοί. Σε λίγο πρώτη η Άσσουντα, αφού σηκώθηκε και πήγε κοντά στον ντι Ματέο, είπε με παρακλητική φωνή:

— Τον αγαπώ! τον αγαπώ πολύ! Σώστε με ακόμα μια φορά απ' τον πατέρα μου... Μ' αγαπάει πολύ κι' αυτός και είναι πολύ καλό παιδί...

Η καλή καρδιά του γέρω Μπενετέτο συγκινήθηκε. Γιατί να μην της έδινε για άντρα τον άνθρωπο που ήθελε η καρδιά της; Γιατί να μην έωνε ο ίδιος δυο ψυχές που αγαπιούντοσσαν;

Ο ντι Ματέο σκέφθηκε λίγο ακόμα και ύστερα προσηπάθησε να ήσυχάζει την φτωχή Άσσουντα που έκλαιγε, λέγοντάς της, ότι θα ανέλαμβανε αυτός να κανονίσει έντελώς την υπόθεσι και να δώσει στην Άσσουντα με κάθε τρόπο, τον άνθρωπο που ποθούσε η ψυχή της.

— Επέγραψαν ακόμα μερικές ημέρες. Ο νέος Τζούλιο Βιβάντι έβλεπε τότε συχνά την αγαπημένη του Άσσουντα στο σπίτι του ντι Ματέο, ο οποίος είχε δώσει την εγκρίση του για τον γάμο τους. Γι' αυτόν ήταν πια τελειωμένη η υπόθεσις του γάμου αυτού. Η Άσσουντα δεν θα έπαιρνε άλλον άντρα από τον Τζούλιο, τον όποιον συμπαθούσε πολύ κι' ο ντι Ματέο. Το μόνο που έμενε ήταν να ξητηθεί και η εγκρίσις του πατέρα της Άσσουντας γιατί ο ντι Ματέο δεν τολμούσε ν' αφήσει να γίνει αυτός ο γάμος χωρίς να ρωτήσει τον γέρω Σαλβατόρε.

Έτσι είχαν τα πράγματα όταν ένα βράδυ ο πατέρας της Άσσουντας, που είχε μάθει, ότι η κόρη του είχε άρχει πάλι τις σχέσεις με τον Τζούλιο, έτρεξε στο σπίτι του Μπενετέτο και τον κατέστησε προσεχτικό για το σπουδαίο αυτό ζήτημα, όπως το έλεγε.

Ο Μπενετέτο προσάβησε στην άρχη να ήσυχάζει τον Σαλβατόρε αλλά στάθηκε αδύνατον.

— Η κόρη μου μπορεί να έμεινε στο σπίτι σου τόσα χρόνια αλλά ποτε δεν θά της επιτρέψω να στεφανωθεί αυτόν τον άνθρωπο.

Μα τον αγαπώ πολύ! Δεν πρέπει να εναντιωθώμε σε μια άγαπη δύο ψυχών, του έλεγε ο καλός εκείνος άνθρωπος.

Δεν δέχομαι καμιά συζήτηση επάνω σ' αυτό το θέμα. Η κόρη μου θά πάει όπου ποιν θά δώσω εγώ.

Βλέποντας ο Μπενετέτο ότι ο πατέρας της Άσσουντας εν' ούδενι λόγω θά ένέκρινε αυτόν τον γάμο, άπεράσισε να καταφύγει σ' ένα τέχνασμα που νόμιζε ότι θά τον έκανε να μεταπεισθεί.

— Επ'ι τέλους, του είπε, δεν είναι πια στο χέρι μας... Η Άσσουντα είναι πια γυναίκα του Τζούλιο!.. Οι σχέσεις τους είχαν προχωρήσει πολύ και για να μην εκτεθεί η κόρη σου αναγκάστηκα να τους παντρώσω...

Τα μάτια του Σαλβατόρε άστράψαν από θυμό.

— Άθλιε! του φώναζε... Άθλιε!

Και έτραβήξε άμέσως το μαχαίρι του για να σκοτώσει τον άθλιο Μπενετέτο...

Την ίδια όμως στιγμή, ο γέρω-υποδηματοποιός κατάφερε να ξεφύγει από τα χέρια του Σαλβατόρε και ν' αρπάξει κι' αυτός από το τραπέζι ένα ξυράφι που ήταν τοποθετημένο εκεί κοντά στο τζάκι.

Μια άγρια πάλη επηκολούθησε. Ο Σαλβατόρε με το μαχαίρι στα χέρια προσπαθούσε να ωρμήσει επάνω και ο ντι Ματέο, κρατώντας πάντα το ξυράφι προέμενε...

Έξαφνα ο πατέρας της Άσσουντας πήρε την απόφαση και όχτηξε ακρατικός επάνω στο ντι Ματέο. Τα κορμιά τους μπλέχτηκαν και τα δυο φονικά τους όργανα λήμψαν μέσα στο θαμπό φως της λάμπας.

Λίγο ακόμη πέρασε και ξαφνικά μια φωνή ακούστηκε, μια φωνή πόνου και απελπισίας.

— Έτσι! πέθανε τώρα! πέθανε! του φώναζε ο ντι Ματέο οργισμένος επάνω στο κορμί του Σαλβατόρε, που έπεσε ανάσκελα στο πάτωμα της κάμαρας.

Το αίμα έτρεχε ποτάμι και μια βαθιά πληγή φαινότανε ανοιγμένη στο λαιμό του Σαλβατόρε.

Λίγες στιγμές πέρασαν ακόμα και ο πατέρας της Άσσουντας ξεψύχησε μέσα σε φοβερά βογγητά που έβγαιναν από το στο-



ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

*Ένα σκληρό μάθημα καλής συμπεριφοράς

Ο κόμης ντε Σαιν-Μπελμόν είχε κάποτε επαναστατήσει κατά του Λουδοβίκου 14ου και είχε κλειστεί μέσα σ' ένα φρούριο απ' όπου έκτυπωσε αλύπητα τα βασιλικά στρατεύματα.

Ύστερα όμως από γενναίον αγώνα υπέκυψε τέλος λόγω εξαντλήσεως των πυρομαχικών του και των τροφίμων και ημιμαλίσθη. Η γυναίκα του τότε, η κόμισσα ντε Σαιν Μπελμόν που ήταν προικισμένη με άρμόνιο θάρρος έμεινε μόνη στα κτήματά τους για να υπερασπίσει τα συμφέροντα του συζύγου της.

Μιά μέρα ένας αξιωματικός του Ιππικού διέταξε να βοσκήσουν τα άλογα της ίλης του στην περιοχή του κόμητος χωρίς να ζητήση, όπως έσυνήθιζε τότε, την άδεια του γαιοκτημόνου. Την επομένη, η κόμισσα του έγραψε ένα ευγενικό γράμμα και του παρεπονείτο για την παράλειψή του αυτή.

Ο αξιωματικός δεν έδωσε καμιά προσοχή. Σε λίγες όμως μέρες λαμβάνει μιάν πρόσκλησιν εις μονομαχίαν από τον κόμητα ντε Σαιν Μπελμόν, ο οποίος του εξητούσε ικανοποίησιν για την αναιδείά του. Θέλοντας και μή, κατά τα έθιμα της εποχής, ο αξιωματικός δέχθηκε και την όρισμένη ώρα έπληξε εις τον τόπον της μονομαχίας.

Ο κόμης ντε Σαιν Μπελμόν ήτο ήδη εκεί. Ήταν νέος γεμάτος ζωή αλλά πολύ λεπτός και ο αξιωματικός εσκέφθη ότι πολύ εύκολα θα έδωτεν εκτός μάχης ένα τόσο αδύνατο αντίπαλο.

Η μονομαχία άρχισε. Στην αρχή πραγματικώς ο αξιωματικός είχε φανερό υπεροχή. Ο κόμης φαινόταν πολύ ταραγμένος. Αίφνης όμως, συγκεντρώνει όλο του το θάρρος και μ' ένα επιδέξιο κτύπημα, άφωπλισε τον αξιωματικό.

Κύριε, είπε τότε ο νεαρός μονομάχος, δίνοντας το ξίφος στο νικημένο αντίπαλό του, χωρίς άλλο πιστεύετε ότι μονομαχείτε αυτή τη στιγμή με τον κόμητα ντε Σαιν Μπελμόν. Όχι, απαντάει! Μονομαχείτε με την σύζυγό του, η οποία έχει την καλοσύνη να σας αποδώσει το ξίφος σας. Σας συνιστώ μόνον στο μέλλον να φέρεσθε ευγενέστερα στις κυρίες.

Ο νέος αξιωματικός ένοιωσε τέτοια ντροπή για το πάθημά του, όσων την επομένη ευρέθη νεκρός εις τον τόπον της μονομαχίας, με σπασμένο το ξίφος του στα δύο. Είχε αυτοκτονήσει.

Η γυναίκα του Μίλτονος

Ο μέγας άγγλος ποιητής Μίλτον, άρπου τυφλώθηκε παντρεύθηκε με μιά που ήταν μεν όμοιατάτη, αλλά συγχρόνως ήταν και φοβερά γκρινιάρη.

Μιά μέρα, ο λόρδος Βούκιנגχαμ, του είχε για να τον κολακεύση πως η γυναίκα του ήταν «σοστό τριαντάφυλλο».

Δεν μπορώ δυστυχώς, άφηνησεν ο ποιητής να κρίνω από τα άρωμάτα, κρίνω όμως... από ταγκάδια!

Ανέκδοτο του Άλ. Ραγκαβή

Μιά κυρία παρακάλεσε κάποτε τον Ραγκαβή να της στείλη τη φωτογραφία του. Ο Ραγκαβής της το υπέσχεθη. Και την άλλη μέρα της την έστειλε με τους εξής στίχους:

«Είπ' η εικών όμοια μου, αν να πιστεύσω πρέπει.

Όμοια μου; Τι όφελει;

Όταν την στέλλω προς ύμας την ήθελον να όμιλῃ πρό πάντων δε να βλέπῃ».

~~~~~

Ο ντι Ματέο μόλις συνήλθε λιγάκι και κατάλαβε το έγκλημα που είχε κάνει, έπληξε άμέσως μιά τρομερή απόφαση. Βγάζοντας άπ' την τσέπη του ένα λευκό χαρτί έπληξε την πέννα και έγραψε:

«Ελδοσκού την άστυνομία, ότι σκοτώνομαι μόνος μου κοντά στον άνθρωπο αυτόν που σκότωσα με τα ίδια μου τα χέρια. Αφήνω όλη μου την περιουσία στη δεσποινίδα Άσσοντα Σαλβατόρε, υπό τον όσον να παντρευτῇ εκείνον που αγαπῇ και ως μόνον χάριν της ζητώ να προσευχεται στο θεό κάποιον... κάποιον για την νύχτῃ μου.»

Μόλις έγραψε τα λόγια αυτά ο ντι Ματέο έκανε τρεις φορές το σταυρό του και παίρνοντας πάλι το ματωμένο ξυράφι έκοψε το λαιμό του και έπεσε κάτω στο πάτωμα, λίγο πιο πέρα από το νεκρό σώμα του Σαλβατόρε.

Auguste Bailly

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

## ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΧΤΑ

Του Λουδοβίκου Μπουγιέ

Έσβου' η λάμπα και μαζί στο τζάκι κ' η φωτιά, κι' έμεινα μόνος μου χωρίς στον κόσμο κάνα φίλο, χωρίς σκυλί που φύλακας νάναι μέσ' στη νυχτιά και για το τζάκι άλλοιμονο, δεν έχω ούτ' ένα ξύλο,

Σαν το κεφάλι πίσω μου στρέφω τι νάν αυτό; κάποιον πλανίεται φάντασμα μάστιγας στη γιοστή μου, φάντασμα του παλιού καιρού, δόγυμνο, φρενί, που βλέποντας τη φρίκη του οβύνεται η φωνή μου.

Τό δειρό μου έδωσε χωρίς καμμιάν έλπιδα και βλέπω μπρός' μου τον καιρό να φεύγῃ σαν πουλί και να με φέρνει στην παλιά της νεότης μου πατρίδα στο σπίτι που γεννήθηκα που έζησα παιδί,

Όμοια με κύμα θάλασσας του κόσμου η κακία ανέβηκε στα χείλη μου και κάνει να πονώ, μ' έχει πεθάνει ζωντανό της φρίκης η μαυία και πέφτω μπρός' της σά θεά και τήνη προσκυνώ.

Ω! νύχτα κόνα βροχερή, νύχτα φρόβε γεμάτη στο κοίφιο μέσα στήθος μου πούος τάχιστα χτυπά —δεν είν' εδώ το σπίτι σου όπου ζητάς διαδάτη —Ανοιξε φίλε κι' έχομαι από πολύ μακριά.

Πούος είσαι; πές μου πού χτυπάς μέσα μου στα πλευρά τώρα σε λίγο η νύχτα περιμένε θα οβύνει Και μιά φωνή στη σιωπή λείει λυπητερά: Είμ' η καρδιά σου που ποτέ δεν έχω αγαπήσει!...

## ΣΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Του Λουδοβίκου Μπουγιέ

Έπαιζες τάχατες με μέ οά μόλεγες για σένα πονώ η να με γέλαγες; φτωχή μου κόρη πές; ποτέ σου μη το βάλ' ο νους πώς έπαιζες με μένα γιατί άγλαες μένατε δε γέλασαν ποτέ.

Μόνο την πρώτη αγάπη μας καθώς ήταν και ποδια αγνή, μεγάλη φύλας' την όσον άλλη καμμία, την ποινμένη μου νύχτῃ ότετα έλα ρώτα και μάθε αν σ' αγαπάς ποτέ μου η καρδιά.

Η λάμπα σου καίγεται σαν έπερι' από μένα τη φλόγα μου. Σαν το Χριστό που στής Κανάς το γάμο έκανε το κρασί νερό έτσι κι' εγώ εσένα αγάπη μου τον πόνο σου τον έκανα χαρά μου.

Ποτές σου δεν έζησες κι' αν έζησες μιά μέρα δεν ήσουν τίποτε παρά κάποιον άδαιο κουφόρι, ήσουν κιδάρας χτύπημα, φύσημα του άγερτα όργανο πουνα πάντοτε κάτω άπ' το δοξάρι.

Αν είνε το τραγούδι μου γλυκό γιαυτό ποτές φταίει; εγώ ποτές δεν ήμπορώ χωρίς αυτό να κάνω όθε διαβώ το τραγούδι, κι' αν δεν το πώ το λείει η πέννα μου π' άλλοιμονο μαζί της θα πεθάνω.

Και τώρα Χαίρε! άφησε το δρόμο μου να πάω το πρόσωπό σου σκέπασε δε θέλω να το δώ ο έρωσ μου τελείωσε' τώρα δε σ' αγαπάω. Άφησε' σουπα άλλότες εός δεν τραγουδώ.

Μεταφρ. Δ. Ν. Γαλιάνη

## ΣΟΝΝΕΤΟ

Του Remi Bellet

Λουλούδια και χορτάρια ευνυχιόμενα που η αγάπη μου τραγουδά έρωτικά σκορπίζοντας πατεί χαϊδευτικά με τ' άλαφρό της πόδι ολόενα.

Ποτάμια κι' άκρογιάλια ευνυχιόμενα κι' ω μονοπάτια εσείς στοχαστικά που όταν διαβαίνῃ κείνη μυστικά φνιγρόνουνε χίλια άνθια ερωτεμένα.

Αχ! Και σε μένα, Πλάστη μου, γιατί την ήδονή δε χάριζες αυτή; Πόσο πονεί η καρδιά μου του ζηλιάρη!

Αν είχατε καρδιά, με τι καμάρι θα έζορτε πως κάποιον άληθινά θεο κλοαμα χαιρετώντας σας περῶ!

Μεταφρ. Γ. Κοτσίουλα



Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

## ΜΙΑ ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Του ΣΤΕΦΑΝ ΛΩΡΑΝ

(Εκ του φυσικού)

EKEINOS, (έχει διαθέσεις τρυφερές. Θα ήθελε να τον χαϊδέψῃ η γυναίκα του, να του πῇ γλυκά λόγια).—Διάβασες σήμερα την εφημερίδα αγάπη μου;

EKEINH.—Όχι.

EKEINOS.—Κόρμα! Έδωμισέ μου ένα ένδιαφέρον άρθρο για κάποιον που πέθανε πρό είκοσι χρόνων στη Μεντόνα.

EKEINH.—Ω ναι, πολύ ένδιαφέρον!

EKEINOS.—Μά εκείνο που είνε πειό ένδιαφέρον ακόμη είνε ότι η γυναίκα του από την ημέρα που ο άντρας της πέθανε, κάθε μέρα, η καλωσύνη είνε, η βρέχει, η χιονίζει, πηγαίνει κάθε πρωί στον τάφο του και τον στολίζει με τριαντάφυλλα. Δεν το βρίσκεις συγγενητικό;

EKEINH.—(Δεν καταλαβαίνει ακόμη, που εκείνος θέλει να καταλήξῃ). Χρ...

EKEINOS, (στενάζει).—Όταν περάσουν μερικά χρόνια και θα κάθεται και συ να κοιτάς τη γωνιά αυτή του σοφά και θα λές: «Αχ, έτσι ήταν η αγαπημένη του θέση που προτιμούσε να κάθεται και τώρα ο καίμενος βρίσκεται κάτω από την κρύα γῆ». Και θα κάθεται τότε συ με έναν άλλον άντρα στην ίδια θέση που κάθεται και τώρα και θα τον χαϊδεύεις, όπως τώρα χαϊδεύεις έμένα... Κι' ο τάφος μου θα είνε κάπου, σε μιά γωνιά του νεκροταφείου, αφή- μένος, παραμελημένος χωρίς τριαντάφυλλα.

EKEINH.—Ο τάφος σου; Μά δε θα έχης τάφο!

EKEINOS.—Δε θα έχω τάφο; Τι θα έχω λοιπόν;

EKEINH.—Δεν πιστεύω να είσαι τόσο ντεμοντέ και να θέλεις τάφο. Το πτώμα σου θα καί.

EKEINOS.—Τό πτώμα μου; Η λέξη αυτή με κάνει κι' ανατριχιάζω!

EKEINH.—Τί σημασία έχουν οι λέξεις. Μιά φορά θα καίς!

EKEINOS.—Βέβαια! θέλεις να είσαι σίγουρη ότι δε θα μπορέσω να αναστηθώ τη Δευτέρα Παρουσία.

EKEINH.—Με σένα δε μπορεῖ ποτέ να είνε κανένας ασφαλής!

EKEINOS (δνειροπόλος).—Στη Μεντόνα βρίσκεται ένας τάφος που είνε θαμμένος ένας άντρας και ποι' η γυναίκα του πηγαίνει κάθε μέρα είκοσι χρόνια τώρα...

EKEINH, (τόν διακόπτει).—Αχ, φαίνεται ότι ο άντρας αυτός θα αγαπούσε την καίμενη τη γυναίκα του και θα της φρονόταν κάπως καλύτερα από σένα. Κι' αν ζούσε σήμερα ο άντρας της θα της είχε αγοράσει πρό πολλού τη γούνα που μου έχει τάξει και δε μου την πήρες ακόμα. Αν κρυολογήσω και πεθάνω...

EKEINOS.—Τότε εγώ θα επισκέπτομαι τον τάφο σου καθη- μερινώς.

EKEINH.—Λες ψέματα. Θάχης άλλες σπουδαιότερες ασχολίες από το να έρχεσαι στο νεκροταφείο.

EKEINOS.—Εγώ; Έσὺ είσαι εκείνη που δε θα έρχεσαι καθόλου στον τάφο μου.

EKEINH.—Ασφαλώς όχι. Αυτό δε θα το κάνω ποτέ. Άπλού- στατα. Θα πάρω το βάζο με την τέφρα σου στο σπίτι.

EKEINOS.—Όρα! τά έχεις κανονίσει όλα τα πράματα μετά το θάνατό μου. Μόνο την άνεσή σου λογαριάζεις. Και η ανάπαυ- σις της ψυχῃς μου;

EKEINH.—Έτσι κ' έτσι άνάπαυσι δε θα βωῇ η ψυχῃ σου. Μου έχεις κάνει τόσα στη ζωή μου! Έχει γούστο να έρχεσαι και τότε, άφου πεθάνεις, να με ένοχλῃς! Η θαρρείς πως θα μου ήταν ευχάριστο να συναντηθῶ καμιά φορά στον τάφο σου επάνω με καμιά φίλη σου...

Έλα και μη μου κάνεις τόν άνηξερο. Τά έζωφά όλα. Η μήπως και δε φλερτάριζες χτες όλη τη βραδιά με κείνη την... κυρία;

EKEINOS.—Εγώ;

EKEINH.—Ναι. Τά είδα όλα με τα μάτια μου. Κανένα χορό δεν άφισες που να μη τον χορεύεις μαζί της. Έχεις σκοπό να ζήτῃς κι' απ' αυτήν να παίρνῃ το δρόμο να έρχεται στο νεκροταφείο σου;

EKEINOS.—Πώς μπορώ να της το ζητήσω; EKEINH.—Πώς; Άφου την αγαπάς;

EKEINOS.—Εγώ;

EKEINH.—Δε μου λές κύριε; Νομίζεις αλήθεια πως είμαι κανένα ζώον; Κ' έχεις την ιδέα πως δεν κατάλαβα ότι έδωσες ραντεβού σ' αυτή με τα στραβά πόδια;

EKEINOS.—Δεν έχεις δίκιο. Δεν έχει στραβά πόδια.

EKEINH.—Πλέπεις που μου την υπερασπίζεις; Κι' έχεις την άξια να τρέχω κάθε μέρα στον τάφο σου. Άκουσε, φίλε μου: πρόκει ν' αλλάξῃς τρόπους του φέρεσθαι όσο ζῇς αν θέλῃς να σε πενήθωσ μετὰ το θάνατό σου...

EKEINOS.—Μακάρι όλοι οι άντρες να ήταν ευγενικοί σαν και μένα.

EKEINH.—Ω, ω, καλά το είπες! Άν όλοι οι άντρες ήταν ευγενικοί σαν και σένα δε θα προφταίναν τά δικαστήρια να βγά- ζουν διαζύγια!

EKEINOS.—Έλα πάψε. Δε μπορώ ν' άκούσω άνοησίες.

EKEINH.—Άνοησίες; Καί πρό τριών ετών; Καί τότε είχες σχέσεις με κάποια κυρία...

EKEINOS.—Μά, αγάπη μου καίνα πάνε πιά. Περασμένα, ξε- χασμένα.

EKEINH.—Έτσι λές εσύ; Ποτέ δεν πέρασαν ποτέ δεν ξε- χνούνται. Γιατί κάθε φορά ξαναρχίζεις από την αρχή. Δε μπορείς ποτέ να πᾶς τον ίδιο δρόμο. Είνε, φαίνεται, φυσικό σου. Μά δε μου λές; πάντα ο ίδιος θα είσαι σ' έμένα που σου είμαι τόσο πιστή και τόσο σου κρατῶ τη θέση σου;

EKEINOS, (προσπαθεί να την καθησυχά- σῃ).—Έλα, αγάπη μου...

EKEINH.—Δεν είμαι αγάπη σου! Αυτό να πᾶς να τά πῃς στη φιλενάδα σου. Δεν έχω πιά τίποτα μαζί σου.

EKEINOS, (με έξοπασμα θυμῷ).—Α, φτάνει πιά! Βασέθηκα να άκούω όλο τις ίδιες άνοησίες.

EKEINH.—Μά, το έζωφά πως δε μπορείς να άκούς ούτε τη φωνή μου. Σε έκνευρίζει! Πρέπει να μη μιλάω όταν με άπατάς προ-

στά στα μάτια μου!

EKEINOS.—Και συ; Νομίζεις λοιπόν ότι δεν αντιλαμβάνο- μαι τίποτα, αϊ; Κι' ο κοινός και λεπτός κύριος Μόδεξ! Γιατί στέλνει κάθε τόσο λουλούδια; Αυτό δεν μπορώ να το άνεχθῶ και.

EKEINH.—Και γῶ δε μπορώ ν' άνεχθῶ πιά τις άπάτες σου!

EKEINOS.—Θεέ μου, θεέ μου! θα σκάσω! (Σκίπτεται ότι πον- από δέκα λεπτά είχε άκούει πόσο η' αγάπη, για άρμονία συνεννιῇ).

EKEINH (όρνετα!).—Δεν κάθομαι ούτ' ένα δευτερόλεπτο πε- ρισσότερο εδώ!

EKEINOS.—Σε παρακαλώ, ήσυχασε.

EKEINH.—Αυτό μου έλεπετε τώρα να με πετάξετε κ' έξω! Όχι.

EKEINOS.—Μά, παιδί μου, έλα στά καλά σου!

EKEINH.—Είμαι και παρσέμαι στα καλά μου. Όρίστε τώρα, θα με βγάλῃς και τρελλή!

EKEINOS.—Μά δεν είπα ότι είσαι τρελλή...

EKEINH.—Δεν το είπες, αλλά άφίγεις να ύπονοηθῇ ότι θέλεις να το πῃς. Έτσι ήσουν πάντοτε. Ποτέ δε φανέρωσες την αληθινή σου σκέψη!

EKEINOS.—Νατα πάλι!

EKEINH.—Θα πάω στη μαμά μου!

EKEINOS.—Σκέψου καλά.

EKEINH.—Θα πάω στη μαμά μου. Το σκε- φτικα καλά! Και δε θα ξαναγορίσω ποτέ. Κι' έτσι θα είσαι έλεύθερος να κουβαλήσεις εδώ την φιλε- νάδα σου να σε περιποιείται. Βέβαια. Αυτή είνε κα- λύτερη νοικοκυρά από μένα. Κι' αυτήνης θα της πάω τη γούνα που έχεις τάξει σε μένα...

EKEINOS.—.....

EKEINH.—Δεν άπαντάς. Βέβαια και τι έχεις να πῃς; Θα πῃς την έχεις άγοράσει κιόλα. Καλά είχα εγώ πάντα ένα προαίσθημα πως αυτή η κα- λιογρονάδα θα τά κατάφευγε να μάς χωρίσῃ!

(Κάνει να φύγῃ από το δωμάτιο).

EKEINOS.—Μά, παιδί μου, μονάχα σένα ά- γαπάω.

EKEINH.—Μη μου λές ψέματα αυτή την τε- λευταία στιγμή του χωρισμού μας. Έχε τούλαχι.



## «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσωτερο, δι' εν έτος... Δρχ. 130 Ἑλλησ-Αιγύπτου... Δίρα 1  
Έξωτερο, > ... Φρ. 130 Ἀμερικῆς... Δολλ. 5  
Αἱ ἐξάμηναι καὶ τριμήναι κατ' ἀνάλογον. Αἱ συνδρομαὶ δέον  
ν' ἀπευθύνονται ὡς ἐξῆς: ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», ΑΘΗΝΑΙΣ. ΤΗΛΕΦ. 200

Τὸ τεύχος τιμᾶται Δραχμὰς 2,50

### ΓΑΛΑΤΙΚΗ ΕΥΓΕΝΕΙΑ!

Ὁ Μοντρών, ὁ φίλος τοῦ Ταλλεϋράνδου εἶχε αἰχμαλωτισθεῖ κά-  
ποτε ἀπὸ τὸν πλοίαρχο ἐνὸς ἀγγλικοῦ πλοίου. Ὁ αἰχμάλωτος ἔτρωγε  
στὸ ἴδιον τραπέζι μετὰ τοὺς ἀξιωματικούς καὶ συχνὰ ὁ πλοίαρχος ἐγ-  
γρίναζε μαζί του.

Ἐνα βράδι στὸ γεῦμα πού ἦναι ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ  
πλοίου προέβην ὑπὲρ τοῦ Μοντρών, ὁ πλοίαρχος ἐφώνησε.

— Ἐγὼ δὲν προκίνω ποτὲ ὑπὲρ τῶν Γάλλων. Εἶνε δλοὶ τοὺς  
γονοῦναι χωρίς ἐξαιρέσι.

— Καὶ ἐγώ, ἀπήντησε ὁ Μοντρών, προκίνω ὑπὲρ τῶν Ἀγγλῶν.

Εἶνε δλοὶ τ' ἐντέλειαν... ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις.

στον τὸ θάρος νὰ μοῦ ὁμολογήσῃς τὴν ἀλήθεια!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ἀγάπῃ μου, λατρεία μου, ἐσὺ εἶσαι ἡ μοναδική  
μου ἀγάπη, εἶσαι ἡ ζωή μου!

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναί, εἶμαι ἡ ζωή σου καὶ δίνεις ραντεβού μετ' ἐν.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δὲν ἔδωσα ραν-  
τεβού μετὰ καμμία!

ΕΚΕΙΝΗ.— Ὁρκίσου μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Σοῦ τ' ὀρκίζο-  
μαι.

ΕΚΕΙΝΗ.— Μοῦ τ' ὀρκίζε-  
σαι στ' ἀλήθεια;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Κοίταξε μέσα  
στὰ μάτια μου, μέσα στὴν ψυχὴ  
μου!

ΕΚΕΙΝΗ.— Δὲν ξέρω, μὰ  
ὅταν με κοιτᾷς ἐστὶ στὰ μάτια,  
ὅταν με κοιτᾷς μέσα στὰ μά-  
τια, νομίζω πὺς εἶσαι ἕνας ἀν-  
θρώπος τίμιος, καθὼς πρέπει, εἰ-  
λικρινής. Συλλογίζομαι ὅμως τὴ  
γούνα καί.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ἀῖριο θὰ τὴν  
ἔχῃς τὴ γούνα.

ΕΚΕΙΝΗ.— Κι' ὅμως με ἔ-  
χεις ἀπατήσει μετὰ ἄλλη γυναῖκα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Σὲ παρακαλῶ,  
χοῦσέ μου, μὴν ἀρχίζεις πάλι τὰ  
ἴδια.

(Μακρὰ σιωπή).

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Στὴ Μεντόνα  
βρίσκειτ' ἕνας τάφος. Στὸν τάφο  
αὐτόν, εἴκοσι χρόνια τώρα πη-  
γαίνει κάθε μέρα μιὰ γυναῖκα  
καὶ ἐπισκέπτεται τὸν ἀντρα τῆς  
τὸ πεθαμένο...

ΕΚΕΙΝΗ.— Σοῦ τὸ ὑπόσχο-  
μαι νὰ ἐρχομαι κάθε μέρα στὸν  
τάφο σου, πρέπει ὅμως νὰ μοῦ  
ὑποσχεθῇς καὶ σὺ ὅτι δὲν θὰ  
ξαναῖδῃς αὐτὸ τὸ πρόσωπο—μετὰ  
τὰ στραβά τὰ πόδια!

ΕΚΕΙΝΟΣ, (τὶ νὰ κάνῃ; Τὸ  
παραδέχεται καὶ τῆς ὑπόσχεται).

ΕΚΕΙΝΗ.— Ἀχ, ἀγάπη μου,  
γὰρ πὺς μου, γιατί καὶ καλὰ θέ-  
λεις νὰ πεθάνῃς, ἀφοῦ σ' ἀγα-  
πῶ τόσο; Καλὺτερα δὲν εἶνε νὰ  
ζῶμε εὐτυχισμένα καὶ νὰ μὴ μα-  
λώνουμε γιὰ μικροπράματα;

(Ἀλήθεια, γιατί νὰ μαλώνουμε;  
Ἐκεῖνη πέντε αὐτὸ πὺς ἠθέλη.  
Τὴ γούνα, τὴν ὑπόσχεση δὲν ἐκτελε-  
σε δὲ θὰ ξανάβλεπε τὴς φίλες του, θὰ  
μπορούσε δὲ νὰ τοῦ κάνει σιγήν  
γιὰ νὰ ξεθυμαίνον τὰ νεύρα τῆς.  
Τὶ ἄλλο ἠθέλει; Κι' αὐτός; Εἶνε  
εὐτυχισμένος ποῦ... τὸν ἐνοχλοῦσε  
γιὰ τὴ σιγήν τοῦ... τοῦ ἔκανε!)

Στεφάν Λωρὰν



### ΤΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

Ὅλα αὐτὰ τὰ ποτίνια καὶ τὰ ποτικόπουλα πὺς ὑπάρχουν στὴν εἰκόνα μπο-  
ροῦν νὰ χωριστοῦν σὲ ζεύγη ἢν τραβήξουμε πάνω σ' αὐτὴ τρεῖς γραμμές, καθέ-  
τος ἢ διαγώνιος. Πὺς θὰ γίνῃ αὐτό; Δὲν χρειάζεται γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε, παρὰ  
ὀλίγη σκέψις.

Αὐτοὶ γίνονται δεκατὶ μέχρι τῆς 20 Μαγρίου. Ἐκ τῶν λυτῶν θὰ βραβεύ-  
θωσιν ὅλοι. Καὶ σοὶ μὲν ἐσοκλείουν στὸν φάκελλον μαζί μετ' ἐνέαν 10 δραχμ.,  
θὰ πάρουν τὸ «Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου» τοῦ 1926, τὸ ὁποῖον τιμᾶται  
δρ. 20 σοὶ δὲ ἐσοκλείουν δραχμ. 15 θὰ λαβὼν ἐν' ἀντίπλον τοῦ περιφύμον  
τομακτικῶν μυθιστορημάτων. Ὁ Καπετὰν Βουκόλακας τὸ ὁποῖον τιμᾶται δρ.  
25. Ὅπως ἔχετε, τόσο τὸ «Ἡμερολόγιον τοῦ 1926, σοὶ καὶ ὁ «Καπετὰν Βου-  
κόλακας» εἶνε ἀπαραίτητα στὸν κάθε φιλιανθρώπου.

### ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

Ι. Καρὰ μ' α λ ἦ ν, Πάτρας. Τὸ ποιήμα σας, «Στροφές» καὶ  
ἀποσπόμενα καὶ δημοσιεύεται.

Χίλιον λογῶν στοχασμοί, πόθοι, λαχτάρεις, χαλαστοὶ  
περνοῦν μπρὸς μου τώρα δά, σάν μέσα σὲ καθρέφτη  
Διαβολεμένη σιγαλιά, τριγύρω μου οὔτε μιὰ μιλιὰ...  
μονάχα κατὰ λέει ἡ βροχή, π' ἀγάλλια ὅξω πέφτει.  
Μὲ τὴ δική μου τὴ ζωὴ, μονάχος τώρα πὺς ἡ βροχὴ  
ἡ χλοὴ τοῦ κόσμου αὐτοῦ, καὶ ἡ ἄλλη δὲ με φτάνει  
Βλέπω τὸ δρόμο μου στενὸ, μὲ μολυβένιο οὐρανὸ,  
... καὶ πέρα καὶ πὺς καρτερεῖ τ' ἀκάνθινο στεφάνι  
Βλέπω πὺς εἶμαι ὀρφανός, ἀπ' τὴ ζωὴ, καὶ ταπεινός  
στὴν περηφάνεια γούνο μου — ἀχ! ναί — καὶ βλέπω ἀκόμα  
Πὺς θάνατος γιὰ τὸ φτωχὸ, τὸ δύστυχο τὸ μοναχὸ  
δὲν εἶνε κείος πὺς μονάχα, σφραγίζεται μετὰ χῶμα.  
.. Κι' εἶνε βαρύνει ἡ ὥρες αὐτὲς — θὰ πῆτε εἰν' αὐτὲς γραφτε-  
Δὲ λέω... γι' ἄλλους Πασαλιά, καὶ γι' ἄλλους Τσιγκαπέτη  
Εἶνε ὁ κόσμος τοῦτος δὴ... καὶ νά... ἀρχινῶ καὶ τραγουδῶ  
μετὰ τὸ ρυθμὸ πὺς μου χτυπᾷ ὅξω ἡ βροχὴ πὺς πέφτει.

Ρά γ ε, Ἀγροστοί. Καλὰ γραμμένα τὰ «Φυροσχηματὰ» σας, ἀλλὰ  
κοραστικά. Δὲν εἶνε ἐπίσης καὶ ἐπικάμια. Γράψτε καὶ στείλετε τίποτα  
ἄλλο. Νί τινον Παπαδάκη ν, Χανιά. Πρὸς Θεοῦ! Τὶ εἶνε  
αὐτὸ πὺς στείλατε μετὰ τὸν τίτλο «Ἀπλότῃτα»; Ἀρμονικοῦ μὲν ἔστω, μὰ  
κοιμᾶται γιὰ νὰ λαβὼν γνώσιν τοῦ πράγματος καὶ οἱ ἀναγνώσται  
καὶ νὰ μᾶς πῶν καὶ αὐτοὶ τὴ γνώμην τους, μετὰ τὸ γένη στὴν καρδιά.

Ἦτανε κάποιο μεσημέρι τοῦ καλοκαιριοῦ θάλασσι  
Στὴν παιδικαία κάμαρὴ σου σάν ἐμπύκη...  
Μὲ τὰ λυκά της ἐπιπλά τ' ἀπλά  
Μὲ τὴν κοκκίστικα κομψή της τουαλέττα  
Μὲ τὸ λευκὸ στὸ πλάι γραφεῖο

Τὴν καρδιά

Κι' ὀλάνοιχα χάμω στὸ πὺς

[τοῦ] ξεσταγμένου

Κουραστικά βιβλία τοῦ σου

[λαοῦ]

Ἐγκαταλειμμένα...

Ἐσὺ,

Μαζὺ μετὰ τὸ κορμὶ σου βροχῶ

[τοῦ]

Στὸν ἴδιο ἔμνο.

Ἀπλὰ εἶδες παραδοθῇ

Ἀπάνω στὸ σιλόγγι καρδίας

[σου] τὸ ἐμφύκη.

Κι' ἀπλόχωρα ραμένη

Μιὰ νυχτιά σὲ τὴν

Μιὰ νυχτιά μετὰ γυναικὸς

[γυναικὸς]

Στοὺς γούρους

Κατάλευξη μακρὴν σοῦ ἔμνο

[τῆς] ὡς τὰ πόδια

Καὶ βαρύνει

Θὲ νάμιν δίχως ἄλλο τίς

[μας] σου

Καὶ μὲς σ' ἐπύνηε τὴ γούνα

[τοῦ] φορεσὰ σου

Ὡ πόσο φάνταζε ἡ σιγή

[σου] ἡ πασά

Κι' ὁ πόθος σου νὰ φαντοῖ

[Μεγάλη]

Σο βαρὺ!

Θεὲ μου τὶ στάση!

Τὰ πόδια σου στὸν προστά

[λῆ] σου τυχὲς ξεγνοῦ

Τὸ ἕνα ἀπ' ἑδὼ καὶ τ' ἄλλο

[καὶ]

Γυνά,

Σάν μεθυμένην, ζῶν ζῶν.

Καὶ παρακάτω γράφετε ὅτι

Κι' ἀπάνω στὴν ἀντίπλη

[τριανταφυλλένια] σόου

Ἐνα κοινούτι βόσκοναι

[τὰ] ἀπαγορευμένα

[Μεγάλη]

Τὸ αἷμα σου τ' ἄδω

[ροῦ]

Παίδοντα εἰν' χορτασμένο

[Στυφὸ καὶ ἐκδινητὸ]

Τὴ σάκκα σου σπαράζει

[τὴν] αὐτοσυνημένη

Τὸ βλέπω γίνονται σπορὰ

[καὶ]

Καὶ ἀνολοῦ «αὐτὸ ἀνέμω

[Γράφετε λοιπὸν πὺς ἐμὲ]

πράγματα... ἰ α μ. Ν. Κ. Κ.

Καρότισσα. Οἱ σιγὴν

ἐπιτιγχεῖς, δύστην.

Ἐλαχρον. Ὅμι ἐπιστολὴν

Προτοχρονικό σας.

## Ε.ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Ἡ ἀσπὴ κλήρωσις τοῦ Μεγάλου λαχείου εἶνε αὐτοτελής  
5000 λαχοὶ κερδίζουν εἰς ἐκάστην κλήρωσιν Δραχ. 5.500.000

### ΠΙΝΑΞ ΚΕΡΔΩΝ

| Ἱεροί | 1     | πρὸς | Δραχ.       | 2.000.000 |
|-------|-------|------|-------------|-----------|
|       | 1     | »    | »           | 400.000   |
|       | 1     | »    | »           | 300.000   |
|       | 1     | »    | »           | 200.000   |
|       | 1     | »    | »           | 100.000   |
|       | 1     | »    | »           | 80.000    |
|       | 1     | »    | »           | 50.000    |
|       | 1     | »    | »           | 40.000    |
|       | 1     | »    | »           | 30.000    |
|       | 1     | »    | »           | 24.000    |
|       | 1     | »    | »           | 20.000    |
|       | 1     | »    | »           | 13.000    |
|       | 1     | »    | »           | 12.000    |
|       | 1     | »    | »           | 10.000    |
|       | 1     | »    | »           | 10.000    |
|       | 10    | »    | Δραχ. 8.000 | 80.000    |
|       | 10    | »    | » 7.000     | 70.000    |
|       | 15    | »    | » 6.000     | 90.000    |
|       | 15    | »    | » 5.000     | 75.000    |
|       | 25    | »    | » 4.000     | 100.000   |
|       | 60    | »    | » 3.000     | 180.000   |
|       | 100   | »    | » 2.000     | 200.000   |
|       | 750   | »    | » 800       | 600.000   |
|       | 4.000 | »    | » 204       | 8.600.000 |

### ΚΕΡΑΙΖΟΥΝ

Ἱεροί 5.000 Δραχ. 5.500.000  
συμπερὶ ὅς ἐκ τοῦ συστήματος τῆς διανομῆς τῶν κερδῶν ἀριθμὸς τις  
ἀριθμὸς εἰς μίαν κλήρωσιν πλείονα τοῦ ἐνὸς κέρδη ὁ ἀριθμὸς οὗτος  
ἀνέχει πάντα τὰ κέρδη ταῦτα.

### ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΙ ΤΩΝ ΕΞ ΚΛΗΡΩΣΕΩΝ ΤΟΥ 1927

Φεβρουαρίου 24 Ἀπριλίου 26 Ἰουνίου  
Αὐγούστου 30 Ὀκτωβρίου 31 Δεκεμβρίου

Ἐκαστὸν γραμμάτων διαιρεῖται εἰς 4 τμήματα πολυόμενα ἀντὶ 50  
καὶ παρέχοντα δικαίωμα εἰς τὸ τέταρτον τῶν ὡς ἄνω κερδῶν.

## ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Συνιστῶμεν θερμῶς

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ι. ΠΑΠΟΥΛΙΑ

64 — ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ — 64

ΚΑΤΑΣΤΑΙ: παιδων, αντρων, γυναικων μουσελιν, φιλντι-  
κας, καὶ μάλλινα εἰς πλουσιαν συλλογὴν.

ΚΕΝΑΙ: εἰς διάφορα σχέδια καὶ χρώματα.

ΚΥΚΛΑΙ: εἰς ἑλὰ τὰ μεγέθη.

ΚΑΝΑΚΑ, Μανδύλια, Ἀρώματα, Πεύδρα, Καλλυντικά ἐν  
γένει, Καρπίτσες (παρμάνες) στήθους καὶ πύλων, εἰς πλου-  
σιαν συλλογὴν σχεδίων, Σκουλαρίνια, Πλεκτά, καὶ διά-  
φορα ἄλλα εἶδη φιλικῶν καὶ εἰδῶν πολυτελείας.

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

Κανονισθεῖσαι μετὰ τὸ μικρότερον λογικὸν κέρδος).

## ΑΣΚΛΗΠΙΕΙΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΑΤΡΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ Π. ΠΡΙΦΤΗΣ

ἀσπὴν τῆς Κυνῆς Ἀκτῆς καὶ εἰς μαγευτικὴν τοποθεσίαν  
ἀσπὴν δόσους Βελανιδέας ἤχοις τὰς ἐργασίας του τὸ νέον

ἀσπὴν δεκτοὶ ἀσθενεῖς πύσχοις ἐκ παθήσεων τῶν ὀστέων, ἀρ-  
θρῶν, κ. τ. λ. ὡς ἐπίσης καὶ ἀναρρωσύντες. Πλήρης ὕγινη—δια-  
τροφική.

ἀσπὴν δεκτοὶ ἀσθενεῖς πύσχοις ἐκ παθήσεων τῶν ὀστέων, ἀρ-  
θρῶν, κ. τ. λ. ὡς ἐπίσης καὶ ἀναρρωσύντες. Πλήρης ὕγινη—δια-  
τροφική.

ἀσπὴν δεκτοὶ ἀσθενεῖς πύσχοις ἐκ παθήσεων τῶν ὀστέων, ἀρ-  
θρῶν, κ. τ. λ. ὡς ἐπίσης καὶ ἀναρρωσύντες. Πλήρης ὕγινη—δια-  
τροφική.

ἀσπὴν δεκτοὶ ἀσθενεῖς πύσχοις ἐκ παθήσεων τῶν ὀστέων, ἀρ-  
θρῶν, κ. τ. λ. ὡς ἐπίσης καὶ ἀναρρωσύντες. Πλήρης ὕγινη—δια-  
τροφική.

ἀσπὴν δεκτοὶ ἀσθενεῖς πύσχοις ἐκ παθήσεων τῶν ὀστέων, ἀρ-  
θρῶν, κ. τ. λ. ὡς ἐπίσης καὶ ἀναρρωσύντες. Πλήρης ὕγινη—δια-  
τροφική.

ἀσπὴν δεκτοὶ ἀσθενεῖς πύσχοις ἐκ παθήσεων τῶν ὀστέων, ἀρ-  
θρῶν, κ. τ. λ. ὡς ἐπίσης καὶ ἀναρρωσύντες. Πλήρης ὕγινη—δια-  
τροφική.

ἀσπὴν δεκτοὶ ἀσθενεῖς πύσχοις ἐκ παθήσεων τῶν ὀστέων, ἀρ-  
θρῶν, κ. τ. λ. ὡς ἐπίσης καὶ ἀναρρωσύντες. Πλήρης ὕγινη—δια-  
τροφική.



Ὁδοντόπαστα ἰδεώδης. Λευκαίνει τοὺς ὀδόντας, στερεώνει  
καὶ τονώνει τὰ οὖλα. Εὐρίσκεται εἰς ἑλὰ τὰ Φαρμακεία.

Εἰς τὰ γραφεῖα μας πωλοῦνται

τῶν ἐκδόσεων τῆς «Βιβλιοθήκης

τοῦ «Μουσίου» καὶ ἑλὰ ἑλὰ ἐκδόσεις

τῆς «Ἡμερολογίου» μὲς ἑλὰ ἑλὰ ἑλὰ

ἀντὶ δρχ. 12, τὸ ὁποῖον τοῦ ἀσπὴν

στοι λογοτεχνίου Πλάτωνος Ραδονά-  
κη «Μέσα στὴ γιοσεμιά» ἀντὶ δρχ.4, ἡ «Λαβάντισσα» ἀντὶ δρχ. 60, ἡ «Γα-  
βαῖλα» ἀντὶ δρχ. 50

ΓΕΩΓ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαετα-

σίαν ἑπαιτητής τῆς ἰδιαίτης Κλιν-

ικῆς τοῦ Καθηγητοῦ Δ. Γεωργίου Φω-

τεινῶν. Δέχεται καθ' ἑκάστην Ὀδὸς  
Κεφαλληνίας 15α.

Ὑποκαί 8—10 π. μ. καὶ 4—6 π. μ.

### Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

- 1) Ἡ «ΧΟΝΙΑ» διὰ τὸ ἑσωτερικὸν δρχ. 12, διὰ τὸ ἑξωτερικὸν δρχ. 20
- 2) Ἡ «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» διὰ τὸ ἑσωτερικὸν δρχ. 12, διὰ τὸ ἑξωτερικὸν δρχ. 20
- 3) Ἡ «ΜΟΝΜΑΡΤΗ» διὰ τὸ ἑσωτερικὸν δρχ. 12, διὰ τὸ ἑξωτερικὸν δρχ. 20
- 4) Ὁ «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» διὰ τὸ ἑσωτερικὸν δρχ. 12, διὰ τὸ ἑξωτερικὸν δρχ. 20
- 5) Αἱ «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΑΝΟΣ ΠΥΜ» διὰ τὸ ἑσω-  
τερικὸν δρχ. 12, διὰ τὸ ἑξωτερικὸν δρχ. 20.
- 6) Ἡ «ΠΑΛΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΔ



ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 29

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

# Α.Ε. Ή ΕΥΡΩΠΕΪΚΗ ΕΝ ΠΑΝΙ

ΚΟΥΦΟΜΟΡΙΑ

ΡΟΛΙΑ &

ΠΑΡΑΘΥΡΑ

ΓΑΛΛΙΚΑ

ΕΞΟΥΡΑΙ-ΟΥΡΑΙ

ΚΑΡΤΕΚΕΣ

Κ.Α.Π.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ

12 500 000 ΔΡΧ.

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΩΝ & ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΩΝ

ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ. ΕΥΡΩΠΕΪΚΩΝ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ "ΘΕΩΝ ΡΟΥΡ"

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΠΟΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ  
ΕΥΡΩΠΕΪΚΗΣ ΕΡΓΑΛΕΙΑΣ

ΤΙΜΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ  
ΑΣΥΜΑΤΟΝΙΣΤΟΙ

ΕΠΙΤΗΛΑ

ΟΙΚΙΩΝ  
ΓΡΑΦΕΙΩΝ  
ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ  
Κ.Α.Π.

ΚΥΤΙΣ

ΠΟΛΥΤΕΛΙΑΣ  
ΚΑΙ ΚΟΙΝΑ  
ΔΙΑ ΠΑΣΑΝ ΒΙ-  
ΟΜΗΧΑΝΙΚΗΝ  
ΧΡΗΣΙΝ & ΣΤΑ  
ΦΙΔΟΣ

ΑΝΣ